

UN OM TRIMIS DE DUMNEZEU

William Branham

De

Editor al glasului vindecării în Colaborare Cu William Branham

Publicat de

WILLIAM BRANHAM

Jeffersonville, Indiana

Conținut

Introducere *Capitol*

1. O Provocare ciudată
2. Naștere și Copilărie Deosebită
3. Greutăți și Sărăcie în Căminul Branham
4. Convertirea lui William Branham
5. O Căsătorie Fericită și o Decizie Fatală
6. Marea Inundație din Ohio din 1937
7. Disperare-Apoi un Vis despre Cer

Pagina

1 7 11 15 21 29 33

8. Incidente Remarcabile Precedând Vizita îngerului 43

9. Un înger din Prezența lui Dumnezeu 47

10. Începutul Slujbei Noi 53

11. Prima lui Campanie de Vindecare la

St. Louis, Missouri 59

12. Evenimente Dramatice în Slujba Fratelui Branham după

Apariția îngerului 63

13. Fragmente din adunările Branham 69

14. Scriitorul Intră în Povestirea Branham 81

15. Branham în Nord-vest 89

16. „Glasul Vindecării” ia ființă 93

17. Grupul Branham Merge în Nord 101

18. Fotografia Uimitoare a Coliseumului Houston 107

19. Presa Americană Raportează Adunările Branham 117

20. Daruri de Vindecare și altele 125

21. Un Raport al Viziunilor Mărturisite de Fratele Branham 135

22. Călătoria în Străinătate la Scandinavia 155

Introducere

Povestea despre viața lui William Branham este așa de în afara acestei lumi și mai presus de cea obișnuită că dacă nu ar fi fost

disponibile o mulțime de dovezi infailibile care documentează și adeverește autenticitatea ei, cineva ar putea fi bine scuzat să o considere exagerată și incredibilă. Dar faptele sunt așa de general cunoscute, și de o așa natură încât ele pot fi așa de ușor verificate de orice cercetător sincer, căci ele trebuie să stea ca mărturie a lui Dumnezeu față de voința și scopul Lui să se descopere din nou la oameni așa cum a făcut odată în zilele profeților și apostolilor. Povestea vieții acestui profet – căci el este un profet, chiar dacă noi nu folosim frecvent termenul – într-adevăr mărturisește spre faptul că zilele Bibliei sunt aici din nou.

Scriitorul este profund conștient de lipsa lui de calificare literară să zugrăvească corespunzător și să spună povestea acestei mari slujbe. Oricum, el este ajutat considerabil în aceea că nu puțin din relatare a fost spus în cuvintele Fratelui Branham însuși, și de diferiți alții care au fost asociați în această slujbă. Stilul clar, simplu al Rev. Branham își posedă farmecul lui, și deși el însuși nu se laudă de avantaje culturale, acest stil, deși uneori necizelat, este întotdeauna dramatic și are o distincție proprie.

Să cunoști pe Fratele Branham este să-l iubești. Natura lui este gingașă și bună și sensibilitățile lui reacționează profund la suferința și durerea altora. Compasiunea lui a fost așa de mare pentru bolnavi și suferinzi, încât el a permis ca sănătatea lui proprie să sufăr în timp ce se ruga ore în șir pentru rândurile nesfârșite de bolnavi. Pentru un timp el a purtat, așa cum era, povara unei lumi suferinde pe umerii lui fragili, până când Dumnezeu i-a făcut cunoscut că această responsabilitate trebuie împărtășită cu alții. De când s-a întors în câmp, el s-a învoit cu cererile celor care au lucrat cu el să-și conserveze tăria, și să nu treacă peste cât rezista constituția lui. Vindecarea Divină nu-l face pe un om nemuritor în viața aceasta, chiar și Iisus a purtat povara oboselii.

Este adevărat că Fratele Branham trăiește într-o lume diferită decât aceea a Creștinului obișnuit. În afacerile acestei lumi el este în mod admis nesofisticat și nu este pregătit să-și potrivească deșteptăciunea cu aceia care prea des caută avantaj egoist și subtil de la el. Pe de altă parte, în lumea aceea în care el cu adevărat trăiește, simțurile lui spirituale au fost însuflețite până la un punct care l-a făcut în stare să se miște mai departe în Dumnezeu, și l-a determinat să fie mai conștient de realitățile cerești, decât poate orice om care trăiește

acum. Este această sensibilitate spirituală uimitoare care i-a determinat slujba să fie așa de revoluționară. El într-adevăr nu aduce doctrină nouă la biserică, ci mai degrabă o revelație proaspătă a realității puterii lui Dumnezeu și adevărului veritabil al miraculosului din Scripturi.

Împreună cu această pătrundere spirituală, există un alt caracteristic al acestei slujbe care-l face așa de intens iubit de mulțimile care-l ascultă-este umilința lui simplă. Nimeni nu este gelos de succesele omulețului care pentru mulți ani a luptat o luptă pierdută cu viața-unul care prin mult din viața lui nu a cunoscut nimic decât chinurile sărăciei, greutate și întristări zdrobitoare, un om care a avut chiar puținul din viață smuls din strânsoarea lui, până când chiar sufletul lui a rămas gol, și se părea de parcă cerul însuși a uneltit împotriva lui. Noi îi putem mulțumi lui Dumnezeu pentru compensațiile pe care Providența Divină i le-a dat de atunci, și să ne bucurăm cu el în victoriile lui. Poate în slujba nici unui alt om nu a fost moartea așa de puternic simbolizată; aceasta, desigur, pentru scopul pe care Dumnezeu să-l poată arăta la poporul Său, viața nouă sau de înviere.

Fratele Branham recunoaște pe deplin limitările lui, și deseori își cere scuze la audiențele lui pentru lipsa lui de calificări culturale. Bucuros el spune de originea lui umilă, lupta lui lungă cu sărăcia. Nu există pretenții. Numai când se ajunge la chestiunea chemării lui nu există nicio îndoială sau ezitare. Despre aceasta el trebuie să vorbească să-și îndeplinească însărcinarea care i-a fost dată. Mesajul lui și exercitarea darului său trebuie să fie făcute cunoscut către lume.

Când se ajunge la considerarea punctelor doctrinare, este o chestiune diferită. El nu se consideră un teolog sau un arbitru al controverselor teologice. În ciuda mării lui influențe cu mulțimile de oameni, el nu recurge la influența aceea să preseze propriile lui vederi asupra punctelor doctrinare. Unii neautorizați au încercat să-i folosească numele ca un mijloc de a-și promova propriile lor vederi. El a fost forțat să repudieze cu bunățate dar cu fermitate astfel de încercări. Misiunea lui este să unească poporul lui Dumnezeu, nu să-i despartă în controverse doctrinare. „Cunoștința îngâmfă dar dragostea zidește”.

Este această umilință simplă care a fermecat audiențele lui oriunde a fost. Prin îndeplinirea cerințelor chemării lui ca el să

slujească la marile mulțimi, dorința lui sinceră este să conserveze simplitatea vieții lui. El știa foarte bine că oamenii mari ai lui Dumnezeu în trecut au aflat că și puterea lor cu Dumnezeu și ungerea lor le lipsea când ei au pierdut simplitatea experienței lor Creștine și duhul umilinței pe care l-au posedat odată.

Că el se retrage de la mulțime nu este pentru că el se ferește de oameni, ci mai degrabă pentru că el găsește că este singura cale cum poate în mod posibil să-și continue slujba. El a aflat că tot timpul lui și mai mult va fi curând luat de nenumărați oameni care doresc să-l vadă, să confere cu el, să-i dea sfat, sau să caute sfatul lui. Nu va fi timp rămas să așteptăm de la Dumnezeu, și el știe bine că el, dintre toți oamenii, este cel mai dependent de ungerea Duhului. Fără ungerea aceea el este neputincios. El nu are talente naturale pe care să se bizuiască dacă acel element total important va lipsi. Unii oameni, desigur, înțeleg greșit aceasta și sunt profund dezamăgiți când nu li se permite un interviu personal. Foarte rar trece o zi în care nu sunt unii care simt că ei au un mesaj urgent să îl dea lui, pe care numai ei îl pot comunica.

Dar chiar dacă el trebuie să trăiască într-o lume diferită, așa ca el să poată aduce inspirație și binecuvântare la aproapele lui, nu există niciunul care este mai uman și înțelegător decât Fratele Branham. El dorește intens să mulțumească pe toți, și el dorește să facă orice favor care-i vine în puterea lui. Într-adevăr, în acest singur punct el nu se poate încrede în el însuși, căci el știe că dorința lui să mulțumească poate să-l conducă în a face obligații la care nu ar fi posibilități de îndeplinire. Nimic nu-l putea necăji mai mult decât să știe că el nu a fost în stare să-și țină cuvântul. Astfel el și-a pus aranjamentele afacerilor lui în mâinile asociaților lui, așa ca ei să le poată îndeplini în mod ordonat orice înțelegeri mutuale păreau necesare în conduita companiilor lui.

A înțelege pe Fratele Branham, cineva trebuie să cunoască ceva din trecutul lui. Așa cum el însuși spune povestea, familia lui era cea mai săracă dintre săraci. La timpul căsătoriei lui, existența lui a fost precară. Pentru mult timp el nu a fost în stare să-și permită cele mai sărăcăcioase din necesitățile casnice. Odată el a pierdut la o companie financiară un fotoliu, nefiind în stare să-și țină plățile. El a predicat în tabernacolul său propriu mulți ani, fără să accepte vreo compensație, crezând că adunarea lui era prea săracă să facă față și cheltuielilor

bisericii și ale familiei lui. Să plătească cheltuielile el lucra ca un paznic de vânătoare în Indiana, dar era prea bun la inimă să dea amenzi, deși aceea era singura lui sursă de venit ca paznic de vânătoare. În consecință (și aceasta sună fantastic, dar este adevărat) el a trebuit să lucreze la încă o altă slujbă, aceea de a patrula la liniile de înaltă-un lucru ce-l putea face în legătură cu slujba lui de paznic de vânătoare să-și facă un trai pentru familia lui. Dar în băătălia lui el a fost adus în atingere intimă cu suferința și întristarea umanității. Și în poziția onorată la care l-a chemat acum Dumnezeu, el încă este în stare să simtă intens pentru acei care de asemenea trebuie să calce așa cum a călcat el, pe calea întunecată și singuratică a întristării.

A mai existat un alt motiv pentru care Dumnezeu l-a ales pe William Branham pentru marea sarcină de a chema poporul Lui la unitatea duhului. Domnul știa că el niciodată nu va încerca să înceapă o altă organizație a lui proprie. El ar fi putut face aceasta. Dar la astfel de sugestii el niciodată nu a dat un moment de considerare. Mesajul lui nu era să aducă ceva nou la Biserică, care va include crearea unei noi organizații. Acea nu era viziunea sau dorința lui-mai degrabă era ca poporul lui Dumnezeu care s-au separat unii de ceilalți, acum să recunoască faptul că ei erau dintr-un trup și au devenit uniți în *duh* în anticiparea reîntoarcerii Domnului lor Iisus Cristos. El nu a căutat numai vindecarea trupurilor fizice ale credincioșilor, ci și vindecarea Trupului Tainic al lui Cristoscare este Biserica Lui. Cineva își reamintește de Apostolul Pavel care a indicat căci cauza că este așa de multă boală și moarte prematură în Biserică se datora lor că „nu deosebeau trupul Domnului. Din această cauză mulți sunt slabi și bolnavi printre voi și mulți dorm”. Noi știm că această scriptură se referă în primul rând la Trupul fizic al lui Cristos, simbolizat în Pâinea Frântă a Cinei Domnului. Dar pasajul trebuie de asemenea să aibă referință la Trupul Tainic al lui Cristos, căci imediat Pavel începe să discute acest subiect, și într-adevăr tema ocupă întregul capitol al 12-lea din ICorinteni. El încheie această discuție prin a arăta urgența solemnă a mădularelor trupului lui Cristos să recunoască corespunzător locul fiecăruia în trup. *„Și dacă un mădular suferă toate mădularele suferă cu el; sau un mădular să fie onorat, toate mădularele se bucură cu el. Acum voi sunteți trupul lui Cristos și mădulare în special”*. Biserica, sau Trupul lui Cristos, este bolnav deoarece mădularele lui sunt afară din armonie unul cu altul.

Acum vorbind pe scurt privind slujba lui William Branham – el nu mai încearcă să se roage pentru toți care aglomerează adunările lui; el a aflat că limitele tăriei lui fizice o face imposibilă. El trebuie să-și limiteze slujba să slujească la un număr limitat în fiecare seară. Dar aceea nu înseamnă că nu toți pot primi vindecare în adunările lui. Cei bolnavi din audiență sunt încurajați să-și întindă mâna în credință și să-și primească vindecarea în timp ce erau în scaunele lor. Și într-adevăr, ca rezultat al acestei instrucțiuni, numărul mărturiilor fiind primite de la aceia care au fost astfel vindecați este uluitor. Astfel de vindecări nu includ doar suferințe minore, ci eliberările sunt tot așa de apte să fie de la suferințe organice ca și cancerul, tumoare, tuberculoză și așa mai departe. În repetate rânduri Fratele Branham are, prin operarea darului său, a discernut astfel de boli și a anunțat izbăvirea, chiar dacă persoana care primea vindecarea poate sta departe în spate în audiență.

Un alt mare scop al adunărilor Branham este să aducă inspirație la slujbă, nu să încurajeze un număr mare să încersă să conducă campanii vaste, ci ca mulți cu inspirație i s-a încerce să meargă înapoi la propriile lor biserici și să înceapă o slujbă adevărată de izbăvire. Prea mult au fost înlocuirile folosite să atragă oamenii la biserică, încât închinarea în multe dintre adunările noastre au fost scufundate la un nivel pur uman cu elementul supranaturalului complet dus. Slujba vindecării este calea Bibliei ca în sfârșit să aducă mulțimile la Dumnezeu. Ce slujbe minunate s-au născut în viețile unora pe care-i cunoaștem, care, după participarea la adunările Branham și întoarcerea lor acasă, au încuiat ușile lor și au refuzat să iasă până când au auzit din cer!

Cât pentru Creștinii înșiși, cum viețile lor au fost îmbogățite așa cum au privit chiar înaintea ochilor lor, deseori pentru prima dată, lucrarea unui miracol! Cum scepticismul și necredința au fost provocate și puse pe fugă! Dumnezeu nu mai este un Dumnezeu vag și distant, ci Unul care este aproape și gata să se descopere la fiii oamenilor! Când Modernismul cu necredința lui dăunătoare întâlnește această provocare, aceasta este pusă pe derută instantanee. Fără cuvinte de fagure de miere sau oratorie iscusită poate prosti o persoană normală care a văzut pe Dumnezeu lucrând chiar înaintea ochilor lui. Oameni ca niciodată înainte sunt aduși la înțelegerea că Biblia este adevărată, puterea lui Dumnezeu este reală, Cerul și Iadul

sunt reale!

Într-un alt sens aceste mari adunări au un caracter misionar. Marea populație din țară rareori atinsă de adunările Evangheliei Depline sunt atinse în campaniile Branham. Chemările la altar sunt alcătuite din mulți dintre acești oameni. Deși ei nu se întorc să îngroașe numărul bisericilor locale, ei sunt, cu toate acestea, o adăugare neprețuită la împărăția lui Dumnezeu. Aceasta merge fără să zicem, desigur, că mulți din orașe sunt de asemenea convertiți și devin candidați să mărească adunările păstorilor întreprinzători care au inițiativa să urmeze și să încurajeze acești convertiți. Un păstor ne-a spus că imediat după o adunare Branham în orașul lui el a primit o sută de noi membri în biserica lui. Desigur, toată campania este o mărturie puternică la întreaga comunitate despre adevărul și realitatea mesajului Evangheliei Depline.

Mărturia personală a scriitorului este că slujba lui William Branham a afectat puternic pe ai săi. Deși el a practicat slujba de vindecare și biserica lui proprie s-a bucurat de beneficiile acestui adevăr glorios la o treapă largă, totuși nu a fost până după ce el a fost martor la slujba Fratelui Branham că el a primit credință să slujească la surzi, muți, și orbi, și să vadă rezultate imediate. În astfel de adunări pe care le-a condus, el a fost încununat prin succesul considerabil pe care l-a experimentat, și să fie fără îndoială pe deplin angajat în campaniile lui proprii la timpul prezent, având multe chemări, dacă nu era pentru faptul că în Providența lui Dumnezeu, ca editor al GLASULUI VINDECĂRII, timpul și tăria lui se păreau să fie cerute în coordonarea și încurajarea a celor angajați în această mare vizită care a venit pe pământ. Că în această lucrare el are onoarea să fie asociat cu William Branham, el consideră o răsplată în sine.

Privind înapoi la începutul acestei vizite, noi putem indica la 7 Mai, 1946, când Îngerul Domnului vorbind lui William Branham în persoană i-a spus că dacă va rămâne credincios, această mare mișcare spirituală va zgudui lumea. Noi vedem prezicerea aceea împlinită. Dar vorbind pentru noi toți, cât și despre preaiubitul nostru Frate Branham, și privind un pas mai departe dincolo de instrumentul fragil uman, noi vedem scopul de nepătruns al Atotputernicului, Care așa a iubit lumea încât El a dat pe singurul Său Fiu născut. Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și căile Lui trec de a putea fi aflate! A Lui să fie toată slava.

Gordon Lindsay Februarie 1950

Capitolul 1

O Provocare ciudată

Ușile marelui auditoriu municipal al Orașului Portland, Oregon, au fost deschise devreme în seara aceea din noiembrie a anului 1947. La ora șase mulți oameni au stat deja în rând pentru un timp îndelungat așteptând prilejul să intre și să se asigure de un scaun ales. Când îngrijitorul a mers pe rutele lui la timpul stabilit să deschidă ușile, el a fost cumva nedumerit să găsească o astfel de mulțime mare care-l aștepta. Era puțin ciudat, el a observat, căci nu au fost anunțuri neobișnuite, și servicii religioase, chiar când se făceau anunțuri extinse, așa cum și-a amintit el, rareori a atras suficienți oameni să umple mai mult decât o fracțiune din auditoriu.

Îngrijitorul ar fi putut observa de asemenea că oamenii nu au urmat obiceiul obișnuit în serviciile bisericii să umple centrul și scaunele din urmă mai întâi, ci mai degrabă s-au rezept în față să ocupe scaunele cele mai apropiate din față. Dar curând acestea s-au terminat, și acelea spre spate și în balcoane au fost ocupate de asemenea. Încă odată îngrijitorul a avut motiv să observe, pentru pompierii repartizați la datoria de rutină de a vedea că ordinele orașului privind siguranța publică erau aplicate i-au trimis vorbă căci clădirea era plină și că el trebuie imediat să închidă ușile și să vadă că nimeni altul nu mai intră.

Acolo erau, poate, mai mult decât o trășătură neobișnuită la această adunare. Predicatori din rândurile multor culte au ocupat o secțiune mare din scaune pe platformă. Dacă toți care au fost în adunare ar fi fost numărați, ei fără îndoială ar fi numărat câteva sute. O astfel de strângere locală și din afara orașului de predicatori la un serviciu de trezire a fost o rară întâmplare în oraș, și fără îndoială niciodată nu a fost mărturisit pe așa o scară mai înainte.

Ce era atracția care a adunat împreună această aglomerație mare de oameni? Nu erau cântările sau muzica specială. Căci deși ambele erau excelente și inspiratoare, totuși era evident că oamenii așteptau cu nerăbdare reținută până când pregătirile vor fi încheiate în anticipare la ceea ce avea să urmeze.

Cauza acestei mari adunări ar putea fi afirmată în câteva cuvinte. S-a spus prin oraș că un om cu numele de William Branham va veni în oraș și va vorbi în Auditoriul Municipal. Referitor la acest om,

s-a spus că un înger i s-a arătat într-o vizită specială, și daruri de vindecare au fost manifestate în slujba lui. Căci, credeți sau nu, în ciuda orientării gândirii materialiste care a învolburat intelectualitatea și școlile de învățământ din ziua noastră, este evident că adânc jos în inima ființei umane există și întotdeauna va exista o dorință după manifestarea puterii supranaturalului. Omul trăiește o viață trecătoare, fragilă într-o lume marcată peste tot prin descompunere, dezintegrare și moarte. Teologia materialistă și modernistă, care nu au nimic de oferit omului un moment după moartea lui, nu pot satisface dorința inerentă a sufletului uman pentru supraviețuire. În lumea confuză de o mie de voci contradictorii, fiecare pretinde autoritate și vociferează după recunoaștere, nu este nefiresc ca omul să tânjească după ceva manifestare vizibilă a puterii lui Dumnezeu să confirme și să ateste spre autenticitatea mesajului celor ce vorbesc. Iisus nu a negat acest imbold fundamental și dorință a sufletului uman, căci El a declarat... „Eu sunt Fiul lui Dumnezeu. Dacă Eu nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu mă credeți. Dar dacă Eu le fac, chiar dacă nu mă credeți pe mine, credeți lucrările: ca voi să puteți ști, și să credeți, că Tatăl este în mine, și Eu în El”. (Ioan. 10: 36 – 38)

Serviciile primelor două seri au ridicat interes imens; și acum în a treia seară clădirea era plină cu oameni care așteptau din nou să apară vorbitorul. Scriitorul, care îndruma această campanie scurtă, pregătindu-se să predea serviciul evanghelistului a cerut oamenilor să se ridice în picioare și să cânte corul, „Crede numai, crede numai, toate lucrurile sunt posibile, crede numai”. În timp ce marea adunare a cântat, un omuleț slăbuț cu atitudine modestă și un zâmbet prietenos a intrat, apoi a venit și a stat în spatele amvonului. Cântarea a încetat, și o tăcere a căzut peste audiență așa cum ascultau intens când el a început să vorbească. Așa cum el acționa, era aparent că ascultătorii au fost impresionați de bunăvoința vorbitorului tot așa ca și sinceritatea și umilința lui evidentă. Evanghelistul, luând gândul credinței inspirat de corul care a fost cântat, și-a început tema mesajului său. „Da”, a zis el, „Toate lucrurile sunt posibile celui ce crede. Nu există nimic care poate sta înaintea credinței în Dumnezeu, și dacă oamenii de aici în seara aceasta vor crede pe Dumnezeu cu mine, noi vom vedea că Dumnezeu va onora credința aceea și o va confirma înaintea ochilor acestei adunări întregi”.

Așa cum audiența a ascultat cu atenție concentrată la figura

slăbuță mică de la platformă, poate numai unul a anticipat drama uluitoare care era gata să se desfășoare. Desigur că directorul nu avea o astfel de intuiție, și întreruperea care era gata să se petreacă nu putea fi mai ne-bine venită. Căci deodată atenția noastră a fost îndreptată către un om departe înapoi în clădire care făcea pași rapizi, aparent în direcția platformei. La început noi am presupus că a apărut ceva urgență; poate cineva a leșinat sau s-a îmbolnăvit serios în auditoriu. Dar așa cum el se apropia, noi am observat nu cu puține presimțiri rele că înfățișarea lui purta un rânjet demonic, care să sugereze că omul era dement, sau violent nebun, și aparent a scăpat de la aceia care l-au avut în grijă. Noi urma să aflăm mai târziu ce ar fi fost într-adevăr mai îngrijorător dacă am fi știut-o noi la timpul acela, că omul nu era nebun, în aceea că el nu știa ce face, ci era un caracter notoriu și rău care mai înainte a ajuns în conflict cu legea pentru conturbare și spargere de servicii religioase. Sentințele de închisoare nu l-au învățat nicio lecție, și acum văzând prilejul lui să cauzeze o tulburare mare și să strice iarăși un serviciu, el a venit înainte pentru scopul acela.

El a pășit sus pe trepte fără oprire. Acum el era pe platformă luându-și o atitudine amenințătoare că pe la timpul acesta a atras atenția întregii adunări. Doi polițiști viguroși stând în părți, devenind conștienți de conturbare, au fost pe punctul de a veni în față și să pună mâinile pe acest conturbator, dar noi am putut vedea că aceasta ar rezulta într-o încăierare și agitația creată putea bine ruina serviciul. Mai mult, evanghelistul s-a pus aparent în dificultate căci el tocmai a declarat că toate lucrurile erau posibile celui care a crezut, și că Dumnezeu întotdeauna va susține slujitorii Lui care-și pun încrederea în El. Într-adevăr, adunarea a atins o așa înaltă stare de așteptare, încât nădejdea, în ofițerii legii, care deși poate era deplin justificabilă în exemplul prezent, nu se părea a fi ordinea Divină. Noi nu știam nimic altceva să facem decât să facem semn în grabă ofițerilor să stea înapoi, și să atragem atenția evanghelistului la ceea ce se petrecea. Dar el însuși era deja conștient că ceva era rău. Vorbind liniștit adunării și cerând ca oamenii să se unească cu el în rugăciune tăcută, el s-a întors să întâmpine provocarea ciudată a acestui potrivnic rău.

Așa cum el a făcut așa, omul cu licărire rea pe înfățișarea lui, care amintea de unul din rânjetele urâte pe care păgânii le gravează pe fețele idolilor lor, a început fără rușine să acuze și să blesteme

vorbitorul. „Tu ești de la diavolul, și înșeli poporul”, a strigat el, „un impostor, un șarpe în iarbă, un fals, și eu le voi arăta acestor oameni că tu ești!” Aceasta era o provocare îndrăzneță și fiecare din audiența aceea putea vedea că aceasta nu era o amenințare deșartă. Așa cum impostorul a continuat să ocărase evanghelistul, șuierând și scuipând, el a făcut o mișcare să-și ducă amenințările la execuție. Pentru audiență acesta părea să fie un moment rău pentru figura mică de la platformă, și cei mai mulți dintre ei trebuie că le-au părut nespuse de rău de el. Ofițerii au încercat din nou să-i vină în ajutor dar li s-a făcut semn să stea la o parte, și acum în respingerea asistenței lor vorbitorul a acceptat dinadins provocarea acestui potrivnic rău a cărui mărime și înverșunare a convins audiența că el era bine în stare să-și îndeplinească laudăroșiile. Fără îndoială, căci criticii care s-au strecurat în auditoriu din curiozitate așteptau o concluzie rapidă și înduioșătoare la drama neașteptată care acum venea la un apogeu. Cu certitudine ei puteau vedea că acolo nu era loc pentru trucaje. Omul de la platformă trebuia să aibă materialele sau altfel să-și ia consecințele.

În momentul de suspensie care a urmat, cineva nu putea fără să-și amintească despre povestea provocării de demult, când îndrăznețul Goliat l-a blestemat pe micul David în numele zeilor lui, și să fâlit că el îl va sfâșia mădular cu mădular. Adunarea înfiorată, cum trebuie că au fost oștirile lui Israel în ziua lor, au privit pe scenă cu mirare și uimire, cu greu să știe la ce să se aștepte, dar temându-se de mai rău. Adunarea de predicatori de la platformă a revizuit situația nu fără puțină neliniște, știind că dacă Dumnezeu nu face un lucru foarte neobișnuit și să-l susțină pe vorbitor într-un fel supranatural, impostorul rău, care a stricat cu succes servicii religioase în trecut, acum ar face așa din nou. Unii erau mult neliniștiți că polițiștilor nu li s-au permis să ia controlul situației și au crezut că această greșală de judecată va permite acestui om posedat de demoni nu numai să ruineze adunarea și astfel să aducă ocară la cauza lui Cristos, ci de asemenea ar putea de fapt să rezulte în rănirea fizică a vorbitorului.

Secundele au trecut, oricum, fără să se întâmple apogeul așteptat. În prezent se părea că ceva împiedica provocatorul să-și ducă la bun sfârșit proiectele lui rele. Pentru ceva motiv el nu mai acționa cu executarea laudelor lui de violență fizică, ci mai degrabă se mulțumea în a șuiera și scuipa și scoțând cele mai înspăimântătoare blesteme. Încet dar cu hotărâre glasul evanghelistului acum putea fi auzit

muștrând puterea rea care-l domina pe om. Cuvintele lui, vorbite așa de încet încât ele puteau fi auzite numai la o distanță mică, ziceau, „Satan, pentru că tu ai provocat slujitorul lui Dumnezeu înaintea acestei mari adunări, tu trebuie să te apleci înaintea mea. În numele lui Iisus Cristos, tu să cazi la picioarele mele”. Cuvintele au fost repetate de câteva ori. Provocatorul a încetat să vorbească, și era evident că el era acum cel ce se trudea sub o încordare. Tare cum era el și forțele rele care-l controlau, întărit prin orice duh rău în clădire, aparent ei au fost treptat întărit de către fiecare spirit rău din clădire, aparent ei cădeau treptat la o altă Putere care a fost mai mare decât ei, o Putere care a răspuns la șoptirea Numelui lui Iisus! Curând a fost evident că omul și-a dat seama că el era biruit, dar nimic nu putea face aparent care să poată întoarce situația. O bătălie încordată a forțelor spirituale acum a strâns fiecare pic din tăria care el o avea în el. Stropi de transpirație au izbucnit pe fața lui așa cum și-a pus un ultim efort disperat să învingă. Dar a fost totul fără folos. Deodată el care cu câteva minute înainte a sfidat așa de neobrăzat pe omul lui Dumnezeu cu amenințările și acuzațiile lui înfricoșătoare, a dat un gemet îngrozitor și s-a prăbușit la podea suspinând într-un fel isteric. Pentru destul de mult el a zăcut acolo zvârcolindu-se în praf, așa cum evanghelistul calm a continuat cu serviciul ca și cum nimic nu s-a întâmplat.

Nu mai este nevoie să spunem, marea adunare a fost uimită de scena care s-a produs înaintea lor, în care Dumnezeu așa de semnificativ și-a adevărat slujitorul Lui, și laude puternice către Dumnezeu au umplut auditoriul spațios. Polițiștii la fel, surprinși la ce au fost martori, în mod deschis au recunoscut că Dumnezeu era în mijlocul lor. Era necesar să înregistrăm că în serviciul de rugăciune care a urmat, un val de glorie a fost manifestat care niciodată nu va fi uitat de cei care au fost prezenți. Multe miracole de vindecare au avut loc în seara aceea așa cum la o mulțime de oameni li s-au slujit în rîndul de rugăciune.

Dar cine era acest omuleț care vorbea cu așa cuvinte de autoritate și a cărui slujbă a fost confirmată printr-o demonstrare așa de remarcabilă a puterii Divine? Numele lui era William Branham, din Jeffersonville, Indiana, și slujba lui urma să aibă răsrîngeri mai largi și mai largi până, la timpul acestei scrieri, efectul lui a ajuns pretutindeni în lume. Mulți din Orașul Portland în seara aceea au slăvit pe Dumnezeu, căci ei au știut că El a vizitat din nou poporul Lui. Mulți

predicatori la fel, și-au dat seama că Dumnezeu a venit în mijlocul lor în putere specială. Ei au crezut că la ce au fost ei martori a fost un însemn de lucruri mai mari pe care Dumnezeu se pregătea să le facă pentru poporul Lui. Unii, într-adevăr, și-au revoluționat slujba. Printre aceștia era un predicator tânăr, al cărei soții a fost martoră la provocarea îndrăzneată a omului posedat de demoni. Ea și-a convins soțul să participe în ultima seară. Așa cum el stătea și privea cum urechile unui copilăș surdo-mut s-au deschis așa că el a putut auzi și repeta cuvinte, Dumnezeu i-a vorbit, și a zis, „Aceasta este lucrarea la care Eu te-am chemat să o faci și tu”. Ziua următoare el a predat responsabilitățile bisericii lui la anumiți membri ai adunării lui și s-a încuiat în camera lui, hotărât să rămână acolo până când el era sigur că voia lui Dumnezeu i-a fost descoperită. Dintr-o perioadă de cercetare sânguincioasă a sufletului s-a născut o slujbă din care urma să rezulte salvarea a mii de suflete și urma să fie însoțită de o mulțime de semne, minuni și miracole. Acest om tânăr a fost Evanghelistul T.L. Osborn.

Destul de ciudat, așa cum campania s-a încheiat, noi am auzit căci câțiva s-au îndoit. De ce ar alege Dumnezeu un om cu așa trecut nepretențios, care avea o cunoștință așa de limitată din înțelepciunea acestei lumi? Nici nu puteau ei înțelege principiul despre care vorbea Pavel în 1 Cor. 1: 26 – 29, unde a zis, „Căci voi vedeți chemarea voastră, fraților, cum că nu sunt printre voi mulți oameni înțelepți după trup, nu mulți puternici, nu mulți nobili, sunt chemați: dar Dumnezeu a ales lucrurile bune ale lumii să facă de rușine pe cei înțelepți; și Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii ca să facă de rușine lucrurile care sunt puternice; și lucrurile de jos ale lumii, și lucrurile care sunt disprețuite, le-a ales Dumnezeu, da, și lucrurile care nu sunt, să aducă la nimic lucrurile care sunt: ca nimeni să nu se slăvească în prezența lui”.

Dar cu mult mai mult, majoritatea au crezut și s-au bucurat. Chiar dacă a fost imposibil fizic ca evanghelistul să slujească, altfel decât în felul prescurtat, la miile de trupuri dominate de boli care au căutat vindecare, totuși a fost remarcabil numărul de minunate mărturii care au ieșit din adunarea aceea. Și dacă aceia care au permis ca îndoielile să intre în mințile lor nu au profitat în măsura în care ceilalți au profitat din adunare, cei mulți care au crezut până în ziua de azi indică spre acea campanie scurtă în Orașul Portland ca o oră a cercetării care nu va fi uitată niciodată.

Dar poate este timpul ca noi să ne informăm mai departe cine este acest om, William Branham. De unde a venit el? Care era felul vizitării lui speciale de la Dumnezeu și însărcinarea lui să vindece bolnavii? La răspunsul acestor întrebări noi vom îndrepta acum atenția cititorului.

Capitolul 2

Naștere și Copilărie Neobișnuită

Era revărsatul zorilor într-o dimineață frumoasă de aprilie în anul 1909 în ținutul deluros din Kentucky nu departe de locul unde s-a născut Abraham Lincoln aproape exact cu o sută de ani înainte. Într-o colibă umilă lumina a început să pătrundă prin fereastră peste un pat mic neprelucrat, când glasul unui bebeluș a fost auzit. Două mâini micuțe a unui copilăș de cinci livre au lovit obrajii mamei lui de cincisprezece ani. Stând lângă pat era tânărul tată, Charles Branham, cu brațele lui încrucișate în baveta salopetelor lui noi, îmbrăcat puțin mai bine, ca oameni de munte pentru această ocazie specială. Așa cum ziua se revărsa, păsările deja au început cântatul lor, și i se părea tatălui că luceafărul de dimineață strălucea puțin mai luminos. Micuțul a plâns din nou așa cum mâna lui micuță s-a atins pe fața mamei lui.

„Noi îi punem numele William”, a zis tatăl, așa cum a privit fericit în jos pe fiul său nou născut. „Acela va fi bine”, a zis mama”, căci atunci el va merge cu numele Billy”. Puțin știa mama că mâinile acestui copilăș, care îi atingeau obrajii vor fi folosite de Dumnezeu! Atotputernic pentru eliberarea poporului Lui de boli și robie. Nimeni din partea aceea a țării s-ar fi gândit vreodată că acest copilăș de munte umil născut va purta mesajul Evangheliei prin toată lumea. Dintre toți oamenii de munte, familia Branham era cea mai săracă dintre săraci. Oricum, căile lui Dumnezeu sunt dincolo de deznădejde! Cum puteau acești oameni să o creadă, dacă cineva le-ar fi spus că Dumnezeu, prin mâinile acelea într-o zi va face demonii să iasă, pe orb să vadă, pe surd să audă, cancerile să dispară, și mii de mii să cadă prosternuți la altare în lacrimi de pocăință? Nici nu ar fi putut crede că avioane traversând continentul la mare viteză vor zbura pe cei bolnavi la el. Sau că trenurile și autobuzele încărcate cu bolnavi vor fi aduși la el pentru izbăvire. Că ei vor veni de la Răsărit și de la Apus, din Nord și Sud, să-l asculte să spună povestea despre Iisus Cristos Salvatorul în felul lui simplu, umil.

Așa cum vecinii s-au adunat înăuntru să vadă copilășul nou

născut, acolo se părea să fie, așa se spune, un sentiment ciudat de venerație în încăpere. Cine poate să spună că i ceasta nu era prezența îngerului care, sub îndrumarea lui Dumnezeu, l-a călăuzit pe William Branham în multe din evenimentele din viața lui, și care mai târziu urma să-i vorbească în persoană?

A fost doar cu două săptămâni mai târziu când tatăl și mama și-au dus bebelușul jos la pârâu la casa de adunare Lone Star-o mică Biserică Baptistă Misionară de modă veche făcută din bârne și șindriile, cu o podeală de pământ și bănci făcute din scânduri puse peste butuci de lemn. A fost prima vizită a micuțului William Branham la o biserică!

Copilul și Mama Pkovidențial Scapă de Moarte

Deoarece tatăl era un tăietor de copaci, era necesar ca el să fie plecat de acasă pe mult timp, mai ales în lunile de toamnă și iarnă când vremea va fi rea pentru călătorie. În decursul acestor timpuri mama și copilul erau lăsați singuri. Era întruna din aceste dați că împrejurările unelteau ca aproape să le ia viața la amândoi la mamă și fiu.

Astfel s-a întâmplat că la timpul acesta când copilul a fost de vreo șase luni, și tatăl era plecat de acasă, o furtună teribilă a venit, și toată țara a fost înzăpezită cu zilele. În cabină era puțin de mâncare și curând pentru mama s-au terminat și hrana și lemnele. Ea și-a înfășurat picioarele în pânză de saci, a mers în pădure, și a tăiat puiet mic, apoi le trăgea după ea la cabină, încercând să țină focul. În final ea a slăbit din ce în ce mai tare și a trebuit să renunțe. Fără mâncare sau căldură, mama și-a luat toate hainele de pat, s-a înfășurat pe ea și copilul în pat, și aștepta pentru sfârșit. Atunci a fost când Dumnezeu și-a trimis Îngerul Său protector și le-a cruțat viețile.

Un vecin a locuit la ceva distanță de ei, totuși la vedere de coliba Branham. Pentru un oarecare motiv el a avut o presimțire ciudată cu privire la împrejurările în căsuța aceea umilă. În repetate rânduri el privea spre ea, și de fiecare dată el devenea mai neliniștit, mai ales când nu reușea să vadă niciun fum ieșind din coș. Când au trecut câteva zile, convingerea așa s-a adâncit în el că ceva era rău încât el a hotărât să facă o cercetare, chiar dacă aceea însemna să meargă cu greu prin troieni pentru o distanță considerabilă.

Sosind la ușa, temerile lui au fost confirmate, căci nu era niciun răspuns de la cei din interior, deși urmele din exterior arătau că nimeni nu a părăsit vecinătatea, și ușa era barată din interior. El a decis să rupă să intre în colibă și când a făcut așa, el a fost înfiorat de

scena din fața lui. Mama și copilul înfășurați în hainele lor de pat erau aproape de moarte din cauza foamei și frigului. Vecinul bun inimos repede le-a asigurat lemne și a început un foc înflăcărat care curând a încălzit coliba. Apoi el a mers înapoi la casa lui proprie să asigure hrană. Fapta lui de milă a fost făcută chiar la timp. Mama și copilul și-au revenit și curând au fost pe calea lor la sănătate din nou.

NAȘTERE ȘI COPILĂRIE NEOBIȘNUITĂ 9

Nu mult după aceasta familia s-a mutat din statul Kentucky la Indiana, unde tatăl a mers la lucru pentru un fermier lângă Utica, Indiana. Apoi un an mai târziu ei s-au mutat iarăși mai jos în vale lângă Jeffersonville, Indiana, un oraș de mărime moderată, care urma să devină orașul de baștină al lui William Branham.

Primul Mesaj Al Lui Dumnezeu către Băiat

Câțiva ani au trecut și băiatul era în vârstă de vreo șapte ani, tocmai intrat în școală într-o secție rurală la câteva mile nord de Jeffersonville. Era la timpul acesta când Dumnezeu i-a vorbit pentru prima dată flăcăului. Noi îl vom lăsa pe Fratele Branham să spună povestea acestei vizite neobișnuite în cuvintele lui proprii:

Eu eram pe drumul meu într-o după-masă să duc apă acasă de la șopru, care era la o distanță de un bloc de oraș. Pe la jumătatea drumului dintre casă și șopru stătea un plop bătrân. Eu doar am ajuns acasă de la școală și ceilalți băieți mergeau afară la o baltă să pescuiască. Eu am plâns să merg dar tata a zis că eu trebuia să car apă. M-am oprit sub pom să mă odihnesc când dintr-odată am auzit un sunet ca al vântului bătând frunzele. Eu știam că nu bătea în niciun alt loc. Se părea să fie o după-masă foarte liniștită. M-am dat înapoi de la pom și am observat că într-un anumit loc cam de mărimea unui butoi, vântul se părea să bată prin frunzele pomului. Apoi a venit un glas zicând: *„Niciodată să nu bei, să nu fumezi, sau să-ți pângărești trupul în vreun fel, căci Eu am o lucrare ca tu să faci când ajungi mai în vârstă”*.

Aceasta m-a speriat așa de tare încât am fugit acasă, dar la timpul acela eu nu am spus nimănui despre aceasta. Plângând și fugind acasă, am căzut în brațele mamei mele, care a crezut că am fost mușcat de un șarpe. I-am spus că doar m-am speriat, așa că ea m-a pus în pat, și urma să cheme un doctor, gândind că sufeream de șoc nervos. Eu nu am mai trecut pe lângă pomul acela. Eu înconjuram pe partea cealaltă a grădinii să-l evit. Eu cred că îngerul lui Dumnezeu era în pomul acela, și în anii de mai târziu eu urma să-l întâlnesc față în față și să vorbesc

cu el.

Din cauza ocupării neobișnuite a lui Dumnezeu cu mine eu nu am putut niciodată să beau sau să fumez. Într-o zi m-am dus la râu cu tatăl meu și cu un alt om. Ei mi-au oferit o băutură de whiskey, și pentru că am vrut să găesc favor cu omul așa ca el să mă lase să-i folosesc barca, am început să iau băutura. Dar așa de sigur cum vorbesc astăzi, am auzit acel sunet ca bătaia frunzelor. Privind în jur, și fără să văd un semn de vânt suflând, mi-am pus sticla la buze din nou, când am auzit același zgomot, numai că mai tare. Frica m-a cuprins ca mai înainte. Am scăpat sticla și am fugit, în timp ce propriul meu tată m-a numit un „sissy”. O cum m-a durut aceea! mai târziu am fost numit un „sissy” de prietena mea din tinerețe când i-am spus că nu fumez. Mâniat de batjocura ei, am luat țigara și urma să o fumez oricum, când am fost arestat de sunetul acela familiar care m-a determinat să arunc țigara jos și să părăsesc scena plângând pentru că eu nu puteam fi ca ceilalți oameni, în timp ce batjocurile mulțimilor sunau în urechile mele.

Acolo era întotdeauna acel sentiment neobișnuit, ca și cum cineva stătea lângă mine, încercând să-mi spună ceva, și mai ales când eram singur. Se părea că nimeni nu mă înțelege de loc. Băieții cu care mă asociazam nu aveau nimic de-a face cu mine, pentru că eu nu beam și nu fumam, și toate fetele mergeau la dansuri, la care nici nu luam parte, așa că se părea că prin toată viața mea am fost doar o oaie neagră fără să cunosc pe nimeni care să mă înțeleagă, și nici să nu mă înțeleagă pe mine.

Capitolul 3

Greutăți și Sărăcie în Căminul Branham

Se părea deseori în Providența lui Dumnezeu, că vasele Lui alese au fost rânduite să trăiască începutul vieții lor în împrejurări de greutate, și în unele exemple sărăcie extremă. Uneori le-a fost permis să guste adânc potirul întristării. Nimeni nu știe cum să simtă pentru altul în necaz sau suferință numai dacă el însuși a trecut prin încercări similare. Rareori cei ce au primit o chemare neobișnuită de la Dumnezeu au fost crescuți în case ale celor bogați, sau au venit din familii aristocrate. Salvatorul însuși a fost legănat într-o iesle. În a opta zi la timpul când El a fost tăiat împrejur, familia și-a putut permite pentru jertfă numai pui de porumbei sălbatici, care urmau să fie oferite numai dacă părinții erau prea săraci să-și permită un miel. (Lev. 12: 8)

Criticii în timpul slujbei lui Cristos au pus la îndoială autoritatea premergătorului Lui, Ioan Botezătorul, pentru că el a apărut în haine așa de grosolane, și predicarea lui era necizelată, lipsind lustruirea și stilul școlilor bisericești de învățământ din ziua lui. Dar Iisus a zis despre Ioan, că nimeni născut din femeie nu a fost mai mare decât el. Și el a întrebat pe critici cam ascuțit, „Dar pentru ce ați ieșit să vedeți? Un om îmbrăcat în veșminte moi? Iată cei ce poartă veșminte moi sunt în casele regelui”. Cu alte cuvinte Domnul le arăta că ei să nu aștepte după profeți de statura lui Ioan să se arate dintr-un mediu unde ei au fost răsfățați și adăpostiți de apăsările vieții. Umilința și vigoarea caracterului sunt dezvoltate cel mai bine în mijlocul vieții aspre care vine din greutăți și uneori suferință și sărăcie. Dar acum trebuie să-l lăsăm pe Fratele Branham să spună ceva din căminul lui, zilele copilăriei lui, și lupta tatălui său împotriva sărăciei.

Eu am fost într-un fel băiatul tați-Când am văzut mușchii aceia mari așa cum își sufleca mânecile, am zis, „O, vai! Tata va trăi să fie de o sută de ani”. Tatăl meu avea mușchi grozavi de la rostogolirea buștenilor în păduri. Nu mi se părea că el ar putea muri cândva. Dar el era numai de cincizeci și doi de ani, încă neîncărunțit, om cu părul creț, când capul lui scump pus pe umărul meu și Dumnezeu l-a luat acasă.

L-am văzut pe tata venind de la pădurea de bușteni așa de ars de soare încât mama lua foarfecă și-i tăia cămașa jos de pe spatele lui. El lucra greu pentru șaptezeci și cinci de cenți pe zi să ne facă un trai. L-am iubit pe tatăl meu, chiar dacă a băut. Uneori el mi-a dat o bătaie, dar eu niciodată nu am primit una fără să am nevoie de alta. El obișnuia să țină cele Zece Porunci pe perete cu o nuia mare de hickory peste ele. Eu mi-am primit educația în șopronul din lemn când am făcut rău. Dar eu l-am iubit pe tata. Cu ani mai târziu el și-a dat inima lui Cristos și a fost salvat, doar cu câteva ore înainte de a muri în brațele mele.

Sărăcie în Cămin îmi amintesc cum tata a trebuit să lucreze să-și plătească notele de plată. Nu este o dizgrație să fii sărac. Dar este greu uneori. Îmi amintesc că nu am avut haine potrivite pentru școală. Am mers un an întreg fără să port măcar o cămașă. Acolo era o femeie bogată în apropiere care mi-a dat un palton cu o emblemă de marinăr pe braț. Eu încheiam nasturii până la guler și se făcea așa de cald. Învățătoarea îmi zicea, „William”. Eu spuneam, „Da, doamnă”. „Păi, de ce nu-ți dai jos paltonul acela”. Dar eu nu puteam. Eu nu aveam nicio

cămașă pe mine. Astfel eu mințeam și ziceam, „Mi-e frig”. Ea zicea, „Bine, stai acolo lângă foc”. Și eu stăteam acolo în timp ce transpirația curgea pe mine. Apoi ea zicea, „Încă nu te-ai încălzit?” Eu trebuia să zic, „Nu, doamnă”.

Ei bine, îmi mergea destul de greu. Degetele mele de la picioare îmi ieșeau prin pantofii mei ca niște capete de broască țestoasă. Apoi puțin mai târziu eu am primit o cămașă.

Eu vă spun ce fel de cămașă era ea. Era o rochie de fată care i-a aparținut original la verișoara mea, și avea o mulțime de înflorituri pe ea. Eu am tăiat partea de cămașă afară, și după ce m-am îmbrăcat cu ea, voi ar fi trebuit să mă vedeți mergând țănoș la școală. Apoi copiii au început să râdă de mine, și eu am zis, „Pentru ce râdeți de mine?” Ei au zis, „Tu ai pe tine o rochie de fată”. Eu trebuia să mint din nou. Am zis, „Nu eu nu am; acela-i costumul meu Indian”. Dar ei nu mă credeau și am plecat plângând.

Acolo era un băiat care locuia aproape de noi, care vindea revistele acelea mici PATHFINDER. Făcând așa, lui i s-a dat un premiu un costum de Boy Scout. Vai, cum îmi plăcea costumul acela. Era timpul războiului atunci și fiecare care era suficient de mare în zilele acelea era în uniformă. Eu întotdeauna am vrut să fiu un soldat. Eu am fost prea mic atunci. Chiar și în acest ultim război eu nu am fost destul de mare să merg. Eu am patru frați care au mers. Dar Dumnezeu mi-a dat o uniformă oricum-armura lui Dumnezeu-așa că eu am putut merge afară să lupt împotriva bolilor și neputințelor care leagă pe oameni.

Dar cum am admirat acel costum Scout, cu pălăria lui și jambiere. Am zis, „Lloyd, când tu uzezi acel costum vrei să mi-l dai mie?” El a zis, „Da, eu ți-l dau ție, Billy”. Dar vai, costumul acela a ținut mai mult decât orice am văzut vreodată. Mi se părea că el niciodată nu va uza lucrul acela. Apoi l-am pierdut pentru un timp și astfel am mers la el și am zis, „Lloyd, ce ai făcut cu costumul acela de Boy Scout?” El a zis, „Billy, eu îl voi căuta prin casă să văd dacă-l pot găsi”. Dar când l-a căutat el a aflat că mama lui l-a tăiat să facă petece pentru hainele tatălui său. El a venit la mine și a zis, „Eu nu pot găsi nimic din el decât un crac”. Am zis, „Adu-mi acela”. Deci eu l-am dus acasă și l-am îmbrăcat. El avea o sfoară de strângere pe el, și l-am tras sus, și m-am gândit că sunt un adevărat soldat. Am vrut să-l port la școală și eu nu știam doar cum să o fac. Așa că am pretins că unul din picioarele mele

era rănit și am pus cracul acela pe mine ca și cum îmi protejam piciorul meu rănit. Dar la școală învățătoarea m-a trimis la tablă. Am încercat să-mi ascund piciorul care nu avea un crac, și toți copiii au început să râdă de mine. Eu am început să plâng și învățătoarea m-a făcut să merg acasă.

Îmi amintesc când noi am mers afară în vechea trăsură de vreo două ori pe lună să plătim nota de plată pentru alimente. Vânzătorul ne dădea ceva bețe de bomboane. Noi toți băieții ședeam pe pături acolo, priveam bomboana aceea când tata o aducea afară, și fiecare ochisor albastru privea atent să vadă că fiecare din bețele acelea erau rupte exact egal, că fiecare își va primi cantitatea corectă. Eu aș putea merge în după-masa aceasta și să iau o cutie întreagă de ciocolată de lapte, dar aceasta nu ar avea niciodată gustul cum avea bomboana aceea. Aceea era bomboană adevărată. Uneori sugeam pe o bucată din ea, apoi o înfășuram în hârtie și o puneam în buzunarul meu. Eu așteptam cam până luni și apoi o sugeam din nou un timp. Frații mei își mâncau toată bomboana lor până atunci, și ei voiau să sugă și pe bomboana mea. Uneori eu făceam un târg cu ei și-i lăsam să o lingă de două ori, dacă ei îmi promiteau să mă ajute cu treburile.

Capitolul 4

Convertirea lui William Branham

William Branham, băiatul, deși el a primit aceste manifestări remarcabile a providenței Divine în viața lui, totuși încă nu a fost convertit. Pentru un timp el încă s-a opus acelei chemări. La vârsta de patrusprezece ani el a fost rănit serios în timp ce vâna și a trebuit să petreacă șapte luni în spital. Dumnezeu s-a ocupat cu el dar el încă nu a luat seama. Cu toate acestea, urgența chemării a devenit mai mult și mai mult conștientă pentru el. Deoarece părinții lui nu erau Creștini el nu a primit nicio încurajare acolo, și așa cum a devenit mai în vârstă vrăjmașul a încercat să-l facă să înăbușe acel glas mic liniștit care-i vorbea întotdeauna inimii lui.

El Merge în Vest

Când flăcăul a ajuns vârsta de 19 ani, el a decis că va merge în Vest să lucreze pe o fermă. Într-o dimineață de septembrie în anul 1927, el i-a spus mamei lui că va merge într-o călătorie de camping la Turmel Mill, o localitate la vreo patrusprezece mile nord de Jeffersonville. El a zis aceasta deoarece și-a dat seama că dacă mama lui știa de planurile lui de a merge în Vest, ea îl va ruga să nu facă

călătoria. Dar când mama lui a auzit din nou de la el, în loc să fie în Turmel Mill, el era departe în Phoenix, Arizona. În realitate, jos în inima lui el știa că el fugea de Dumnezeu. El s-a bucurat de viața de fermă pentru o vreme și noutatea Vestului, dar ca toate celelalte plăceri din lume, aceasta repede s-a învechit.

Despre experiențele lui din Vest și chemarea lui Dumnezeu care era întotdeauna pe inima lui el zice:

„De multe ori am auzit vântul suflând prin pinii înalți. Se părea ca și cum eu puteam auzi glasul Lui chemând prin pădure, zicând, Adame, unde ești? Stelele se păreau să fie așa de apropiate încât cineva le putea culege cu mâinile lui. Dumnezeu se părea să fie foarte aproape.

„Un lucru pe care mi-l amintesc așa de bine despre ținutul acela sunt drumurile din deșert. Dacă cineva ajunge vreodată jos de pe drum el se pierde cu ușurință. Uneori turiștii văd floricele de deșert și merg de pe șosea să le culeagă. Ei rătăcesc în deșert și sunt pierduți și uneori mor de sete. Tot așa este în calea Creștină-Dumnezeu are o șosea. El vorbește despre ea în Isaia, capitolul 35. Ea este numită „Șoseaua Sfințeniei”. De multe ori plăceri mici ale lumii îl atrage pe cineva de pe șosea. Atunci el și-a pierdut experiența cu Dumnezeu. În deșert când unul este pierdut acolo uneori apare un miraj. Pentru aceia care mor de sete, mirajul va fi un râu sau un lac. Oamenii aleargă după el și cad în el, numai să afle că ei doar fac baie în nisip fierbinte. Uneori diavolul vă arată ceva ce el spune că este o distracție. Acela este doar un miraj; este ceva ce nu este real. Dacă tu ascuți te vei afla îngrămădind întristări pe capul tău. Să nu iei seama la acesta, prieten drag. Crede pe Iisus care dă apă vie pentru cei ce flămânzesc și însetează”.

Un Mesaj Trist într-o zi tânărul a primit o scrisoare de acasă informându-l că unul dintre frații lui era foarte bolnav. Acesta era Edward, următorul în vârstă după el. El nu a crezut că boala era serioasă și a crezut că totul va fi în ordine. Oricum, într-o seară cu câteva zile mai târziu, el s-a întors la fermă din oraș, și așa cum el venea prin sala de mese, acolo i s-a dat un mesaj care se citea, „Bill, vino afară la pășunea de nord. Foarte important”. El imediat a mers la pășune și prima persoană pe care a întâlnit-o era un bătrân Lone Star fermier pe care ei îl numeau „Pop”. El avea o expresie tristă pe fața lui și el a zis, „Billy Băiete, eu am vești triste pentru tine”. La același timp șeful de echipă venea sus. Ei i-au spus că fratele lui, Edward, a murit.

Vă puteţi imagina cum a fost şocul acesta pentru flăcău aşa cum şi-a dat seama că niciodată nu-şi va mai vedea fratele viu în această lume. Evenimentele au început să se mişte cu repeziciune de atunci înainte. De fiecare dată când s-a opus lui Dumnezeu, tragedie sau întristare de vreun fel venea la el. Când el s-a supus şi a ascultat de Dumnezeu, Domnul îl binecuvânta şi el prospera. Fără îndoială, că aceeaşi lecţie trebuie să fie învăţată de orice persoană vie. Să fie că noi toţi am putea învăţa prin ce au suferit alţii, decât prin propriile noastre experienţe amare.

Noi iarăşi ne întoarcem la Fratele Branham aşa cum el relatează efectul acestor ştiri asupra lui, despre călătoria lui tristă acasă, şi evenimentele care au urmat, care în final au rezultat în convertirea lui la Cristos:

Când mi-am dat seama de ştirile morţii fratelui meu, pentru un moment nu m-am putut mişca. Aceasta era prima moarte în familia noastră. Dar aş vrea să spun că primul lucru la care m-am gândit a fost, dacă el a fost pregătit să moară. Aşa cum m-am întors şi am privit peste preeria galbenă, lacrimile curgeau jos pe obrajii mei. Mi-am amintit cum ne-am luptat împreună când eram copii mici şi cât de greu era pentru noi. Noi am mers la şcoală abia aveam suficient să mâncăm. Degetele de la picioare ieşeau din pantofii noştri, şi trebuia să purtăm paltoane vechi încheiate până la gât pentru că nu aveam cămăşi pe noi. Cum mi-am amintit de asemenea că într-o zi mama avea ceva floricele de porumb într-o găletuţă pentru masa noastră de prânz. Noi nu am mâncat cu restul copiilor. Noi nu ne puteam permite hrană cum aveau ei. Noi întotdeauna ne strecuram peste deal să mâncăm. Îmi amintesc că în ziua în care am avut floricele de porumb am crezut că era o adevărată cinstire. Deci ca să fiu sigur că îmi am partea mea, am mers afară înainte de prânz şi mi-am luat o mână bună înainte ca fratele să ia partea lui.

Stând acolo privind la preeria pârjolită de soare mă gândeam la toate lucrurile acelea şi m-am întrebat dacă Dumnezeu l-a dus la un loc mai bun. Atunci Dumnezeu din nou m-a chemat, dar ca de obicei eu am încercat să mă lupt împotriva.

M-am pregătit să vin acasă pentru înmormântare. Când Rev. Mc-Kinney din Biserica Port Fulton, un om care este chiar ca un tată pentru mine, a predicat funeralul lui, el a făcut menţiune că „S-ar putea să fie unii aici care nu-l cunosc pe Dumnezeu; dacă este aşa, acceptaţi-l

acum". Oh, cum m-am prins de scaunul meu; Dumnezeu lucra din nou. Drag cititor, când El cheamă, răspunde-l.

Eu nu voi uita niciodată cât au plâns sărmanii bătrâni tata și mama după înmormântare. Eu am vrut să merg înapoi spre Vest dar mama m-a rugat așa de tare să stau încât în final am fost de acord dacă puteam găsi de lucru. Eu curând am primit de lucru la Compania de Servicii Publice din Indiana.

Boala

Cu vreo doi ani mai târziu, în timp ce verificam contoare în atelierul de contoare la Lucrările de Gaz în New Albany, eu am fost covârșit cu gaz, și pentru multe săptămâni am suferit de la el. Am mers la toți doctorii pe care i-am știut. Nu am putut găsi alinare. Am suferit cu acid la stomac cauzat de efectele gazului. Se făcea tot mai rău tot timpul. Am fost dus la specialiști în Louisville, Kentucky. Ei au zis în final că era apendicele meu și au zis că trebuie să am o operație. Eu nu am putut să o cred căci eu nu am avut nicio durere laterală. Doctorii au zis că ei nu mai pot face nimic pentru mine până când am o operație. În sfârșit am fost de acord să mi-o facă, dar am insistat ca ei să folosească o anestezie locală ca să pot vedea operația.

Am vrut ca cineva să stea lângă mine care-l cunoștea pe Dumnezeu. Eu am crezut în rugăciune dar nu mă puteam ruga. Așa că predicatorul de la Prima Biserică Baptistă a mers cu mine în sala de operație. Când ei m-au luat de pe masă la patul meu m-am simțit devenind mai slab și mai slab tot timpul. Inima abia îmi bătea. Am simțit moartea asupra mea. Răsuflarea îmi devenea mai scurtă tot timpul. Am știut că am ajuns la capătul drumului meu. Oh, prietene, așteaptă până când ajungi acolo, atunci te vei gândi la multe lucruri ce le-ai făcut. Eu știam că nu am fumat niciodată, nu am băut, sau să am ceva obiceiuri necurate, dar știam că nu eram gata să mă întâlnesc cu Dumnezeul meu.

Dacă tu ești numai un membru de biserică rece, formal tu vei ști când vei ajunge la sfârșit că tu nu ești gata. Deci dacă aceea este tot ce știi despre Dumnezeu, eu îți cer chiar aici să cobori jos pe genunchii tăi și să-i ceri lui Iisus să-ți dea acea experiență de a fi născut din nou, ca aceea despre care El i-a spus lui Nicodim în Ioan, capitolul 3, și oh, cum vor suna clopotele bucuriei-Laudă numelui Lui.

Dumnezeu Vorbește în Camera Spitalului

Se făcea tot mai întuneric în camera spitalului, ca și cum ar fi

fost o pădure mare. Eu puteam auzi vântul bătând prin frunze, totuși se părea o depărtare mare în pădure. Voi probabil ați auzit o adiere de vânt bătând frunzele, venind mai aproape și mai aproape de voi. M-am gândit, „Păi, aceasta este moartea venind să mă ia”. Oh! sufletul meu urma să întâlnească pe Dumnezeu; am încercat să mă rog dar nu puteam.

Cu cât venea vântul mai paroape, mai tare și mai tare. Frunzele fremătau și dintr-odată am fost dus. Se părea atunci că am fost iarăși înapoi un băiețel desculț, stând în aleea aceea sub același pom. Am auzit același glas care a zis, „Niciodată să nu bei sau să fumezi”. Și frunzele care le-am auzit erau aceleași care au suflat în pomul acela în ziua aceea. Dar de data aceasta glasul a zis, „Eu te-am chemat și tu nu ai vrut să mergi”. Cuvintele au fost repetate a treia oară. Atunci eu am zis, „Doamne, dacă acela ești Tu, lasă-mă să merg iarăși înapoi pe pământ și eu voi predica Evanghelia Ta de pe acoperișuri] v caselor și de la colțurile străzilor. Eu voi spune la fiecare despre ea!”

Când această viziune a trecut, am aflat că mă simt mai bine. Chirurgical meu era încă în clădire. El a venit și s-a uitat la mine și a fost surprins. El se uita de parcă se gândea că aș fi fost mort; atunci el a zis, „Eu nu sunt un om care merge la biserică, practica mea este așa de mare, dar eu știu că Dumnezeu a vizitat băiatul acesta”. De ce a zis el asta eu nu știu. Nimeni nu a zis nimic despre aceasta. Dacă aș fi știut eu atunci ce știu acum, m-aș fi ridicat din patul acela strigând laudă numelui Lui. După câteva zile mi s-a permis să mă reîntorc acasă, dar am fost încă bolnav și am fost obligat să port ochelari din cauza astigmatismului. Capul meu mi-a tremurat când m-am uitat la ceva pentru un moment.

Convertirea și Chemarea

Am început să caut și să găsesc pe Dumnezeu. Am mers de la biserică la biserică încercând să găsesc vreun loc unde era o chemare la altar de modă veche. Partea tristă era că nu am putut găsi niciuna.

Într-o seară am devenit așa de flămând după Dumnezeu și o experiență reală încât m-am dus afară la șopru vechi înapoia casei și am încercat să mă rog. Eu nu am știut cum să mă rog atunci așa că eu doar am început să-l vorbesc ca la oricare altul. Dintr-odată a venit o lumină în șopru și a format o cruce, și glasul din cruce mi-a vorbit într-o limbă pe care nu o puteam înțelege. Atunci ea a plecat. Eu am fost fascinat. Când mi-am revenit din nou, m-am rugat, „Doamne, dacă

acela ești tu, te rog vino și vorbește-mi din nou". Eu îmi citeam Biblia de când am fost acasă de la spital și am citit în 1 Ioan 4, „Preaiubiților, nu credeți orice duh, ci încercați duhurile dacă ele sunt de la Dumnezeu”.

Eu știam că ceva mi s-a arătat și cum m-am rugat mi s-a arătat din nou. Apoi mi se părea că o mie de livre s-au ridicat de pe sufletul meu. Am sărit sus și am alergat spre casă și se părea de parcă alergam prin aer. Mama a întrebat, „Bill, ce ți s-a întâmplat?” Am răspuns, „Eu nu știu dar eu cu siguranță mă simt bine și ușor”. Eu nu mai puteam sta în casă. A trebuit să ies afară și să fug.

Eu știam atunci că dacă Dumnezeu a vrut ca eu să predic mă va vindeca, așa că am mers la o biserică care credea în ungerea cu ulei, și eu am fost vindecat instantaneu. Eu am văzut atunci că ucenicii aveau ceva ce nu au astăzi cei mai mulți predicatori. Ucenicii au fost botezați cu Duhul Sfânt și astfel ei puteau să vindece bolnavii și să facă miracole puternice în numele Lui. Deci eu am început să mă rog pentru botezul Duhului Sfânt. Într-o zi după vreo șase luni mai târziu Dumnezeu mi-a dat dorința inimii mele. El mi-a vorbit într-o lumină mare spunându-mi să predic și să mă rog pentru bolnavi și El îi va vindeca indiferent de ce boală aveau ei. Eu apoi am început să predic și să fac ceea ce mi-a spus El să fac.

Din când în când oamenii m-au întrebat dacă am primit Botezul Duhului Sfânt. Aceasta întotdeauna mă izbea ca o întrebare ciudată. Căci este imposibil ca vreun dar al Duhului Sfânt să funcționeze liber, fără ca individul care posedă darul să fi primit și pe Dătător.

Capitolul 5

O Căsătorie Fericită și o Decizie Fatală

După convertirea și chemarea lui la slujbă acolo a început o perioadă fericită a vieții lui când binecuvântările lui Dumnezeu se odihneau peste tânărul bărbat, și totul se părea că merge chiar bine. El a început o adunare în cort în orașul lui de baștină în Jeffersonville, și pentru un predicator tânăr de vârsta de douăzeci și patru de ani doar intrând în slujbă, campania a fost de succes remarcabil. S-a socotit că așa de mulți ca trei mii au participat la un singur serviciu și în mare număr erau convertiți. La serviciul de botez care a urmat trezirea, vreo 130 de persoane au fost botezate în apă. De data aceasta a fost când o lumină cerească a apărut deasupra lui așa cum era gata să boteze a șaptesprezecea persoană, Aceasta a fost mărturisită de vasta adunare

care a stat privind, pe malurile Râului Ohio.

Toamna aceea oamenii din Jeffersonville care au participat la adunarea lui i-au zidit un tabernacol, care până în ziua de azi își păstrează numele de „Branham Tabernacle”. Următorii câțiva ani au fost un timp roditor în care binecuvântările lui Dumnezeu s-au odihnit asupra lui, și el a primit câteva viziuni despre lucruri care el nu le-a înțeles pe deplin până cu ani mai târziu, când o descoperire mai completă a voii lui Dumnezeu pentru viața lui i-a fost făcută cunoscut.

Căsătoria

A fost în timpul acestor ani când el a întâlnit o fată Creștină excelentă, a cărei nume era Hope Brumback. După câteva luni de curte, domnișoara a acceptat propunerea lui William Branham și cei doi au fost căsătoriți. Noi îl vom lăsa pe el să povestească în stilul simplu, dar întotdeauna dramatic, pe care l-a folosit la amvon, povestirea despre sfiala lui, propunerea prin scrisoare, căsătoria lui, și evenimente care au urmat:

Eu eram doar un băiețel de la țară și eram foarte rușinos. Luând în considerare cât eram de rușinos, probabil vă întrebați cum de m-am căsătorit.

Eu am întâlnit o fată bună Creștină. Mă gândeam că ea este minunată. Standardul meu pentru o femeie cerea pentru una care nu bea sau să fumeze țigări. Era greu să găsești o astfel de fată atunci și este mai rău acum ca oricând. Eu am iubit-o pe fata aceasta fină și am vrut să mă căsătoresc cu ea, dar nu aveam suficient curaj să o întreb. Dar eu știam că trebuie să o întreb curând-ea era o femeie prea bună să piardă timp cu mine-ea să-și ia pe altul. Eu făceam doar douăzeci de cenți pe oră și tatăl ei făcea câteva sute de dolari pe lună. În fiecare seară când o vedeam, eu ziceam, „Eu o voi întreba în seara aceasta”. Și apoi un nod mare îmi venea în gât și eu doar nu o puteam face. Eu nu știam ce să fac. Voi știți ce am făcut în final? I-am scris o scrisoare și am întrebat-o.

Ei bine, scrisoarea aceea avea un pic mai mult romantism în ea decât „Dragă Domnișoară”. Eu mi-am dat toată silința să scriu o scrisoare bună, deși sunt sigur că era sărăcăcioasă. Deci dimineța m-am pregătit să o pun în cutia poștală. Dar atunci mi-a apărut gândul că ce s-ar întâmpla dacă mama ei a luat-o. Dar mi-a fost teamă să i-o înmânez ei. În sfârșit mi-am luat suficient curaj să o pun în cutia poștală luni dimineța. Miercuri seara eu urma să mă întâlnesc cu ea și

să o duc la biserică. Toată săptămâna aceea înainte de miercuri am fost foarte agitat. Miercuri seara am mers să o văd. Și așa cum am mers m-am gândit la ce s-ar întâmpla dacă mama ei a venit afară și va zice, „William Branham!” Eu știam că mă puteam înțelege în ordine cu fata, dar nu eram așa de sigur de mama ei.

În final am mers la ușă și am chemat-o pe Hope, numele fetei. Ea a venit la ușă și a zis, „Vrei să intri înăuntru?” Am zis, „Dacă nu ai nimic împotrivă eu voi sta doar pe verandă”. Eu m-am asigurat că ele nu mă vor băga înăuntru. Ea a zis, „Bine, eu voi fi gata doar în câteva minute”.

Eu aveam un Ford model T vechi, dar ea a zis, „Nu este departe până la biserică, hai să mergem pe jos”. Aceasta m-a alarmat și eu eram sigur că ceva s-a întâmplat. Noi am mers înainte la biserică dar ea nu a zis nimic. Eu am fost așa de agitat seara aceea încât nu am auzit deloc ce a spus predicatorul. Voi știți că o femeie vă poate ține în suspensie.

După ce am părăsit biserica, am început să mergem jos pe stradă-era o seară cu lumină de lună. Dar încă ea nu a zis nimic. În sfârșit am decis că ea nu a primit scrisoarea. Aceasta m-a făcut să mă simt mai bine. M-am gândit că poate scrisoarea a fost pusă greșit de poștaş, și curând eu eram ca mai înainte. Apoi ea s-a întors spre mine și a zis, „Billy, eu am primit scrisoarea ta”. Mi-am zis, „Oh, ce voi face eu acum?” în final am întrebat-o, „A-a-ai citit-o?” Ea a zis, „Aha”. Eu am devenit mai emoționat ca oricând. Noi ne apropiam de casă. Am zis, „Ai citit-o tu toată?” Ea a zis, „Aha”. Acum noi eram pe trepte. Mă întrebam dacă ea urma să mă conducă înăuntru unde era mama ei. Am zis, repede, „Ce crezi despre aceasta?” Ea a răspuns, „Era în ordine”.

Ei bine, eu nu am întrebat-o pe mama ei, dar știam că trebuia să întreb pe unul din părinții ei. Așa că m-am gândit că l-aș întreba pe tatăl ei, căci ne înțelegeam destul de bine. Într-o seară m-am dus sus unde ședea el în Buickul lui. Vă amintiți că eu aveam un Ford model T. Deci eu i-am zis, „Păi, tu ai o mașină frumoasă”. El a răspuns, „Da, și tu ai un Ford frumos”. Așa că eu am zis, „Bine-bine-bine „El s-a uitat la mine și a zis, „Da, Billy, tu o poți avea”. Ei bine, aceea a fost o ușurare. Dar am zis, „Dar tu știi că eu nu-i pot face traiul pe care tu poți să-i dai. Tu știi că eu fac numai douăzeci de cenți pe oră, săpând gropi. Dar eu voi face tot ce pot pentru ea; eu voi fi devotat față de ea și o voi iubi cu toată inima mea”. Și el și-a pus mâna peste capul meu și a zis, „Billy, eu mai degrabă aș vrea ca tu să o ai decât oricare altul pe care-l cunosc, căci eu știu că tu vei fi bun cu ea, și o vei iubi”.

Noi ne-am căsătorit și eu nu cred că a existat vreun loc pe pământ care era mai fericit decât micuțul nostru cămin. A fost minunat. Noi nu am avut multă mobilă în casa aceea-un pat pliant, un covor vechi și un set pentru micul dejun, o sobă veche care am cumpărat-o de la un vânzător de vechituri și am pus grătare noi în ea. Dar, prieteni, acesta era căminul, și eu mai degrabă aș trăi într-o colibă și să am favoare cu Dumnezeu decât să trăiesc în cea mai bună casă ce există.

Totul a mers încântător. Soția mea și-a economisit bănușii ei să-și cumpere o rochie de bumbac. M-am simțit așa de bine când am putut face ceva pentru ea. După doi ani un băiețel a venit în căminul nostru-micuțul Billy Paul. Când l-am auzit plângând de prima dată în spital eu se părea că știu că el era un băiat, și l-am dat lui Dumnezeu chiar înainte de a-l vedea.

El Participă La O Convenție A Evangheliei Depline

Puțin mai târziu eu am economisit destui bani să cumpăr scule de pescuit și am mers sus la Lacul Pawpaw în Michigan pentru câteva zile. Bani mei nu au ținut prea mult, și a trebuit să mă întorc. În călătoria mea înapoi așa cum am trecut Râul Mishawaka am văzut un număr mare de oameni adunându-se pentru o adunare. M-am întrebat ce fel de oameni erau ei și am decis să merg în adunare. Acolo este unde m-am familiarizat cu Penticostalii.

Am aflat că oamenii s-au adunat pentru o convenție. Ei erau cam demonstrativi, și toată aceasta era puțin nou pentru mine. Dar ei au început să cânte, „Eu știu că a fost sângele, eu știu că a fost sângele”. Fiecare a început să bată din palme și am zis, „Oare ce fel de oameni sunt aceștia”. Destul de curând un episcop s-a ridicat și a început să predice despre Botezul Duhului Sfânt. Cu cât predica mai mult cu atât mai convins deveneam că poate era ceva de aceasta. Am decis că voi sta până în ziua următoare. Eu nu am avut bani pentru o cameră la hotel, așa că am mers afară la țară și am parcat într-un câmp de porumb în noaptea aceea și am dormit. Dimineața următoare m-am trezit devreme și m-am întors la biserică. Mi-am cumpărat ceva chifle și lapte, așa ca să-mi țină banii. Când m-am întors la biserică, cam un număr de oameni s-au adunat deja pentru închinarea de dimineață.

În seara aceea acolo era un număr mare de predicatori care sedeau pe platformă. Liderul a zis, „Noi nu avem timp să vă auzim pe toți predicând așa că noi vă vom cere ca fiecare doar să se ridice și să

ne spuneți numele vostru". Astfel când ei au ajuns la mine m-am ridicat și am zis, „Evangelist William Branham”, și am șezut jos.

După-masa următoare, ei au avut un om bătrân de culoare care s-a ridicat și a predicat. El era cam ramolit și am fost puțin surprins să-i văd că aleg un astfel de ins să predice înaintea acelei adunări mari. El a predicat din textul, „Unde erai tu când am pus temeliile pământului, când stelele dimineții au cântat împreună”. Ei bine, insul acela bătrân a luat cu vreo zece milioane de ani înainte de a fi formată lumea cândva. El a acoperit cam aproape tot în cer, a venit jos pe curcubeul orizontal și a predicat despre tot pe pământ până la a Doua Venire a lui Cristos. Pe la timpul când a terminat el era așa de sprinten ca un bărbat tânăr. De fapt el a zis, așa cum a coborât de la platformă, „Voi nu aveți suficient loc pentru mine să predic”. Eu mi-am dat seama că Dumnezeu a făcut ceva pentru omul acela ceea ce El nu a făcut pentru mine. Când el a început să predice mi-a părut rău de el, dar când el a terminat mi-a părut rău de mine însumi. Acești oameni aveau ceva ce nu aveam eu, și eu îl voiam.

Seara aceea am ieșit iarăși în câmpul de porumb și am dormit. Dimineața, de moment ce presupuneam că nimeni nu mă cunoștea, am decis că mă voi îmbrăca cu o pereche de pantaloni de bumbac în dungi. Perechea cealaltă s-a cam șifonat folosindu-i ca pernă. Aceasta era ultima zi în care puteam să rămân după cum eu aveam numai destui bani rămași să-mi cumpăr benzină să merg acasă. M-am dus înapoi la biserică și când am ajuns oamenii cântau și strigau. Eu am vrut Botezul Duhului Sfânt dacă Dumnezeu mi l-ar da.

I S-A Cerut să predice La Convenție

Lucrătorul însărcinat s-a ridicat și a zis, „Noi tocmai am avut serviciul de mărturisire condus de cel mai tânăr predicator de aici. Următorul predicator mai tânăr este William Branham din Jeffersonville”. El a zis, „Vino înainte, Rev. Branham, dacă ești în clădire”. Voi puteți fi siguri că aceasta m-a surprins. M-am uitat jos și am văzut pantalonii mei în dungi. Astfel eu doar am stat foarte liniștit. De fapt, eu niciodată nu am văzut un sistem de adresare publică înainte, și eu desigur nu am vrut să mă urc acolo sus și să predic înaintea tuturor acelor predicatori puternici. Ei au chemat din nou, „Știe cineva ceva pe unde este Rev. Branham?” Dar eu numai mă ghemuiam în scaunul meu mai jos decât mai înainte. Chemarea a fost repetată din nou. Omul de culoare șezând alături de mine s-a întors în

jur și a zis, „Știi cine este el?” Eu nu am putut spune o minciună, așa că am zis, „Da-domnule, eu îl cunosc”. El a zis, „Du-te și adă-l”. Am zis, „Ascultă, eu sunt Fratele Branham, dar eu am acești pantaloni în dungi și nu pot urca sus pe platforma aceea”. Dar omul de culoare a zis, „La oamenii aceștia nu le pasă cum ești îmbrăcat. Lor le pasă ce este în inima ta”. Păi am zis, „Te rog să nu spui nimic despre aceasta”. Dar omul de culoare nu a mai așteptat. El a strigat, „Iată-l! Iată-l!” Inima mea s-a scufundat; Eu nu știam ce să fac. Dar noaptea trecută m-am rugat în câmpul de porumb, „Doamne, dacă aceștia sunt oamenii pe care am vrut întotdeauna să-i aflu, care par așa de fericiți și liberi, tu să-mi dai trecere înaintea lor”. Ei bine, Domnul mi-a dat trecere cu ei, dar mie nu-mi plăcea să merg înaintea mulțimii în pantalonii de bumbac cu dungi. Dar toți se uitau la mine și eu trebuia să fac ceva. Deci eu am mers sus la platformă. Fața mea era roșie, și așa cum m-am întors în jur am văzut microfoanele și m-am gândit, „Ce sunt lucrurile acelea?” M-am rugat, „Doamne, dacă Tu ai ajutat cândva pe cineva, ajută-mă acum”.

Mi-am deschis Biblia și ochii mei au căzut pe versetul, „Bogatul și-a deschis ochii în iad”. Și am predicat asupra textului, „Și apoi a plâns”. „Acolo nu erau Creștini, și atunci el a plâns. Acolo nu era biserică, și el a plâns. Acolo nu erau flori, și el a plâns. Acolo nu era Dumnezeu, și el a plâns”. Eu eram un predicator cam formal, dar așa cum am predicat ceva m-a apucat și puterea lui Dumnezeu a coborât peste adunare.

Frații II Cer să conducă Treziri

După ce s-a terminat serviciul-aceasta a mers pentru vreo două ore-eu am ieșit afară. Un predicator a venit la mine. El era un ins mare cu cizme de cowboy, și el a venit și mi s-a prezentat. El a zis, „Eu sunt din Texas și eu am o biserică bună acolo jos; ce spui despre a ține o adunare de două săptămâni?” Un alt predicator din Florida a venit sus la mine și a zis, „Ce spui despre a veni pe acolo și să ții o adunare pentru mine?” Eu am luat o bucată de hârtie și am luat numele și adresele, și în câteva minute eu am avut suficiente treziri aliniate să mă țină tot anul. Ei bine, eu eram fericit. Eu am sărit în micuțul meu Ford model „T” și am mers jos prin Indiana. Când am ajuns acasă, soția mea a alergat și și-a aruncat brațele în jurul meu; așa cum s-a uitat la mine m-a întrebat, „Pentru ce ești așa de fericit?” Am zis, „Eu am întâlnit cel mai fericit grup de oameni pe care i-am întâlnit vreodată în

viața mea. Ei sunt într-adevăr fericiți, și ei nu se rușinează de religia lor. De fapt, ceva mi s-a întâmplat de atunci. Acești oameni m-au pus să le predic la convenția lor, și încă mai mult, eu am primit câteva invitații să predic la bisericile lor”. Acum am zis, „Vrei să mergi cu mine?” Ea a răspuns, „Scumpule, eu am promis să merg cu tine oriunde până când moartea ne va separa”. Fie ca Dumnezeu să-i binecuvânteze inima ei loială.

Deci eu am decis să merg sus să-i spun mamei. Când am ajuns acolo am zis, „Mamă, eu am ceva să-ți spun”. Apoi i-am spus despre invitații. Ea m-a întrebat, „Ce vei face tu de bani?” Noi aveam numai șaptesprezece dolari între noi, dar simțeam că Domnul va rândui. Ea și-a pus brațele în jurul meu și m-a binecuvântat. Ea încă se roagă pentru mine. Ea a zis, „Fiule, noi am avut felul acela de religie în biserica noastră cu ani în urmă, și eu știu că este reală”.

O Decizie Fatală

Și prieteni, ce spun eu acum, să fie pentru învățătura voastră. Fie ca greșelile mele să rezulte în binecuvântările voastre. Prietenii și rudeniile m-au avertizat să nu accept ceea ce știam că este chemarea lui Dumnezeu pentru mine. Unii au zis că oamenii care i-am întâlnit la convenție erau oameni de nimic. Mai târziu am aflat, și o spun cu respect, că ceea ce era numit „gunoi”, era „crema recoltei”. Mi s-a spus că soția mea nu va avea suficient să mănânce, că ea va mânca o zi și va suferi de foame în următoarea. Alții mi-au spus că era treaba mea să stau acolo și să caut de lucru în Jeffersonville. Eu am ascultat de ei și în final am decis să nu plec. Puțin ne-am dat seama și eu și prietenii mei atunci că în opt luni Râul Ohio se va revărsa peste malurile lui și familia mea va fi prinsă în tragedia inundației îngrozitoare.

La timpul acesta a fost când ungerea lui Dumnezeu care a venit peste mine m-a părăsit. Ea nu s-a mai întors de fapt până după cinci ani mai târziu. Biserica mea, până în timpul acela a fost o biserică în creștere prosperă, dar acum a început să decadă. Totul a mers greșit. Cu biserica mea mergând în jos, eu nu știam ce să fac. Apoi a început perioada întunecată a vieții mele când inundația Râului Ohio care a luat așa de multe vieți, a venit, și a fost răspunzătoare de moartea a doi din cei ce mi-au fost cei mai dragi din toată lumea.

Capitolul 6

Marea Inundație din Ohio din 1937

Iarna din 1937 era în special severă peste întreaga națiune.

Zăpezi neobișnuite au căzut în Nord-vest și au acoperit țara pentru multe zile. Dar în Est era unde tragedia într-adevăr a lovit. Ploi grele și prelungi au căzut neconținut mai multe săptămâni, hrănind multele afluențe care se varsă în marele Râu Ohio care scurge marea zonă la vest de munții Appalachi. Treptat nivelul râului a trecut de stadiul de inundare. Mari populații care locuiesc pe malurile râului Ohio au observat aceasta nu cu puțină neliniște și alarmă, deși ei nu vedeau niciun semn de domolire din inundația de apă care căuta ieșire jos în vale. Zi de zi apele continuau să crească. Digurile și zăgazarile au fost întărite, dar oamenii știau că numai o spărtură trebuie să se petreacă doar la un punct să permită apei să se răspândească și să inunde vastele cuprinsuri de pământ de ferme și chiar orașele care au fost construite de-a lungul râului.

Pe malul din nord al râului Ohio, opus de Louisville, Kentucky, este orașul Jeffersonville, Indiana. Dintre toți care locuiau în oraș, la nimeni poate nu i-a apărut sinistru amenințare a unei inundații să apară la un timp mai inoportun, decât lui William Branham. Soția lui a primit o infecție serioasă de plămâni în timp ce era la cumpărături dincolo de râu la Louisville. Din cauza acestei împrejurări, toată atenția și interesul lui au fost centrate la vindecarea ei. Dar acum știrile le-a ajuns, tot la fel ca și la ceilalți locuitori ai orașului, că apogeul inundației se mișca încet jos pe curs, și după toate aparențele digurile înmuiate nu mai puteau dura prea mult. Se părea că Jeffersonville era sfârșit; totuși mulți dintre oameni au continuat să rămână.

Așa cum noaptea a căzut, William Branham era la datorie, lucrând cu echipa de salvare așa cum patrulau apele mâniașe a râului în creștere. La miezul nopții cele mai rele temeri a lor s-au realizat. Fluierile au început să sune, avertizând pe fiecare să părăsească orașul. Sirenele de la stațiile de pompieri șuierau în nopți. Familia Branham, și mii de alții au fost forțați să fugă să-și scape viețile. Soția, fiind bolnavă serios și în nicio stare să fie dusă afară prin furtună, a trebuit să fie mutată la un spital temporar stabilit de guvern, care a fost localizat pe un teren mai înalt. Expunerea a dus la îmbolnăvirea serioasă a ambilor lor copii cu pneumonie. Tatăl i-a dus și pe ei la spital, unde au fost îngrijiți în niște paturi improvizate în grabă, unde multe alte victime așteptau atenția personalului suprasolicitat. Acela era un loc teribil de sărac pentru un spital, și să facă lucrurile mai rău ușile au continuat să se bălăngăne înainte și înapoi; oamenii

grăbindu-se înăuntru și afară, plângând isteric, casele lor fiind măturate în curentul puternic.

Cât de mult ar fi vrut el să stea lângă cei dragi ai lui, tânărul lucrător și-a dat seama că el a avut o responsabilitate să meargă înapoi și să ajute echipa de salvare care a lucrat zi și noapte frenetic. Tragedia a fost pusă în scenă la multe puncte așa cum apele curgeau neconținut prin oraș și afară pe la țară. Lui i s-a spus să meargă la o stradă anume unde apa a zguduit casele din temelii lor. Manevrând barca lui în jos prin apele înfuriate din zona aceasta, atenția tânărului lucrător a fost abătută spre o scenă dureroasă. O mamă și copiii ei, stând pe veranda de la etaj a unei case, făceau semn cu mâna frenetic, și chemând către el după ajutor. La acest moment dramatic în povestire, noi îl vom lăsa pe Fratele Branham să descrie în propriile lui cuvinte lucrurile care s-au întâmplat:

Am auzit pe cineva strigând, și am privit sus, am văzut o mamă cu copiii ei stând pe veranda de la etajul unei case care se clătina, valurile mari loveau în ea. Eu am trăit pe râu practic toată viața mea, și m-am gândit poate că aş putea ajuta să salvez femeia, chiar dacă însemna să-mi risc viața mea, pentru ea și copilașii ei, așa că am pornit spre casă. După ce în final i-am pus pe toți în barcă, doamna aproape a leșinat... Ea a continuat să se tânguie ceva despre copilul ei și m-am gândit că poate ea și-a lăsat copilul în casă. Deci după ce i-am pus în siguranță pe teren înalt, am încercat să merg înapoi. Dar era prea târziu; apa venea prea repede acum, și am fost prins în curent. Oh, eu niciodată nu voi uita cum m-am simțit atunci. Așa de multe lucruri mi-au trecut prin minte; cum am încercat să trăiesc o viață bună de Creștin, să predic cuvântul, să fac cât de bine am știut, dar se părea că totul era împotriva mea acum. Când în final mi-am avut barca sub control și am adus-o la mal, am încercat să-mi fac drum la spitalul guvernului (au trecut patru ore de când am plecat), dar la sosire am aflat că apa a erupt acolo în spate și toți oamenii au trebuit să fie evacuați. Eu nu am știut unde era soția mea și nimeni nu putea să-mi spună. Oh, ce trist am fost în ceasul acela. Am continuat să mă informez și în final mi s-a spus de către un ofițer că ei au fost trimiși afară pe un tren care mergea spre Charleston, un oraș la vreo 12 mile deasupra de Jeffersonville, unde am fugit repede să văd dacă-i pot găsi. Un mic pârau doar deasupra noastră a trecut peste malurile lui, făcând vreo cinci mile de apă curgând repede între acolo și Charleston; luând

casele fermierilor, și eu știam că trenul va trebui să meargă chiar prin acest teritoriu. Eu nu aveam cum să știu dacă a trecut dincolo înainte ca apa să erupă sau dacă a fost spălat jos de pe linie...

Pentru destul de mult timp nu am fost în stare să aflu nimic, dar apoi am auzit că trenul a trecut dincolo. Eu am luat o barcă cu motor și am încercat să merg împotriva apelor, dar a fost prea mult. Apa m-a ținut înăuntru și am fost izolat într-un loc numit Fort Fulton cu câțiva prieteni timp de aproape două săptămâni. Provizia noastră de hrană a fost foarte mică și eu am fost încă în întuneric despre soția și copilașii mei.

Imediat ce apele au scăzut suficient ca eu să trec cu camionul meu, am mers să o caut. Eu nu știam dacă soția mea, copilașii, mama și fratele erau morți sau vii. Acolo Dumnezeu a continuat să vorbească inimii mele, și eu mi-am putut doar imagina ce trebuie să fie pentru acei ce nu au speranță într-un astfel de ceas. Ziua următoare am trecut apele și mi-am început cercetarea în Charleston. Nimeni de acolo nu știa nimic despre un tren care a venit înăuntru, sau să audă de cineva cu numele de Branham. Deznădăjduit așa cum mergeam pe stradă, am întâlnit un prieten vechi, Dl. Hay. El și-a aruncat brațele în jurul meu și a zis, „Billy, noi îi vom găsi pe undeva!” M-am dus jos la biroul dispecerului și m-am interesat când a trecut trenul, și unde s-a dus; dar nici el nu a fost de niciun ajutor. Aceasta a fost înainte cu două săptămâni, și acolo au fost tot mai multe eroziuni, și el s-a gândit că a mers mai departe sus în Indiana pe undeva. Un mecanic stând pe aproape a vorbit și a zis, „Oh, îmi amintesc de cazul acela. O mamă cu doi copilași bolnavi. Noi i-am pus jos la Columbus”. El a zis, „Tinere, nu este posibil să poți ajunge acolo sus, căci apele au întrerupt toate trenurile”. Așa că acolo erau mai multe vești triste.

Dar eu urma să o găsesc oricum. Eu doar am început să umblu în jos pe stradă, plângând, cu pălăria în mâini. Oh, vai! Aceasta aduce înapoi amintiri din nou să mă gândesc la aceasta. Curând o mașină a tras lângă mine, și glasul unui prieten bun a exactamat, „Billy Branham! Urcă înăuntru. Eu știu pe cine cauți, soția și copilașii!” Am răspuns, „Da”. El a zis, „Ei sunt la Columbus în spital. Soția ta este aproape moartă”. „Este vreo cale să ajungem acolo?” Am întrebat frenetic. El a răspuns, „Eu te pot duce acolo; eu am aflat o cale secretă prin ceva alei, ocolind apa”. Noi am ajuns la Columbus în noaptea aceea.

Doctorul Abzice de Hope

Am alergat la Biserica Baptistă, care a fost folosită ca spital, strigându-i numele. Eu am găsit-o. Oh, vai! Ea era aproape dusă! Am întrebat de copii; ei erau amândoi foarte jos, fiind ținuti la casa soacrei mele. Eu am îngenuncheat alături de patul unde era culcată Hope. Ochi negri, expresivi de suferință intensă, s-a uitat la mine așa cum i-am luat mâna palidă, subțire într-a mea și m-am rugat cât am știut mai bine. Dar se părea că fără efect; cumva nu era niciun răspuns. Ea devenea mai rău. Un intern m-a întrebat, „Nu ești un prieten al Dr. Sam Adair?” „Da”. „Eu trebuie să-ți spun, Reverend; soția ta se duce”. Am pledat, „Cu siguranță că nu”. „Da”, a răspuns el grav, și s-a întors plecând.

Capitolul 7

Disperare-Apoi un Vis despre Cer

M-am întors acasă, și am încercat să fac curățenie cât de bine am putut de la rezultatele inundației. Dr. Adair a zis că pot să-mi aduc soția și copilașii acasă, astfel am încercat să fac locul așa de confortabil cât era posibil pentru ei. M-am luptat o luptă grea să-i salvez, am trimis la Louisville pentru un specialist... Era doar fără folos; ei erau duși prea departe. Dar sunt sigur că soția mea nu știa aceasta la timpul acela. Ea a fost curajoasă până la capăt. Noi am dus-o înapoi la spital așa ca ea să poată primi felul corect de tratament. Nimic nu mai putea face vreun bine. Am făcut raze x și am aflat că tuberculoza s-a strecurat mai adânc și mai adânc în plămânii ei.

Chemat La Patul Soției Muribunde într-o zi ei m-au chemat de la lucru... (Eu lucram, încercând să ies din datorii. A trebuit să intru sute de dolari în datorie.) ...Mi s-a spus, „Dacă vrei să-ți vezi soția în viață, mai bine vino acum!” M-am urcat în mașină și am alergat spre oraș cât de tare am putut. Am fugit la etaj și jos pe hol, și prima persoană care am văzut-o era prietenul meu mic, Dr. Adair. Noi am fost chiar ca frații, toată viața noastră. Am știut când m-am uitat la el că el avea vești rele. El a zis, „Mi-e teamă că ea s-a dus acum”. El și-a acoperit fața și a mers în anticamera mică. M-am luptat să mă stăpânesc; am pledat, „Vino, intră cu mine, Doc”. „Eu nu pot”, a răspuns el, „ea mi-a fost chiar ca o soră. Eu nu pot merge înapoi acolo, Bill”.

Am pornit înăuntru singur, și el a chemat o soră să meargă cu mine. Când am văzut-o am simțit, și eu, că ea s-a dus. Cearșaful a fost tras peste fața ei. Ea era doar un schelet de cum era ea înainte... așa de subțire și palidă... Oh, vai! Eu am luat-o în brațele mele și am început

să o scutur. Am strigat, „Scumpă, răspunde-mi!... Dumnezeu, te rog să o lași să-mi mai vorbească încă odată”. Ea deja trecea dincolo de linie... Dar deodată ea s-a întors să se uite înapoi la mine. Ea și-a deschis ochii aceia mari, drăguți, moi maro. Ea a început să-și ridice brațele să mă primească, dar ea era prea slăbită; așa că eu m-am pus mai aproape de ea. Am știut că ea a vrut să-mi spună ceva. Prieteni, aici este ce mi-a spus ea (în parte). Aceasta va fi în memoria mea până în ziua când o voi întâlni.

Hope Desceie Paradisul

Ea a zis, „Am fost aproape acasă. De ce m-ai chemat?” I-am spus că nu am ătiut că am întrerupt ceva. Ea a început să-mi spună despre paradisul de unde am chemat-o, cum arăta acesta... pomi frumoși și flori, păsări cântând, fără nicio durere în trupul ei. Pentru un moment m-am gândit că poate mai bine nu să fi chemat-o... (Dar, fericite de inima ei... ea se bucură de locul acela de mult timp acum.) Ea s-a trezit pentru câteva momente ai mi-a spus cum a fost dusă acasă de ceva ființe îngerești. Ea m-a auzit departe de tot chemând-o de la distanță. Prieteni, acolo este o dară dincolo de râu, pe undeva dincolo în depărtare. Poate la milioane de ani lumină, dar ea este acolo... și noi călătorim în direcția aceea.

„Așa a zis ea”, am răspuns eu, deci ea a început să-i împacheteze. Dar când am mers să plătesc pentru ei am aflat că ei costă numai vreo 39 de cenți, așa că am cumpărat două perechi.

Când am ajuns acasă să-i dau ei am început să o necăjesc. (Voi știți cum le place la bărbați să-și necăjească soțiile despre a fi buni găsitori de chilipir.) I-am spus că eu eram acela care a găsit un chilipir de data aceasta, și i-am dat ciorapii. Ea nu a zis nimic, dar m-am gândit că ea arăta puțin dezamăgită, și când ea a ajuns la Fort Wayne am observat că ea și-a cumpărat alții. Ea era suficient de doamnă să nu-mi spună despre greșeală atunci, dar ea s-a gândit despre lucruri mărunte ca acelea în ora morții ei.

Își amintește de Incidente Minore în Ultimele Ore

Ea a descris cât de frumos a fost. Ea a zis, „Scumpule, tu ai predicat despre acesta, ai vorbit despre el, dar tu nu poți ști ce glorios este el”. Ea a dorit să meargă înapoi. Ea a studiat un moment și apoi a zis, „Acolo sunt două sau trei lucruri pe care aș vrea să le știi”. Eu am întrebat, „Care sunt acelea?”

„Îți amintești, Bill”, ea a început, „odată tu ai mers să-mi cumperi

o pereche de ciorapi?" (Mi-am amintit timpul acela.) Ea se îmbrăca să meargă la Fort Wayne pentru un serviciu în seara aceea și ea avea nevoie de o pereche de ciorapi. Ea mi-a spus să iau un fel de „mărime deplină” sau „spate deplin” „rayons” sau „chiffons” sau ceva în felul acela. Eu nu se părea să pot să-mi amintesc ceva despre haine de femei, așa că am mers jos pe stradă spunându-mi, „Chiffon, chiffon, chiffon”. Cineva a zis, „Hello Bill”. Eu am zis, „Hello, chiffon, chiffon, chiffon”. Apoi am întâlnit pe altcineva care a ajuns să-mi spună cât de bine mușcau peștii, și am uitat care era felul care trebuia să-l cumpăr. Eu urma să-i iau de la Penney's, dar am cunoscut o fată care lucra la magazinul de zece cenți și am știut că ea mă va putea ajuta dacă-i spun situația. Am alergat acolo... (numele ei era Thelma Ford; ea este o vecină de-a mea acum) ... Am zis, „Thelma, eu vreau să cumpăr o pereche de șosete pentru Hope”. Ea a râs, „Oh, Hope nu poartă șosete, ea poartă ciorapi”. „Păi, o pereche de ciorapi atunci”. Ea a întrebat, „Ce fel vrea ea?” „Ce fel ai tu?” sperând că ea va spune numele care trebuia să-mi amintesc. Ea a zis, „Rayon, chiffon, etc”. Ei bine, din nefericire, ea a numit pe cel greșit mai întâi, dar suna ca numele corect pentru mine așa că am zis, „Acela este!”

„Tu vrei să spui că Hope vrea ciorapi *rayon*?”

Economisește Bani să cumpere Pușcă Pentru Soțul Ei

Viața ei încet se stinge, dar ea a continuat. „Îți amintești de pușca care ai vrut să o cumperi în Louisville și nu ne-am putut permite?” (Cât de bine mi-am amintit... Eu întotdeauna am fost un vânător, și când am văzut acea pușcă deosebită m-am gândit cât de mult mi-ar fi plăcut să o am.)

„Da”. Eu am încercat să-mi țin lacrimile din vederea ei.

„Eu mi-am economisit bănuți de cinci și zece cenți să o cumpăr pentru tine. Aproape că s-a sfârșit pentru mine, dar când ajungi acasă tu vei găsi banii așezați sub o hârtie deasupra bufetului vechi”.

Voi nu veți ști niciodată cum m-am simțit când am găsit acei șase sau șapte dolari care i-a pus ea înapoi tot acel timp pentru pușca aceea. Eu am cumpărat-o și încă o am, și intenționez să o păstrez cât de mult pot eu, și apoi să i-o dau băiețelului meu.

Ultimele Ei Cuvinte îmi amintesc că a fost atunci când ea mi-a cerut să nu trăiesc singur, să mă căsătoresc cu ceva fată bună Creștină care este umplută cu Duhul lui Dumnezeu și va avea grijă de copii. Eu nu am vrut să promit aceea, dar eu în final am făcut-o să-i fiu pe plac.

Cu câteva minute după aceea ea a zis slăbită, „Ei bine, eu plec acolo acum”.

„Nu vorbi așa”, am rugat-o.

„Nu-mi pasă că merg acum”, a zis ea, „de când am văzut ce minunat este”.

„Te duci tu într-adevăr acum, dragă?” Am întrebat-o înlăcrămat.

„Da”. Ea m-a privit în ochi și a zis, „Îmi vei promite tu ca întotdeauna să predici această Evangheligie minunată?” Eu am promis. Ea a zis, „Bill, Dumnezeu te va folosi”. (Binecuvântată-i fie inima... Deseori m-am întrebat dacă Dumnezeu nu i-ar putea permite să privească în jos asupra noastră așa cum mergem din loc în loc în slujba noastră, încercând să ne supunem chemării pe care ea a simțit că Dumnezeu va trimite.)

Ea a vorbit înainte. „Tu ai fost un soț bun”. O soră mică stătea alături, și ea i-a zis, „Eu sper că tu ai putea avea tot așa soț bun cum am avut și eu”. Desigur, aceea aproape mi-a sfâșiat inima, dar am știut că trebuie să mă rețin pentru binele ei. Am încercat să zâmbesc și am zis, „Scumpo, dacă te duci noi te vom îngropa afară la Walnut Ridge până când vine Iisus. Și dacă eu adorm înainte de timpul acela eu voi fi probabil alături de tine”. Așa că am zis, „Dacă nu, eu voi fi afară pe câmpul de luptă pe undeva”. Așa cum ochii moi maro deveneau mai mici eu am continuat, „Când tu ajungi sus la Noul Ierusalim... privește spre partea de răsărit a porții și începe să-mi chemi numele... Când tu vezi pe Abraham, Isaac, Iacob, Pavel și Ștefan și toți aceia venind sus, eu voi fi acolo, Dragă”. Ea m-a tras jos spre ea și m-a sărutat la revedere... Apoi a mers să fie cu Dumnezeu.

Iată-mă... încă mă lupt, lucrând, încercând din greu să țin acea promisiune.

Se Raportează Căci Copilul Moare

După ce ea a trecut din viață, am pornit spre casă să văd de copii. Cât de disperat am căutat ceva pace în gândire. Am mers la mama mea... am mers la casa noastră, a lui Hope și a mea, peste tot, nimic nu mă mulțumea. Eu nu mă puteam odihni. Mulți dintre voi oameni știți ce vreau să spun. În noaptea aceea eu în sfârșit am mers la culcare și am încercat să dorm. Cineva a bătut la ușă. M-am gândit, „Ce poate fi acum?” ...Un glas a chemat, „Billy, copilul tău este pe moarte acum”.

Eu niciodată nu voi uita noaptea când el a venit să-mi spună.

M-am gândit, „Oh, vai! Ce este aceasta?” când el a bătut la ușă. Ca și cum nu era destul că mi-am pierdut soția în ziua aceea, prietenul a venit cu vestea că fetița mea era pe moarte. Când am urcat în autocamioneta lui să mergem la copilă, m-am gândit că viața este chiar la sfârșitul ei. Cum puteau fi lucrurile acestea! Când noi am sosit am aflat copila foarte aproape de moarte. Dr. Sam Adair a venit și a examinat-o. El mi-a spus că nu se mai poate face nimic din câte știa el, dar noi am dus-o repede la spital oricum. Acolo un specialist din Louisville a decis de asemenea că era puțină speranță. Ei m-au dus la laboratorul spitalului și mi-au arătat microbul din șirea spinării copilului. Ea avea meningită a șirei spinării care a primit-o de la mama ei. Acolo nu mai era nicio șansă de loc ca ea să se facă vreodată bine. Ea va fi moartă foarte curând. Nu pot exprima cu buze umane cum m-a sfâșiat aceea. Totul altceva a mers rău și atunci aceea se întâmpla. Aceasta doar arată că voi nu știți niciodată ce ține viitorul.

Eu apoi am mers să văd copila mea unde erau ținute cazurile izolate la subsol. Am văzut-o pe drăgălașa micuță zăcând acolo. Când mă gândesc la ea acum doar îmi rupe inima. A fost în timpul verii și personalul spitalului, fiind foarte ocupat, nu i-au dat îngrijirea corectă. Așa cum am intrat înăuntru m-am uitat la ea și ea a încercat să se uite la mine. Ea era destul de mare să fie plinuță și dulce. Sărmana micuță niciodată nu a mai ieșit din spasmele cauzate de meningită. Unul din picioarele ei era tras sus și unul din brațele ei se trăgea. Picioarușul ei se mișca în sus și-n jos. Oh! Așa privești dureroasă.

Am îngenuncheat alături de pat și am început să mă rog. Am plâns „Dumnezeule, te rog nu lua copila mea”. Am știut că am făcut o greșeală rea în a nu mă desprinde de toate și să merg în lucrarea de evanghelizare. Eu cred că darul era gata să fie manifestat atunci, dar am neglijat să merg. M-am aruncat jos și am început să mă rog și să plâng și să-i cer lui Dumnezeu să-i cruce viața. Se părea ca și cum o perdea neagră atârna între noi și ea se scufunda. M-am ridicat să o privesc și am zis, „Sharon, tu nu-l cunoști pe tați?” Cu adevărat eu cred că ea știa că eu eram acolo. Se părea ca și cum încerca să-și miște mânuța și buzele îi tremurau de parcă ea urma să plângă. A fost tragic-agonia era așa de mare încât ochisorii ei s-au încrucișat. Oh! Când eu văd un copil cu ochii în cruciș mă gândesc la timpul acela-ochii copilașului meu se încrucișau de la suferință așa de tare. Voi care aveți copii știți cum m-am simțit.

Mama și Copila îngropate Împreună

M-am rugat și am pus mâinile peste ea. Dar îngerii au venit puțin timp mai târziu și au luat-o pe drăgălașa micuță să fie cu mama ei. M-am întors acasă, părăsit și epuizat. Două zile mai târziu noi am îngropat-o în brațele mamei ei. Îmi amintesc cum stăteam cu inima zdrobită și îngrozit lângă mormânt. Fratele Smith, predicatorul Metodist de acolo din oraș, a predicat predica pentru amândouă. Oh! Cum m-am simțit! A fost de nesuportat. Cumva frunzele suflate pe copaci mi-au amintit de vechea cântare:

Există o țară dincolo de râu pe care ei o numesc dulce pentru totdeauna.

Și noi vom ajunge acolo numai prin decretul credinței. Unul câte unul noi ajungem la poartă, acolo să trăim cu nemuritorii, Când ei sună acele clopote de aur pentru tine și pentru mine.

Eu știu că într-o zi mormântul se va deschide, deoarece este un mormânt gol în Ierusalim. Eu știu că într-o zi el va fi deschis de asemenea pentru că ei au crezut în Iisus Cristos Răscumpărătorul lor înviat.

M-am întors la lucru, încercând să fac tot ce puteam să plătesc notele de plată mari și datoriile ce le datoram. Eu nu voi uita niciodată că într-o dimineață când am citit un contor de pe stâlp pe șoseaua 150 lângă New Albany. Eu cântam singur, „Pe un deal depărtat stătea o cruce zgronțuroasă veche, emblema suferinței și rușinii”. Soarele strălucea luminos în dimineața aceea și stâlpul arunca o umbră pe un deal în fața mea. A fost la un astfel de unghi încât bara transversală și trupul meu atârând de centura de siguranță de asemenea formau umbră.

Acolo era crucea peste tot din nou!

Mâhnit și Disperat de Moartea Celor Dragi

Am vrut să merg și să fiu cu familia. Viața pe pământ nu mai ținea nimic pentru mine. Toți pentru care aveam să trăiesc erau în lumea următoare; fără ei inima mea zdrobită nu putea găsi curajul să mențină lupta. Dar a fost voia lui Dumnezeu, eu presupun, să țină Darul Lui... El avea un plan și acesta trebuie să fie lucrat. Eu sunt sigur că a fost nevoie de fiecare tragedie și adâncă întristare prin care a trebuit să trec să mă aducă la locul unde El mă putea folosi. Dumnezeu știe cum este mai bine.

M-am coborât de pe stâlp; transpirația s-a pornit peste mine de

tot; eu tremuram. Eu doar mi-am desfăcut ghiarele de prindere, am încetat și am mers acasă. Am intrat în casă, disperat sperând după ceva care să-mi ia gândul de la mâhnirea mea. Dar ce ar putea face o casă goală?... o casă cu totul încă aranjat chiar așa cum a lăsat-o ea. La tot ce m-am uitat mi-a amintit de ea. Așa cum umblam mâhnit prin casă, ochii mi-au căzut pe ceva poștă ce a venit înăuntru. Pe un plic am citit aceste cuvinte: „Miss Sharon Rose Branham”. Inima mea s-a frânt din nou. A fost o scrisoare de la bancă și un cec mic care a fost trimis la copila mea... Micile ei economii de

Crăciun au fost date înapoi; eu cred că s-au însumat la aproape \$1.80. Oh vai! Am început să plâng și am îngenuncheat pe podea. Am fost așa de mohorât; totul părea prea greu de suportat. În timp ce am îngenuncheat acolo, m-am gândit, „Doamne, dacă tu nu mă ajuți, eu nu știu ce voi face!”

Cade în Somn Adânc, Visează Despre Cer

Deodată am căzut într-un somn epuizat... (aceasta a fost o alinare binevenită). În timp ce dormeam, am visat că am fost afară în Vest (eu întotdeauna am iubit Vestul); eu umblam pe acolo cu o pereche de cizme și cu una din pălăriile acelea mari vestice. Am trecut pe lângă o căruță veche acoperită; una din roți era ruptă, și eu fluieram cântarea aceea, „Roata Căruței e Ruptă”. Am fost surprins de apariția unei fete tinere frumoase de vreo 17 sau 18 ani. Ea arăta ca un înger stând acolo îmbrăcată în alb, părul ei blond frumos suflat de vânt, ochii ei albaștri scânteiau.

Am zis, „Bună dimineăta, Domnișoară”, și am început să trec pe alături, dar ea a zis, „Hello, Tați”. M-am întors în jur în surprindere și nedumerire, și ea a repetat, „Hello, Tați”.

Am zis, „Îți cer scuze... Îmi pare rău, dar eu nu înțeleg. Cum pot fi eu tăticul tău? Păi, tu ești aproape așa de în vârstă ca și mine. Trebuie că este vreo greșeală”.

„Tu doar nu știi unde ești, Tați”, a răspuns ea. „Jos pe pământ eu am fost micuța ta Sharon”.

Am zis, „Nu tu”.

Ea a zis, „Da, acolo în urmă pe pământ eu am fost Sharon a ta”.

„Dar tu erai doar un copilaș”, am zis.

Atunci ea mi-a reamintit, „Tați, nu-ți amintești de învățătura ta despre nemurire?”

Am zis, „Da, îmi amintesc învățătura mea despre aceea. De aceea

tu ești aici în felul acesta?"

„Tați, unde este Billy Paul?” a întrebat ea. (Acela-i băiețelul meu.)

I-am spus că el a fost cu mine doar cu puțin timp în urmă.

Ea a zis, „Mama te caută, Tați, așa că eu doar voi sta aici și-l aștept pe Billy Paul să vină pe aici”.

„Unde este Mama?” Am întrebat.

Ea a zis, „Privește la dreapta ta, Tați”, și m-am uitat în jur la dreapta mea. Oh, arăta ca raze de lumină glorioasă strălucind peste un munte, palate frumoase printre dealuri verzi, flori și pomi. Limba nu ar putea să descrie niciodată ce am văzut în scena aceea. Sharon mi-a arătat spre una din casele mari și mi-a spus să merg acolo sus; aceea era casa mea și Mama mă aștepta acolo.

„Casa mea?” Am întrebat, nedumerit. „Păi eu niciodată nu am avut o casă”.

„Ei bine, Tați, tu ai acum una. Mergi înainte acum, și eu voi aștepta aici după fratele meu”.

Își întâlnește Soția Din Nou

Am pornit în sus de-a lungul unei cărări mici care ducea la casă; și când am ajuns sus la acest loc frumos, am văzut-o pe soția mea ieșind să mă întâmpine, așa de frumos îmbrăcată în alb, părul ei negru lung lăsat în jos pe spate. Eu nu pot să pun în cuvinte simțul pe care l-am avut să o văd din nou. I-am cerut să-mi explice toate acestea, eu nu am putut înțelege cum putea fi aceasta. Noi am vorbit împreună ca întotdeauna, am remarcat ce domnișoară frumoasă a crescut să fie fetița noastră, și ea era de acord. Dar eu doar nu puteam înțelege.

Ea a zis, „Eu știu că tu nu poți să înțelegi aceasta, deoarece lucrurile pământești nu sunt ca lucrurile acestea de aici. Acesta este cerul”.

„Dar eu nu înțeleg despre această casă frumoasă. Este a ta?”

„Da”, a răspuns ea, „ea este casa noastră eternă”.

„Dar eu nu înțeleg de ce să am eu prilejul să fiu într-un loc ca acesta”.

Ea mi-a vorbit cu bunătate: „După toate sarcinile și muncile multe, și trudirile prin care ai trecut pe pământ, tu ai venit acasă să te odihnești acum. Nu vrei să stai jos?”

M-am întors în jur să șed jos și acolo era un scaun mare pentru mine... un scaun Morris. M-am uitat la scaun, și m-am uitat la Hope. Ea

a zâmbit și a zis, „Eu știu la ce te gândești”.

Iată ce a fost: Când am fost căsătoriți la început, noi nu am avut nicio mobilă sau mult din ceva în căsuța noastră... în afară de un pat pliant vechi care ni l-a dat cineva, o sobă pentru care am plătit aproape un dolar și un sfert și apoi a trebuit să cumpăr ceva grătare pentru ea, un duofold vechi de piele care era tot uzat și avea câteva găuri în el, și un covor de linoleu pe podeaua din camera din față... Dar ne-am bucurat de aceasta și am fost fericiți împreună, căci noi am avut dragoste adevărată.

Dar un lucru care l-am vrut întotdeauna era un scaun Morris. Eu am lucrat din greu toată ziua și apoi predicam seara și veneam târziu, și se părea că mă pot gândi să am un scaun mare Morris în care să vin și să mă odihnesc în el. Într-o zi noi am decis că eram în stare să cumpărăm unul; deci am mers în oraș dincolo de râu și ne-am uitat la câteva. Cel pe care l-am cumpărat era unul verde. Eu nu-l voi uita niciodată. A costat vreo cincisprezece dolari, eu trebuia să plătesc trei dolari jos și un dolar pe săptămână pentru el. Ei bine, eu am stat cu plățile până când am avut vreo opt sau zece dolari plătiți, și eu nu am mai putut face plata. Eu am omis două sau trei săptămâni deoarece noi nu-i puteam economisi. Voi toți știți ce înseamnă aceea când nu poți să o scoți la capăt. Într-o zi i-am zis, „Scumpo, tu va trebui să-i chemi să vină să ia scaunul căci am trecut de două sau trei ori peste termen; ei ne-au trimis un creditor, și eu nu pot face o altă plată la acesta acum. Tu știi că noi trebuia să plătim celelalte note de plată ale noastre, așa că noi doar trebuie să ne lipsim de el. Ea a zis, „Păi, eu nu vreau să fac asta”. Așa că noi l-am ținut o zi sau două mai mult. Atunci eu îmi amintesc de seara când am venit acasă de la lucru, și el a fost dus. Ea a fost așa de dulce cu mine; și mi-a copt o plăcintă cu cireșe și făcea tot ce știa să facă să-mi țină gândirea departe de aceasta și să-mi ajute simțurile. Îmi amintesc cum a fost când am intrat în cameră să șed jos și acesta era dus că noi amândoi a trebuit să plângem puțin. Ea a fost așa de dulce.

Deci stând acolo în visul meu, ea a zis, „Eu presupun că îți amintești totul despre scaunul nostru... Ei bine acesta nu va fi luat de la tine... S-a plătit pentru el. Șezi jos și odihnește-te”.

Nu este nevoie să spun, că Dumnezeu mi-a dat tăria necesară să merg înainte. Eu am predicat și am lucrat la diferite servicii, în sfârșit am devenit un paznic de vânătoare al statului Indiana, serviciul la care

am lucrat când Darul a venit la mine în 1946. Dumnezeu m-a binecuvântat și mi-a răsplătit binevoitor, pentru care eu îi mulțumesc smerit. Pentru câțiva ani, eu a trebuit să fiu și mamă și tată pentru băiețelul meu, dar mai târziu Domnul mi-a dat o soție scumpă, smerită, și acum noi avem o fetiță.

Capitolul 8

Incidente Remarcabile Precedând Vizita îngerului

Timpul acum se apropia când Dumnezeu urma să se descopere lui William Branham într-un fel în care i-ar afecta radical nu numai slujba lui, dar rezultatul ei urma să aibă un efect profund asupra lumii Creștine. Acesta ar fi un semn de care s-ar vorbi împotriva de către unii, dar pentru alte mii multiplicat acesta ar fi o cauză de laudă și mulțumiri către Dumnezeu, și pentru unii a fost să rânduiască o inspirație care va cauza o creștere însutită în slujba lor.

Noi deja am notat un număr de lucruri care au precedat vizita îngerului la William Branham, și există altele care ar fi de interes unic să fie înregistrate, deși timpul și spațiul ne permite să menționăm numai câteva din ele. Câteva altele sunt relatate în viziunile înregistrate în partea de mai târziu a acestei cărți. Oricum, un incident care s-a petrecut a fost de o natură așa de neobișnuită, și pentru că s-a făcut mențiune despre aceasta de către Fratele Branham ocazional, noi vom lua notă de aceasta la acest timp. Este un fapt notabil în povestirea Biblică că în timp ce conducătorii bisericești au Fost în mod notoriu întârziați să-i recunoască pe cei care au fost în mod special însărcinați de Dumnezeu, demoni destul de ciudat au dat adeseori această recunoaștere fără zăbavă. Primul miracol implicat în slujba lui Cristos, așa cum este înregistrat în Cartea lui Marcu, privește o mărturisire ciudată, venind așa cum este de la un duh rău. Iisus s-a întors în Orașul Nazaret să predice Evanghelia la acei din orașul lui natal. Oamenii din orașul acela, oricum, departe de a recunoaște identitatea remarcabilei Persoane care era în mijlocul lor, cu tărie s-au ofensat de aparenta Lui schimbare de vocație de la un tâmplar la aceea de un profet. Dar recunoașterea pe care au reținut-o, a fost repede recunoscută de către demonul care a posedat omul care era în sinagoga lor, și care a strigat în prezența lui Cristos, „Eu te știu cine ești, tu Cel Sfânt al lui Dumnezeu”. În mod similar, legiunea de demoni în nebunul din Gadara, așa cum El se apropia, a strigt cu glas tare, „Ce am eu de-a face cu tine, Iisuse, fiul Dumnezeului cel Prea înalt?”

Din nou Apostolul Pavel, așa cum și-a început lucrarea lui misionară în Europa, în Cetatea Filipi, în loc să i se acorde bun venitul unui profet, a fost luat de mâini dure și azvârlit în celulele interioare ale unei închisori. Dar duhul de ghicire dintr-o fetiță a discernut repede cine erau Sila și Pavel, și acesta a strigat zicând, „Acești oameni sunt slujitori ai Dumnezeului cel Prea înalt, care ne arată calea mântuirii”.

Nu este surprinzător atunci că darul care a fost destinat pentru slujba lui William Branham, să fie recunoscut de duhurile de ghicire chiar înainte ca el să înțeleagă pe deplin scopul darului el însuși. Într-o ocazie așa cum el a trecut pe lângă o astrologă, femeia când l-a văzut, i-a făcut semn să vină acolo la ea, căci ea dorea să-i vorbească. Când el a venit aproape ea a zis, „Păi, tu știi că tu ai fost născut sub un semn și ai un dar de la Dumnezeu?” Alte experiențe de așa natură s-au petrecut și l-au deranjat pentru un timp, dar mai târziu el a înțeles. După cum nici Cristos nici Pavel nu au acceptat nici nu au prețuit mărturia demonilor, și mai degrabă le-a poruncit să tacă, tot așa și Fratele Branham, desigur, nu sprijină în niciun sens așa numita pseudoștiință de astrologie sau ghicitorie de vreun fel, chiar dacă ocazional mărturiile lor confirmă darul lui Dumnezeu. Domnul are multe căi de dovedire și adevărare a slujbelor slujitorilor lui fără să depindă de dovada dată de demoni. Și, desigur, Scriptura vorbește strict împotriva ca copiii lui Dumnezeu să se consulte cu astfel de surse. (Isa. 47: 13 – 14)

În altă parte noi am menționat că după convertirea lui, Fratele Branham a devenit un predicator Baptist, a fost ordonat de Dr. Roy Davis din Jeffersonville, și a intrat într-o slujbă activă în orașul acela. La încheierea unei mari adunări în cort, el a botezat un număr mare de candidați în Râul Ohio, în mijlocul a mulțimi de oameni care s-au adunat pe maluri să vadă serviciul. Acolo erau vreo 130 de persoane să fie botezate și era o zi caldă de iunie. Așa cum Fratele Branham urma să boteze a șaptesprezecea persoană, el a auzit un glas mic liniștit care a zis, „Privește sus”. De trei ori au fost repetate cuvintele. El a privit sus și acolo din cer a apărut o stea luminoasă. După ce au trecut câteva secunde, oamenii s-au uitat în sus și mulți dintre oameni au văzut steaua de asemenea. Unii au leșinat și alții au strigat și încă alții au fugit. Atunci steaua aparent s-a retras înapoi în cer. Incidentul a creat un astfel de interes încât un raport despre acesta a apărut în ziarul

local.

Altă dată Fratele Branham era într-un oraș mare pentru trei seri de servicii. Primul pentru care s-a rugat era un copil mic, a cărui picioare au fost trase în sus de polio, cauzându-i să umble pe degetele de la picioare. Deodată s-a părut de parcă o lumină strălucitoare s-a îndreptat spre el. Întrebându-se de necuviința custodelui în a întoarce reflectorul asupra lui, el și-a deschis ochii, și iată, o stea de lumină a stat înaintea lui. Amintindu-și acest incident el zice, „Eu am scăpat băiețelul sau el a sărit din brațele mele... Eu nu știu ce s-a întâmplat, căci s-a părut că fiecare nerv din trupul meu a fost paralizat.

Așa cum el a atins podeaua picioarele lui au devenit normale, și pentru prima dată în viața lui el a umblat natural jos de pe platformă. Alte lucruri remarcabile s-au întâmplat, și mulți oameni și-au dat inimile lui Cristos în seara aceea”.

Evenimente similare din când în când s-au petrecut în viața lui William Branham. Pentru o vreme el a omis să se supună chemării lui Dumnezeu să meargă înainte în această slujbă de eliberare. Apoi a venit perioada aceea întunecată a vieții lui pe care noi am înregistrat-o când și-a pierdut soția și copilul, și s-a adăugat întristare peste întristare. În sfârșit, oricum, el a ajuns în locul unde el a hotărât ca viața lui să fie predată în întregime lui Dumnezeu, și ca el să facă orice a vrut Dumnezeu ca el să facă. Atunci a fost când s-a petrecut cea mai remarcabilă vizită din viața lui, când îngerul în persoană l-a vizitat și i-a dat o însărcinare solemnă de la cel Prea înalt. Povestea acestei experiențe de vârf va fi spusă în capitolul următor de Fratele Branham însuși.

Capitolul 9

Un înger din Prezența lui Dumnezeu

Vizita remarcabilă îngerească primită de Fratele Branham a cauzat nu puțină uimire printre mulți din poporul lui Dumnezeu tot la fel ca și între cei nemântuiți. În timp ce puțini resping slujba supranaturalului, chiar cum au făcut unii din zilele lui Cristos, majoritatea covârșitoare a oamenilor care participă la adunările Branham sunt pe deplin convinși de realitatea vizitării îngerești.

Aceasta așa se întâmplă că Dumnezeu a ales diferite și uneori foarte misterioase căi în care să se descopere slujitorilor Lui chemați în special pentru ceva slujbă importantă. Lui Moise, eliberatorul lui Israel, El a apărut în Rugul Aprins. La Copiii lui Israel El s-a aflat în

Stâlpul de Foc noaptea și în Nor ziua. Samuel L-a auzit ca un Glas chemând în noapte. La Ilie El a fost Glasul Blând Liniștit. La Abraham El a apărut în Teofanie sau în formă umană, și Pavel L-a văzut în gloria învierii Lui cum l-a văzut și Ioan, cel Preaiubit. Poate, oricum, cea mai obișnuită vizită supranaturală în timpurile Biblice a fost printr-un vizitator îngeresc. Astfel îngerii i-au apărut lui Abraham, lui Moise, lui Iosua, lui Ghedeon, lui David, la profeți, la Zaharia, la Maria, la păstori, la apostoli, și alții. În cele mai multe cazuri vizitele supranaturale nu au fost doar viziuni, ci au fost o apariție actuală a unei ființe îngerești. Astfel povestea apariției îngerului la William Branham nu este fără precedent deplin Biblic.

Într-adevăr adevărul slujirii îngerești la muritori este chiar în linie cu Cuvântul lui Dumnezeu. S-a recunoscut în general că cel puțin până la un anumit punct darurile Duhului au fost reasezate în biserică. Dar cum este cu darul deosebirii duhurilor? Mulți au presupus că acest dar include numai a deosebi duhurile rele. Chiar dacă darul trebuie cu certitudine să implice detectarea puterilor rele, NOI TREBUIE SĂ NE AMINTIM CĂ EXISTĂ MAI MULTE DUHURI BUNE DECÂT RELE. Ce este cu îngerii? În ce tărâm slujesc ei? Răspunsul este dat în Evr. 1: 14: „Nu sunt ei toți duhuri slujitoare, trimise să slujească pentru cei ce vor fi moștenitori ai salvării?”

Îngerii Slujesc Oamenilor Lui Dumnezeu

Chiar dacă în mod obișnuit noi nu putem vedea îngeri, este evident din Scripturi că ei sunt în compania copiilor lui Dumnezeu cel mai mult timp. Fără îndoială, dacă ne dăm seama pe deplin că acolo erau persoane cerești în apropierea noastră care zilnic veghează comportarea noastră și poate gândurile noastre, aceasta ar avea un efect profund asupra vieților noastre. Totuși așa trebuie să fie cazul (Mat. 18: 10); de asemenea Ps. 34: 7: „Îngerul Domnului tăbărăște în jurul celor care se tem de El, și-i izbăvește”. Noi am putea cita marea număr de Scripturi care se ocupă cu slujba pământească a îngerilor, dar aceea nu este necesar. Faptul este că practic toți învățătorii Bibliei cred și învață actualitatea de astfel de slujbă. De ce atunci nu sunt îngerii văzuți mai des? Evident că noi avem nevoie de acest dar menționat mai sus să facă în stare ca simțurile noastre tocite să vadă dincolo de perdea și să perceapă astfel de ființe înalt rafinate ca îngerii. Elisei aparent avea acest dar și noi avem înregistrarea rugăciunii lui în care el a cerut ca ochii slujitorului lui să poată fi deschiși ca el, la fel, să

poată fi în stare să vadă oștirea cerească a Domnului.

„Și Ilie s-a rugat, și a zis, „Doamne, eu Te rog, deschide-i ochii, ca el să poată vedea. Și Domnul i-a deschis ochii tânărului; și el a văzut: și, iată, muntele era plin de cai și care de foc în jurul lui Elisei”. (IIR – egi 6: 17)

Există numeroase cazuri în evidență unde oamenii chiar înainte de trecerea lor din această lume, au mărturisit despre participarea îngerilor. Aparent din cuvintele lui Iisus, este una din datoriile ființelor îngerești să transporte spiritul uman, când părăsește locuința pieritoare de lut, în Paradis (Luca 16: 22). Se pare că atunci când simțurile umane mai greoaie eşuează, simțurile duhului devin însuflețite și sunt în stare să fie martor la lucruri la care muritorii obișnuiți nu pot.

Mesajul îngerului către Fratele Branham îngerul a conversat cu Fratele Branham în timpul primei vizite poate pentru o jumătate de oră. Noi venim în zilele Bibliei din nou, și fără îndoială acolo vor fi mai multe din astfel de revelații supranaturale așa cum timpul merge înainte. Privitor la astfel de vizite există un punct care este fundamental. Un înger al Domnului niciodată nu va descoperi altceva decât ceea ce este strict în acord cu Scripturile. Într-adevăr nouă ni se impune să punem Cuvântul lui Dumnezeu deasupra descoperirilor îngerilor, după cum se știe că Satan se arată ca înger de lumină. Dar un duh fals este repede detectat de cei cu mintea spirituală. Satan este tatăl falsității, un mincinos obișnuit, și el nu poate să se arate mult fără să spună o minciună sau să facă afirmații care suferesc, deformează, neagă, scoate sau adaugă la Scripturi. Prima lui conversație cu un membru al rasei umane, Eva, a implicat ca el să spună o minciună fățișă. Oricum, rezultatele vizitei îngerești la Fratele Branham au fost un val constant crescând de trezire care a răsunat prin toată lumea, și încă nu s-a sfârșit. Noi îl vom lăsa acum pe Fratele Branham să spună povestea în cuvintele sale proprii despre cum l-a întâlnit îngerul, a vorbit cu el, și i-a spus lucruri referitor la lucrarea la care l-a chemat Dumnezeu să o facă:

Eu trebuie să vă spun despre înger și venirea Darului. Eu niciodată nu voi uita timpul, 7 mai, 1946, un anotimp foarte frumos al anului în Indiana, unde eu încă lucram ca un paznic de vânatoare. Eu am venit acasă pentru prânz, și doar mergeam în jurul casei luându-mi jos arma, când un foarte scump prieten de-al meu Prod Wiseman, un

frate al cântărețului meu la pian în biserică, s-a apropiat de mine și mi-a cerut să merg la Madison cu el în după-masa aceea. Eu i-am spus că era imposibil căci eu trebuia să patrulez, și în timp ce umblam în jurul casei sub un mestecăn, se părea că tot vârful pomului s-a desprins. Se părea că ceva a venit jos prin pomul acela ca un vâjâit de vânt puternic... ei au alergat la mine... Soția a venit din casă speriată, și m-a întrebat ce era rău. Încercând să mă rețin, am șezut jos și i-am spus că după toți acești douăzeci și ceva de ani de a fi conștient de acest sentiment ciudat, a venit timpul când a trebuit să aflu ce era toată aceasta. Crizele au venit! I-am spus ei și copilului meu la revedere, și am avertizat-o că dacă nu am venit înapoi în câteva zile, poate niciodată nu mă mai întorc.

După-masa aceea am plecat într-un loc secret să mă rog și să citesc Biblia. Am ajuns adânc în rugăciune; se părea că tot sufletul meu se rupea din mine. Am plâns înaintea lui Dumnezeu... M-am așezat cu fața la pământ... m-am uitat sus spre Dumnezeu și am plâns, „Dacă mă vei ierta pentru felul cum am făcut, eu voi încerca să fac mai bine... îmi pare rău că am fost așa de neglijent în toți anii aceștia în a face lucrarea pe care tu ai vrut să o fac... Vrei să-mi vorbești într-un fel, Dumnezeule? Dacă tu nu mă ajuți, eu nu pot merge înainte”.

Apoi mai departe în noapte, pe la ora unsprezece, am încetat să mă rog și ședeam sus când am observat o lumină licărind în încăpere. Gândind că cineva venea cu o lanternă, m-am uitat afară pe fereastră, dar nu era nimeni, și când m-am uitat înapoi, lumina se răspândea pe podea, devenind mai largă. Acum eu știu că aceasta vi se pare foarte ciudat, așa cum mi s-a părut și mie. Așa cum lumina se răspândea, desigur eu am devenit agitat și am pornit de la scaun, dar așa cum m-am uitat sus, acolo plutea steaua aceea mare. Oricum, ea nu avea cinci colțuri ca o stea, ci arăta mai mult ca o sferă de foc sau lumină strălucind în jos pe podea. Chiar atunci am auzit pe cineva umblând pe podea, care m-a înfiorat din nou, după cum știam că nimeni altul nu venea acolo în afară de mine. Acum, venind prin lumină, am văzut picioarele unui om venind spre mine, tot așa de natural cum ați pași voi spre mine. El apărea să fie un om care, în greutate umană, ar cântări vreo două sute de livre, îmbrăcat într-o robă albă. El avea o față netedă, fără barbă, păr negru în jos până la umeri, mai degrabă cu trăsături închise, cu o înfățișare foarte plăcută, și venind mai aproape, ochii lui s-au prins cu ai mei. Văzând cum eram de îngrozit, el a început

să vorbească. „Nu te teme. Eu sunt trimis din prezența Dumnezeului Atotputernic să-ți spun că viața ta deosebită și căile tale neînțelese au fost să indice că Dumnezeu te-a trimis să duci un dar de vindecare divină la popoarele lumii. DACĂ TU VEI FI SINCER, ȘI POȚI SĂ-I ADUCI PE OAMENI SĂ TE CREADĂ, NIMIC NU VA STA ÎNAINTEA RUGĂCIUNII TALE, NICI MĂCAR CANCERUL”. Cuvintele nu pot explica cum m-am simțit. El mi-a spus multe lucruri pe care nu am loc să le redau aici. El mi-a spus cum voi fi în stare să detectez bolile prin vibrații pe mâna mea. El a plecat, dar eu l-am văzut de câteva ori de atunci. El mi s-a arătat poate odată sau de două ori în timp de șase luni și a vorbit cu mine. De câteva ori el a apărut vizibil în prezența altora. Eu nu știu cine este el. Eu știu numai că el este mesagerul lui Dumnezeu pentru mine.

Nu este nevoie să spun, eu am început să mă rog pentru bolnavi. Eu nu pretind să iau locul unui doctor... eu știu că doctorii sunt în stare să asiste natura, dar ei sunt numai oameni... Dumnezeu este Atotputernic. Marile lucruri care au avut loc în decursul acestor luni sunt prea de nenumărat să fie cândva înregistrate, dar Dumnezeu a confirmat cuvintele îngerului în repetate rânduri. Surzi, muți, orbi, toate felurile de boli au fost vindecate, și mii de mărturii sunt în evidență până la dată. Eu nu am nicio putere de a mea proprie să fac aceasta... Eu sunt un om neajutorat până când simt prezența Lui. Mulți oameni care au participat la aceste adunări știu că bolile și păcatele lor le-au fost spuse chiar de la platformă. Dragă cititor, te rog să nu înțelegi greșit felul meu, sărac analfabet de-a încerca să îți redau toate acestea. Eu o spun ca tu să poți avea o înțelegere mai clară despre cum să profiți de darul lui Dumnezeu. El mi-a spus să fiu sincer și să-i aduc pe oameni să creadă, și aceea este ceea ce încerc să fac. Dumnezeu întotdeauna are ceva sau pe cineva prin care să lucreze, și eu sunt numai o unealtă folosită de El. Niciun muritor nu poate lua credit pentru înfăptuirea unui miracol, și eu sunt doar un muritor. Eu nu știu cât îmi va mai permite Dumnezeu să fac aceasta, dar prin harul Lui, eu intenționez să-i slujesc cât știu eu de bine prin a sluji poporului Său atât timp cât îmi permite El să trăiesc.

Au existat alte lucruri pe care îngerul i le-a spus Fratelui Branham în decursul acestei vizite remarcabile care au fost relatate din când în când în predicarea lui. Unul din acele lucruri s-au referit la cele două semne care urmau să-i fie date. Așa cum a fost deja menționat, primul semn, nu pentru vindecare, era să fie un dar în

mâna lui stângă; prin puterea lui Dumnezeu, cu darul acesta el să discearnă sau detecteze bolile care le aveau oamenii. Acest semn supranatural rezulta în edificarea credinței întregii adunări. Apoi urma să i se dea al doilea semn, așa încât dacă ei nu credeau primul semn, ei să-l creadă pe al doilea. Aceasta ne reamintește de povestirea lui Moise, căruia de asemenea i-au fost date două semne, așa că dacă oamenii nu l-au crezut pe primul, ei să-l creadă pe al doilea. (Exod 4: 1 – 8)

Acum acest al doilea semn, așa cum a spus îngerul, va fi un dar care va permite Fratelui Branham să discearnă gândurile și faptele în viața trecută a persoanei. Uneori revelația venea din ceva incident în viața persoanei despre care numai persoana singură știa, și de a cărei descoperire să întărească imens credința persoanei. Noi am putea adăuga că *orice păcat care este sub Sânge nu este niciodată descoperit, dar în caz că lucrul a fost acoperit și nemărturisit, el să fie adus la lumină prin acest dar*, astfel de obicei aducea persoana la o pocăință imediată. Noi am privit operarea acestor două semne, și putem spune cu mare asigurare că manifestarea acestor daruri sunt așa de perfecte ca oricare exercitat vreodată de către o ființă umană. Primul semn i s-a dat imediat după vizită. Al doilea semn s-a manifestat în slujba Fratelui Branham numai comparativ recent.

În legătură cu acest semn, îngerul a făcut această afirmație semnificativă că gândurile oamenilor vorbesc mai tare în cer decât cuvintele lor pe pământ. Ce solemnă povăță este aceasta, și cât de urgent este ca noi toți să fim absolut sinceri înaintea lui Dumnezeu, și să trăim o viață sobră, cinstită în frică de Dumnezeu.

Încă un alt lucru care i-a spus îngerul era că Iisus vine foarte curând, și că această însărcinare era unul din semnele apropierii venirii Lui; că dacă Fratele Branham va fi credincios la această chemare, rezultatele ei vor ajunge în toată lumea și va zguduia națiunile. În final, îngerul a indicat că prin aceste semne Dumnezeu chema tot poporul Lui împreună în unitatea Duhului, ca ei să fie cu o inimă și un acord.

Mai mult va fi spus privind această vizită îngerească și urmarea ei în capitolul următor, așa cum ascultăm la mărturia care vine de la oamenii adunării Fratelui Branham.

Capitolul 10

Începutul Slujbei Noi

După vizita îngerului, Fratele Branham s-a întors la casa lui. Duminică seara el a vorbit în tabernacolul său la Jeffersonville. Oamenii din biserica lui au crezut în el și l-au iubit. Aceasta este pentru cei la care mergem de data aceasta pentru continuarea povestirii noastre despre cursul evenimentelor care se desfășurau acum rapid și curând îl vor plonja pe Fratele Branham pe scena unei slujbe în toată națiunea.

Multe viziuni i-au fost date Fratelui Branham în timpul anului trecut când el a fost cu noi, și toate dintre ele au fost dovedite adevărate chiar înaintea ochilor noștri. Dar Darul special de Vindecare, care l-a primit în timpul vizitei îngerului, el l-a proclamat numai cu câteva zile înainte de a pleca să meargă la St. Louis. Noi la Jeffersonville credem că William Branham este un profet trimis de la Dumnezeu. Unul dintre lucrurile minunate despre fratele nostru este că el este smerit. Noi l-am cunoscut de când era un băiat de școală, și este adevărat că el a trăit întotdeauna o viață curată, morală, liniștită, și întotdeauna s-a părut să fie puțin deosebit. Mulți aici au privit aceste scene în care Dumnezeu și-a desfășurat tainele Lui, unele din care au fost mai mult sau mai puțin ascunse de la zilele Apostolice.

După convertirea lui când el a început să predice aici, noi am ridicat un cort mare pentru el și oamenii au venit de departe și de aproape. Chiar la prima lui campanie vreo trei mii de oameni au participat să asculte povestea care el a proclamat-o despre Iisus din Nazaret. Ne-am dat seama atunci că Dumnezeu i-a dat ceva fenomen special, dar noi nu am știut chiar ce va fi. Multe semne și minuni l-au urmat în zilele începătoare ale slujbei lui, așa care puteau fi înțelese numai de oamenii umpluți cu duhul. Noi încă ne întrebăm care va fi rezultatul așa cum efectul acestor lucruri se răspândesc prin lume, crescând din ce în ce mai mari așa cum trec zilele.

Aceasta era în seara Dumunicii Memoriale a anul 1946, vorbind în tabernacol, că el a spus despre întâlnirea lui cu îngerul, și cum i-a spus îngerul despre Darul de Vindecare care el urma să-l ducă la popoarele lumii, că multe mii de oameni vor veni la el pentru vindecare, și că el va sta înaintea miilor în auditorii arhipline.

Acum pentru o persoană cu o gândire firească aceasta a părut absolut imposibil, așa cum acest băiat era un lucrător umil, un tip de țăran foarte sărac, și neînvățat. Dar noi am văzut alte viziuni ale lui împlinindu-se, și el a vorbit aceasta cu așa certitudine, și a declarat

deschis la fiecare, încât noi eram siguri că și aceasta se va împlini de asemenea. El de asemenea a afirmat că îngerul i-a declarat că el va fi în stare să discearnă boala prin putere supranaturală, și apoi dacă el va rămâne smerit că el va fi în stare să discearnă gândurile inimilor oamenilor și să le spună despre viețile lor trecute, și că mulți îl vor înțelege greșit. Îngerul i-a spus mai departe că acesta era Duhul lui Cristos lucrând prin el, că el a fost chemat de la naștere pentru acest scop, și că ultimele zile erau aici; că acesta era semnul zilelor din urmă, și prin acest dar Dumnezeu chema tot poporul Lui împreună în unitatea Duhului.

Noi știam că aceste semne erau scripturale și noi ne-am amintit felul în care Iisus Cristos, când Duhul era peste el, i-a spus lui Natanael că El l-a văzut sub smochin înainte ca Filip să-l cheme, și prin acest semn Natanael a cunoscut că Iisus era Fiul lui Dumnezeu, Mesia lui Israel. De asemenea când Cristos i-a spus femeii din Samaria despre cei cinci bărbați ai ei ea a alergat în cetate zicând, „Veniți, vedeți un om, care mi-a spus toate lucrurile care le-am făcut cândva: nu este acesta Cristosul?” Și de asemenea Moise, marele eliberator al Copiilor lui Israel, a fost ordonat mai dinainte de Dumnezeu și a fost născut în împrejurări deosebite. Satan a încercat să-l distrugă și mai târziu i s-au dat două semne în ajunul eliberării ca poporul să-l poată recunoaște ca fiind trimis de Dumnezeu pentru această eliberare. Acum din nou îngerul a zis că aceste semne i-au fost date ca poporul să creadă în Iisus Cristos, acela pe care el l-a iubit. De asemenea ele au fost date pentru scopul de a aduce împreună toată biserica ca oamenii să nu mai fie separați prin crezuri și culte. Cu certitudine inima Fratelui Branham merge afară la toți frații lui care s-au separat unul de altul. El crede că Dumnezeu va aduce împreună pe toți aceia din biserica Lui în unitatea Duhului și apoi Iisus va veni după biserica Lui.

Noi credem că viața fratelui nostru poate fi comparată cu a lui Moise din vechime. Fratele nostru este foarte umil și nu pretinde să fie o persoană mare. El nu-și ia slavă pentru sine, ci dă tot creditul lui Iisus Cristos care l-a salvat și l-a chemat.

Telegrama Sosește în Timp Ce Serviciul Era în Progres în această duminică seara după apariția îngerului la Fratele Branham, în timp ce el vorbea în tabernacol la Jeffersonville, cineva a venit înăuntru și i-a înmănat o telegramă. Aceasta era din St. Louis și i-a cerut să vină și să se roage pentru o fată, al cărui nume era Betty Daugherty, care

era pe moarte. Vestea despre ce s-a întâmplat a ajuns așa departe ca la St. Louis, și acum i s-a cerut să meargă la această chemare. El lucra zilnic pentru un trai, și nu avea bani să meargă înainte, așa că noi am luat o colectă pentru acest scop. Noi am obținut suficienți bani să-i plătim drumul încolo și înapoi cu trenul. El a împrumutat un costum de haine de la unul din frații lui, și un palton de la un alt frate, și aproape de miezul nopții noi l-am pus pe trenul spre Louisville, Kentucky, unde el a pornit spre St. Louis.

Vindecarea Lui Betty Daugherty

Pe drum spre acolo el părea să fie foarte calm, știind că Dumnezeu nu-l va lăsa de rușine. Când el a ajuns la stația din St. Louis el a fost salutat de Rev. Daugherty, un pastor din oraș, care a trimis după el să slujească pentru fiica lui mică, care zăcea pe moarte cu ceva boală necunoscută. Cei mai buni doctori din oraș au fost chemați și ei au fost complet incapabili să diagnosticheze cazul ei. Fratele Daugherty a zis cu un glas epuizat, „Noi am făcut tot ce știm să facem; doctorii noștri au făcut la fel. Noi ne-am rugat și ne-am rugat, și mulți lucrători și adunări din oraș au postit și s-au rugat, dar se pare că fără folos”. Atunci Fratele Branham a mers cu tatăl la casa lui unde zăcea copila pe moarte. El a fost salutat de mama și bunicul copilei. Mulți prieteni erau în casă rugându-se la acel timp. El a privit la imaginea înduioșătoare, și părinții obosiți au privit asupra lui așa cu nădejde ca și cum ar zice, „Nu ne poți ajuta?” Lacrimile curgeau jos pe obrajii fratelui nostru așa cum se mișca încet spre pat. Ce imagine tristă să vezi o fetiță cu părul creț, nimic altceva decât piele și oase, zgâriindu-se pe fața ei mică ca un animal. Ea striga cât o ținea glasul, care pe atunci devenise foarte răgușit căci aceasta se petrecea de trei luni. Fratele Branham a îngenunchat în cameră și s-a rugat cu restul dintre ei. Dar după ce s-a făcut rugăciune, se părea că copila nu era mai bine.

Fratele Branham atunci a cerut pentru un loc liniștit să se roage singur, așa ca să vadă ce ar vrea Iisus Cristos ca el să facă. El și-a dat seama că de la sine nu poate face nimic. Voi vă veți aminti citind din capitolul al Cincilea din Ioan când Iisus a vindecat ologul de la Scăldătoarea din Betesda și a lăsat mulțimea de ologi și orbi și șchiopi fără vindecare, El a zis către Iudei, „Adevărat, adevărat, Eu vă spun, Fiul nu poate face nimic de la sine ci numai ce vede pe Tatăl făcând, că orice lucruri face el, tot la fel face și Fiul”. Aceasta este adevărat în

slujba fratelui nostru. Deseori el vede lucrul prin vedenie. Acesta îi este întâi arătat de Dumnezeu și apoi el doar acționează drama pe care a văzut-o.

Eliberarea Vine!

Ei l-au dus jos la biserică. Pentru vreo trei ore, Rev. Daugherty, tatăl lui și Fratele Branham s-au rugat. După aceasta ei s-au întors înapoi acasă să găsească scena la fel ca mai înainte. Fratele Branham apoi a mers într-o cameră singur să mijlocească pentru copil. Apoi el umbla în sus și-n jos pe stradă, și în sfârșit el a șezut în mașina păstorului care a fost parcată în apropiere. După o vreme ușa mașinii s-a deschis și Fratele Branham a pășit înainte spre casă, de data aceasta cu o privire aspră. Ceva s-a întâmplat! El a fost întâmpinat la ușă de tată și bunic, care, luând o privire la înfățișarea lui, știau că ceva s-a întâmplat. El i-a întrebat, „Credeți voi că eu sunt slujitorul lui Dumnezeu?” „Da”, a fost strigătul familiei. „Atunci faceți cum vă spun eu, să nu vă îndoiti de nimic”. Către mamă el a zis, „Dă-mi o cratiță cu apă curată, și o pânză albă. Copila voastră va trăi căci Dumnezeu și-a trimis îngerul la mine și mi-a spus căci copila voastră va trăi”.

În timp ce mama aducea apa, tatălui și bunicului li s-a cerut să îngenuncheze, unul la dreapta și altul la stânga Fratelui Branham la piciorul patului. Când mama s-a întors i s-a cerut să lovească cu pânza umedă peste față, apoi mâinile, apoi picioarele în timp ce Fratele Branham era în rugăciune. Apoi el a zis, „Tată, așa cum mi-ai arătat aceste lucruri așa am făcut eu conform cu viziunea pe care mi-ai dat-o. În Numele lui Iisus Cristos, Fiul Tău, eu pronunț acest copil vindecat”. Duhul rău a părăsit fata imediat. Ea este o copilă normală, sănătoasă trăind în aceeași comunitate astăzi. Oamenii din oraș s-au adunat la Fratele Branham dar el s-a retras, promițând că se va reîntoarce mai târziu, ceea ce a făcut, în câteva săptămâni.

Mărturia Tatălui-Rev. Robert Daugherty

„Fetița noastră, Betty, a fost bolnavă de trei luni. Noi am avut doi doctori vestiți din oraș, dar se părea că ei nu puteau afla cauza bolii ei. Noi de asemenea am avut mulți predicatori remarcabili din oraș și din jur în țară, rugându-se pentru ea. Ea constant devenea mai rău. Apoi noi am trimis la Jeffersonville, Indiana, după un om cu numele Rev. William Branham, care are darul vindecării Divine. Fratele Bill, așa cum este numit, a venit la noi imediat. După ore de rugăciune, el a venit înăuntru și ne-a spus că Domnul i-a arătat o viziune despre ce să

facă pentru micuța noastră Betty. Ea era numai piele și oase și tremura tot timpul de parcă avea paralizie. Fratele Bill ne-a întrebat dacă noi l-am crede pe Dumnezeu și am asculta ce a zis El să facem. După ce el s-a rugat și a chemat peste ea Numele lui Iisus, fetița noastră a fost vindecată începutul slujbei noi imediat. Acea a fost cu vreo 10 luni în urmă. Micuța noastră Betty este acum în sănătate perfectă și este tot așa de grasă cât poate fi. Eu voi fi bucuros să scriu la oricine care se îndoiește de vindecarea ei, sau oricare din vindecările care au avut loc în timpul trezirii care a ținut Fratele Branham aici în St. Louis în 1946”.

Rev. Robert Daugherty.

2009 Gano Ave.

St. Louis, Missouri

Capitolul 11

Prima lui Campanie de Vindecare la St. Louis, Missouri în ziua a 14-a din iunie, 1946, Fratele Branham, familia lui, și două surori din biserica lui au plecat din Jeffersonville spre St. Louis unde el urma să înceapă prima lui campanie de vindecare. A fost o dimineață frumoasă și ei au cântat cântări de evanghelie așa cum au călătorit în drumul lor.

La ora patru ei au ajuns în Orașul St. Louis, unde grupul au prearanjat să-l întâlnească pe Rev. Daugherty la capătul marelui Pod McArthur care se întinde peste Râul Mississippi. Mașina lui era acolo, afișată cu anunțuri despre trezirea care va veni. Fratele Daugherty i-a întâlnit și i-a dus la casa lui. Grupul a fost salutat de familie, incluzând pe mica Betty, care a fost vindecată cu câteva zile mai înainte. În seara aceea ei toți au mers la cortul mare unde Fratele Branham urma să predice. Așa cum el a explicat adunării ce a făcut Dumnezeu pentru el, oamenii au ascultat cu interes vizibil și atenție. Pentru optsprezece oameni s-a făcut rugăciune în seara aceea. Printre aceștia a fost un om care a fost olog de mai mulți ani. După ce s-a făcut rugăciune în Numele lui Iisus, el s-a ridicat bătând din palme și a umblat fără să fie ajutat. Un orb a fost vindecat și câțiva au avut deschise urechile surde.

În dimineața următoare Fratelui Branham i s-a cerut să facă o vizită la bolnavi în secția psihopatică a Spitalului din St. Louis. Femeia nebună a fost făcută normal și mai târziu și-a obținut externarea. Ei au mers dincolo la Granite City, Illinois și au găsit o femeie care cântărea vreo 83 de livre suferind cu cancer. După rugăciune Dumnezeu i-a atins trupul și atunci i s-a cerut să se îmbrace și să plece acasă. La casa următoare pe care ei au vizitat-o acolo era o doamnă care a fost

paralizată în partea dreaptă pentru aproape un an. Fratele Branham s-a rugat pentru ea și apoi i-a poruncit să se ridice în Numele lui Iisus Cristos. Ea s-a supus și imediat și-a ridicat mâna dreaptă deasupra capului ei și s-a ridicat singură. Apoi ea a umblat înainte și înapoi prin cameră, bătând din palme. Glasul ei, care era dus, a fost restabilit, și ea era în stare să vorbească.

Când grupul s-a întors la cort în seara aceea ei l-au găsit aglomerat. Mulți au stat afară în ploaie iar alții au fost în mașini parcate în apropiere. Din nou serviciul a fost binecuvântat, cu un număr de vindecări minunate care au avut loc.

Așa cum adunările au continuat de la seară la seară minuni de o natură chiar și mai remarcabilă au avut loc. Ploi grele nepotrivite pentru sezon au căzut, dar aceasta nu i-a oprit pe oameni să nu participe. Ei au adus ziare vechi cu ei și le-au folosit să acopere scaunele ude. S-au procurat mai multe scaune, și acestea au fost repede umplute cu mulți care au rămas în picioare.

Duminica seara un predicator de culoare, care a fost total orb în amândoi ochii și cunoscut de mulți din adunare, a venit înainte să se roage pentru el. După ce Fratele Branham și-a întins mâna, și omul de culoare a strigat, „Reverend, eu îți văd mâna”. Apoi el a privit sus și a văzut luminile. El a strigat, „Laudă Domnului, eu pot număra luminile din locul acela și pot vedea brațele încrucișate de care atârnă ele”. Poporul a slăvit pe Dumnezeu pentru acest miracol mare, căci mulți dintre ei l-au cunoscut pe acest predicator de culoare a fi orb aproximativ de douăzeci de ani.

O femeie în seara aceea care a respins chemarea Duhului a părăsit adunarea, dar a plecat numai câțiva pași când ea a suferit un atac de inimă și a leșinat pe trotuar lângă o tavernă. Fratele Branham a mers afară și s-a rugat pentru ea, după care ea s-a ridicat și a mărturisit cum s-a împotrivit chemării lui Dumnezeu către inima ei.

Serviciile au fost planificate numai pentru câteva zile, dar acum câțiva predicatori din oraș au venit în camera unde era el, îndemnându-l să continue adunarea pentru mai mult decât a planificat el. După ce a îngenunchat și a cerut lui Dumnezeu călăuzire Divină, Fratele Branham a zis căci cu voia Domnului el va continua. Interesul în adunări a crescut de la seară la seară, și poliția a apărut să vadă că totul era în ordine.

Mărturii de vindecare acum veneau înăuntru. Unul dintre primii

pentru care s-a făcut rugăciune în campanie era o domniță de vreo șaptezeci de ani, pe care grupul a observat că avea un cancer pe nasul ei cam de mărimea unui ou mic. Acum, mai puțin de o săptămână mai târziu, ea s-a întors să spună că acesta s-a dus. Multe alte mărturii s-au dat. Desigur mărturia micuței Betty Daugherty, care a demonstrat că ea era acum sănătoasă și bine, era foarte impresionantă. Un predicator care nu putea să-și ridice brațele s-a făcut rugăciune pentru el. El apoi și-a ridicat brațele în aer și a lăudat pe Dumnezeu. Mulți surzi și muți au fost vindecați în adunări și au demonstrat că ei pot auzi prin a repeta cuvinte către adunare. O femeie fiind în stare să umble fără proteze a lăudat pe Domnul. O femeie suferind de maxilar blocat și artrită a fost vindecată la clipeală. Ea a fost în stare să-și deschidă și să-și închidă gura cu ușurință. Și astfel vindecările s-au multiplicat și au fost nenumărate.

Cu numărul mare pentru care să se facă rugăciune crescând în fiecare seară, Fratele Branham deseori se ruga până la ora două dimineața. Aceasta practic a devenit un obicei pentru el de la timpul acela înainte pentru multe luni. Așa de mare era compasiunea lui pentru bolnavi încât era dificil pentru evanghelist să părăsească oamenii.

Campania a continuat până în iunie 25. În dimineața următoare el s-a întors la Jeffersonville, Indiana. El a primit o telegramă de la părinții unei fete, care au zis că fiica lor era într-o stare serioasă. Când Fratele Branham a apărut în camera spitalului el s-a rugat pentru ea și Iisus i-a atins trupul. Ea apoi s-a îmbrăcat și a mers acasă, teafără și bine.

Cândva mai târziu Fratele Branham s-a întors la St. Louis să vorbească în Kiel Auditorium pentru o adunare de o seară. Vreo 12.000 înghesuți în clădirea aceea mare să-l asculte de data aceea.

Capitolul 12

Evenimente Dramatice în

Slujba Fratelui Branham după Apariția îngerului

Imediat urmând evenimentele din ultimul capitol mari semne și lucrări puternice ale lui Dumnezeu au început să urmeze slujba Fratelui Branham. În interval de trei luni așa de multe lucruri s-au întâmplat în partea fenomenală încât resocotirea lor ar umple câteva cărți. Cum a devenit chestiunea așa de larg răspândită în așa scurt timp este încă greu să înțeleg. În decurs de șase luni oamenii veneau sau

scriau de dincolo de granițele naționale. Unii l-au văzut într-o vedenie și au venit la Jeffersonville să întrebe dacă era cineva acolo cu numele acela acolo. Oamenii orașului îi îndreptau spre tabernacol. Apoi oamenii aceia care au participat acolo cu inimi fericite le spunea povestea. Noi vom povesti câteva din aceste evenimente remarcabile care au avut loc în timpul următoarelor câteva luni.

Înviind Morții în decursul verii, Fratele Branham a fost invitat la Jonesboro, Arkansas, la Bible Hour Tabernacle, unde este păstor Richard Reed. Oamenii s-au adunat în orașel din douăzeci și opt de state și Mexic, și cam 25.000 de oameni, a fost estimat, că au participat la adunare. Ei locuiau în corturi, camioane, și trailere, și unii dormeau în mașinile lor. S-a spus că pe o distanță de 50 de mile pe acolo nu au mai fost locuri disponibile la hotel. În ultima seară din servicii, chiar cum evanghelistul a venit la platformă, cu miile îngrămădiți înăuntru și în jurul tabernacolului, un șofer de salvare stând la dreapta a strigat și a făcut semn să atragă atenția lui. El a zis, „Frate Branham, pacienta mea a murit; nu poți să vii la ea?” Cineva a zis: „Există aproximativ 2000 de oameni stând între el și rândul ambulanței rezervat; el nu poate merge”. Atunci patru oameni solizi au pășit sus și așa cum ei au început să-l ducă afară a fost o priveliște mișcătoare să vezi oamenii împingând, încercând să ajungă lângă el.

Evanghelistul a fost dus la rândul ambulanței, și în interiorul uneia din ambulanțe el a văzut îngenuncheat pe podea un om bătrân, cu salopeta lui cârpită în multe locuri. În mâinile lui el a strâns o pălărie veche ruptă cusută cu sfoară împletită, și el a zis, „Frate Branham, mama s-a dus”. Omul lui Dumnezeu a pășit aproape către forma liniștită și a luat-o de mână. Ochii ei erau ficși și ea zăcea liniștită și fără suflare. Fratele Branham, așa cum a citit diagnosticul, a privit înapoi la soț și a zis, „Ea are cancer”. Omul a răspuns, „Acea-i adevărat”, și îngenuncheat pe podea el a început să plângă, „O Dumnezeule, dă-mi înapoi mama”. Apoi toți erau tăcuți în ambulanță pentru câteva momente.

Apoi glasul Fratelui Branham s-a auzit rugându-se, „Dumnezeule Atotputernic, Autorul vieții eterne, Dătătorul tuturor darurilor bune, eu Te rog în Numele scump al Fiului Tău Preaiubit, Iisus Cristos, să-i dai iarăși viața acestei femei”. Deodată mâna moale s-a strâns pe mâna Fratelui Branham, și pielea încordată de pe fruntea ei a început să se zbârcească. Apoi cu puțină asistență din partea

Fratelui Branham ea s-a ridicat. Soțul încremenit a văzut ce a avut loc și și-a aruncat brațele în jurul ei și a strigat, „Mama, mulțumesc lui Dumnezeu, tu ești cu mine din nou”. Fratele Branham s-a strecurat la ușa ambulanței să se întoarcă la platformă. Șoferul ambulanței a zis, „Domnule, există așa de mulți oameni care stau către ușă încât ea nu poate fi deschisă”. Atunci ei l-a lăsat afară pe altă parte, în același timp ținându-și haina spre fereastră ca nimeni să nu-l vadă plecând.

Fata Oarbă care și-a Pierdut Tatăl

Când el a sosit la teren acesta era înghesuit plin cu oameni stând într-o ploaie mărunță. El a început să-și facă drum prin mulțime. Nimeni nu-i acorda nicio atenție căci ei nu l-au mai văzut înainte. Zi și noapte tabernacolul era plin, și câțiva au părăsit clădirea numai dacă a fost pentru sandwiciuri sau ceva motiv necesar. Dintr-odată el a auzit un plâns înduioșător, „Tați, tați”, cineva chema. Privind în sus, el a văzut o fată oarbă de culoare împingând prin mulțime, ea și-a pierdut tatăl și nimeni nu încerca să o ajute să-l găsească. Această imagine înduioșătoare a atins inima evanghelistului, și el a pășit în calea ei așa ca ea să trebuiască să-l atingă. „Scuzați-mă vă rog”, a zis fata de culoare așa cum și-a dat seama că a intrat în cineva. „Eu sunt oarbă și mi-am pierdut tatăl și nu-mi pot găsi drumul înapoi la autobuz”. „De unde ești?” a întrebat Fratele Branham. „Din Memphis”, a zis ea. „Ce faci tu aici?” a întrebat el. „Eu am venit să-l văd pe vindecător”, a răspuns ea. „Cum ai auzit de el?” „Azi dimineată eu am ascultat la radio și am auzit oamenii vorbind care au fost născuți surzi și muți. Am auzit un om care a zis că a fost din Missouri; zicea că el primea pensia de orb de doisprezece ani și acum el putea citi Biblia. Domnule, eu am fost oarbă de când eram o fetiță; cataractele m-au orbit. Doctorul mi-a spus că ele sunt înfășurate în jurul nervului optic al ochiului meu. Dacă el ar încerca să mă opereze eu aș fi mai rău și singura mea speranță este să ajung la vindecător, și atunci Dumnezeu mă va vindeca. Mi s-a spus că aceasta este ultima lui seară aici. Și ei spun că eu nici nu pot măcar să ajung aproape de clădire. Și acum eu mi-am pierdut tatăl în mulțime, vreți să mă ajutați să ajung la autobuz domnule?”

Desigur fata fiind oarbă nu putea vedea cu cine vorbea și nimeni dintre oamenii care erau aproape de ea nu l-au văzut mai înainte, și ei se întrebau cine era acest om care-i dădea atenție acestei fete de culoare. Atunci Fratele Branham a zis să-i încerce credința, „Crezi tu lucrurile acelea care le-ai auzit, mai ales când noi avem așa de mulți

doctori buni astăzi?” Ea a răspuns, „Da domnule, doctorii nu au reușit să facă nimic pentru mine. Eu cred că povestea despre îngerul care l-a vizitat pe Fratele Branham este adevărată. Dacă numai mă veți ajuta să merg unde este omul, atunci eu voi fi în stare să-l găsesc pe tatăl meu”.

Aceasta era prea mult pentru Fratele Branham. El și-a lăsat capul în jos așa cum lacrimile îi curgeau pe obrajii lui. Apoi, ridicându-și capul, el a zis, „Doamnă, poate eu sunt acela pe care-l cauți”. Atunci ea l-a apucat de reverele paltonului lui. „Ești tu vindecătorul?” a strigat ea. Cu lacrimi curgând pe obrajii ei, ea a rugat, „Nu trece de mine, domnule. Ai milă de mine, o femeie oarbă”.

Cineva și-ar aminti de oarba Fanny Crosby care a scris, „Nu trece de mine, O Bunule Salvator, Ascultă-mi strigătul umil; în timp ce vizitezi pe alții, nu mă ocoli”. Desigur ea a auzit de alți orbi fiind vindecați, și a venit crezând că și ea își va primi vederea dacă ea putea ajunge la Fratele Branham. Dar evanghelistul a zis, „Eu nu sunt vindecătorul, eu sunt Fratele Branham; Iisus Cristos este Vindecătorul tău”. Apoi după ce el a cerut fetei oarbe să-și aplece capul, el a început să se roage:

„Doamne, cu vreo 1900 de ani în urmă, o Cruce veche Zgornțuroasă a fost târâtă pe străzile Ierusalimului, târând urmele de pași sângeroși ai Purtătorului. Pe drumul Calvarului, trupul Lui fragil a căzut sub povara Crucii. Apoi pe acolo a venit Simon din Cirena, și L-a ajutat să o ducă. Acum, Doamne, unul din copiii lui Simon stă aici bâjbâind în întuneric. Eu sunt sigur că tu înțelegi”.

În momentul acela fata a strigat, „Am fost odată oarbă; acum eu pot vedea”. Oamenii care veneau după Fratele Branham se apropiau. Toți oamenii sub reflectoare au recunoscut atunci că acest tânăr era Fratele Branham. Așa cum ei s-au grăbit spre el un alt lucru mișcător de inimă s-a întâmplat. Un om bătrân cu un picior răsucit, sprijinit de o cârjă, privea această dramă, și a strigat, „Frate Branham, eu te cunosc; eu am stat în ploaia aceasta de opt ore, ai milă de mine!”

„Crezi tu și mă accepți ca slujitorul lui Dumnezeu?” a fost întrebat el. „Eu cred”. A răspuns el, „Atunci în Numele lui Iisus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, tu ești vindecat! Tu îți poți arunca cârjele”. Și imediat piciorul lui strâmb s-a îndreptat. Săriturile și strigătele lui a atras atenția la toată mulțimea și ei au început să preseze înainte să-i atingă hainele.

Până la timpul acesta Fratele Branham a primit foarte puțin

remunerație. Rareori a fost luată o colectă pentru el în tabernacolul lui propriu. El a lucrat ca un paznic de vânătoare să-și suporte familia. Vechiul costum de haine pe care l-a purtat în seara aceea a fost rupt și petecit. El a descoperit că unul din buzunare a fost rupt rău și încercarea lui de a-l repara era cam de amator. Așa că el și-a ținut mâna dreaptă peste buzunar, dându-și mâna stângă când se întâlnea cu alți predicatori. Dar oamenii nu au observat paltonul zdrențuit în seara aceea. Ei strigau și împingeau și încercau să atingă haina aceea uzată, și așa cum au făcut-o ei erau vindecați. Aceasta ne-a amintit de una din zilele lui Iisus, când credința era înaltă și oricine atingea marginea hainei Salvatorului era vindecat.

Incident ciudat La Camden, Arkansas

Câteva zile după această adunare Fratele Branham a mers la Camden, Arkansas, să conducă o adunare în auditoriul orașului. În timp ce el explica chemarea lui și slujba la oameni o lumină mare strălucitoare a venit în clădire și s-a așezat deasupra capului lui. Un fotograf care s-a întâmplat să fie acolo a luat o fotografie despre aceasta, și iată, lumina s-a arătat în fotografie! Unii poate au presupus că fotografia a fost retușată, dacă nu ar fi fost multe sute de oameni prezenți, fiind martori la fenomenul neobișnuit ei înșiși. Mulți au fost vindecați și conduși la Cristos în adunarea aceea. (Această fotografie se găsește în altă parte în cartea aceasta.)

În dimineața următoare, în timp ce era luat de un grup de oameni din clădire către mașina lui așa cum sute presau înainte să-l atingă, un glas a fost auzit strigând, „Ai milă de mine, tu om al lui Dumnezeu”. Stând departe de gloată era un om de culoare orb cu părul cărunț, însoțit de soția lui. Pălăria era în mâna lui în respect. Fratele Branham s-a oprit. „Duceți-mă la el”, a zis el. Unul din oameni a zis, „Frate Branham, tu ești în Sud; nu părăsi pe albi să mergi la cei de culoare”. Fratele Branham a răspuns că Duhul lui Dumnezeu i-a vorbit să meargă la acel om. Așa cum el s-a apropiat unde era omul de culoare, oamenii au tras un cerc de brațe în jurul lui așa ca el să poată să treacă. Soția a zis, „Pastorul vine spre tine; fii liniștit”.

Omul de culoare a ridicat două brațe slabe tremurânde, a pipăit pe fața Fratelui Branham și a zis, „Ești tu acesta, Pastor Branham? Eu niciodată nu am auzit de tine înainte în toată viața mea până în seara trecută. Eu am avut o Mamă bună bătrână care a plecat de mulți ani. Ea avea de asemenea o religie bună simțită în inimă. Ea niciodată nu mi-a

spus o minciună în viața ei, pastor. Acum eu sunt orb de mulți ani, și seara trecută ea se părea că stă alături de patul meu, pastor, și a zis, Dragă copile, du-te la Camden, Arkansas; acolo vei găsi slujitorul Domnului; numele lui este Branham și tu îți vei primi vederea. Pastorule, eu imediat m-am sculat și mi-am pus hainele, am prins autobuzul, și soția și eu am venit peste o sută de mile”.

Fratele Branham a ascultat la poveste, și-a ridicat ochii acum plini cu lacrimi și a zis, „Tată, eu îți mulțumesc pentru că ești milostiv cu orbul”. Atunci el și-a atins mâinile de ochii omului de culoare zicând, „Deschide-ți ochii, Iisus Cristos te-a vindecat”. Și iată, omul de culoare a putut vedea!

Multe alte lucruri s-au întâmplat de aceeași natură. La diferite ocazii Duhul lui Dumnezeu îi vorbea despre ceva persoană bolnavă care a fost pe un pat de suferință cu anii. Când aceasta s-a întâmplat, fără excepție când el a mers la ei ei erau eliberați. Multe dintre aceste persoane apar în adunările lui din loc în loc, mărturisind acum că ei sunt bine și tari.

Într-o ocazie în timp ce era în Santa Roza, California, un om a venit în clădire, și căutându-l pe Fratele Branham i-a cerut să-i silabisească numele. Când el a făcut aceasta omul a ținut o bucată de hârtie galbenă în mână și a zis, „Acela este, mamă”. El a zis că el a venit dintr-o Biserică Penticostală, și a pretins că în urmă cu 22 de ani, în timp ce el și soția lui se rugau, Duhul Sfânt a vorbit prin el zicând, „Slujitorul Meu, William Branham, va veni la această coastă de Vest purtând un dar de vindecare Divină în timpurile sfârșitului”. Ei au crezut că aceasta era o profeție care a fost dată. Și când ei au auzit numele Fratelui Branham ei au scotocit după acea profeție veche și acolo era ea scrisă.

Astfel este încheiată relatarea așa cum este dată din informațiile date de aceia din adunarea Fratelui Branham din Jeffersonville. Noi am putea de asemenea să adăugăm că în timpul acelor luni de la început doi bărbați tineri cu numele de O.L. Jagers și Gayle Jackson au participat la un număr de servicii. Recent la o conferință specială în Dallas acei doi bărbați tineri l-au întrebat pe Fratele Branham dacă își amintește de ei. El și-a amintit, dar a fost în mare măsură surprins că acești frați, care de atunci au fost binecuvântați cu succes uimitor, și a căror slujbe au ajuns zeci de mii pentru Cristos, și au participat cu puternice semne și minuni, erau aceiași oameni tineri care au venit la

adunările lui în campaniile lui de la început.

Următorul capitol de Rev. Jack Moore, Co-Editor al GLASUL VINDECĂRILOR, este un raport lămuritor de fragmente și puncte culminante în adunările Fratelui Branham în decursul următoarelor câteva luni în cursul povestirii.

Capitolul 13

Fragmente din adunările Branham

De Jack Moore

„Dumnezeu lucrează pe căi tainice să-și înfăptuiască minunile Lui, El își pune picioarele pe mare și călărește pe furtună”.

— Cooper

Din acest pământ drăgălaș din Louisiana, unde odată a stat pădure după pădure de pini, înalți falnici-neîntrecut nicăieri în lume poate-un pionier începător Penticostal evanghelist a scris o cânticică intitulată „Venirea lui Iisus și Tronul Alb de Judecată”. În această carte el spune cum pulsațiile ritmice ale acestor plante veșnic verzi sunau ca corzi argintii de psalmi cântați pentru urechea ascultătoare... și numai aceia care au fost privilegiați să audă acest fel de muzică vor înțelege deplin cum că lui i se pare că ei îi cântă, „El vine curând... El vine curând”.

Acum acest soldat bătrân, cu mulți alții de ieri, și-a depus armura. Fie ca Dumnezeu să le odihnească sufletele lor curajoase. Pomii, la fel, cei mai mulți s-au dus; glasurile lor sunt tot dar nu tăcute. Dar mesajul cântării lor trăiește înainte. Venirea lui este mai aproape decât când noi am crezut întâi. Un alt vânt suflă prin țară...

„Există un vânt care suflă plin de har și putere.

Ca în cea mai minunată oră a Creației, Când Dumnezeu a suflat blând pe o formă de țărână și primul om a trăit prin Suflarea lui Dumnezeu”.

Vântul este un simbol al Duhului Sfânt. La Cincizecime a venit ca un vâjâit de vânt puternic. (Acești oameni au trăit din nou prin suflarea lui Dumnezeu.) Chiar așa, mulți astăzi sunt treziți din somnul morții prin acest Duh Sfânt reîmprospător.

„Ce este omul ca să te gândești la el?” a zis Psalmistul. Pentru o vreme, din cauza păcatului, omul a fost redus la o stare limitată de sărăcie spirituală, dincolo de toată speranța răscumpărării... până când a venit Iisus. Și acum El este Speranța poporului Său și tăria lui Israel. În reșezarea Lui completă, omul va fi mai înalt decât îngerii și

arhanghelii.

Chiar așa acum, prin Duhul Sfânt, unii sunt folosiți într-un fel așa de special încât să cauzeze ca orașele îmbătate ale Americii noastre înfloritoare să devină conștienți de Dumnezeu. Și aceea ne conduce să concentrăm observațiile noastre asupra unui om foarte iubit și minunat folosit de Dumnezeu, William Branham.

Prima întâlnire A Fratelui Moore Cu Rev. Branham

Cuvintele pot numai să ne fie neajunse așa cum privim înapoi, acum aproape cu trei ani în urmă, la timpul primei noastre întâlniri cu fratele nostru drag. Deși noi am visat despre o zi să vedem ceva în felul acesta, se părea că noi eram încă ațipiți și nu eram conștienți de melodrama Biblică însuflețitoare care avea loc în statul doar la nord de noi până când unii dintre frații noștri au participat la adunările Branham în Arkansas și au adus înapoi rapoartele de necrezut despre ce au văzut ei. Aceasta a sunat bine, dar jumătate nu ne-a fost spus; noi am fost destinați să întâmpinăm unele dintre cele mai scumpe experiențe din viețile noastre. În providența lui Dumnezeu evanghelistul a fost trimis să ne binecuvânteze cu un exemplar scurt al slujbei lui mișcătoare.

Văzduhul era încărcat cu povestiri fascinante despre acest omuleț neobișnuit și „darul” lui. Cum am putea noi să concepem despre ele toate? Unul vorbea entuziasmat despre „vibrații” pe mâna lui prin care el putea să spună la orice persoană dacă au sau nu o „boală de microb” și ce era aceasta; altul a spus despre predicile inspiratoare care era el în stare să le predice, și totuși el declara că el „nu era un predicator”; unii chiar au pretins că au văzut cancere care au ieșit de la trupuri bolnave la un anumit număr de ore după rugăciune, și încă alții au zugrăvit imagini strălucite despre copii surzi și muți vorbind la microfon, ologi strigând și dansând, rânduri nesfârșite de rugăciune micșorându-se numai după ce evanghelistul epuizat s-a prăbușit în istovire și era transportat de la gloatele gălăgioase; audiențe vaste ținând capetele aplecate în respect ore în șir în timp ce niciun sunet nu străbătea atmosfera în afară de vaietele înăbușite ale suferințelor, glasul gingaș, serios al evanghelistului care se ruga, corzi line de „Crede numai” și izbucnirile frecvente de laudă așa cum o vindecare avea loc. O doamnă care a urmat adunările lui pentru sute de mile, făcând o încercare înălăcrămată să descrie umilința, compasiunea, și blândețea acestui caracter fenomenal, a

declarat că atunci când ea s-a uitat la el ea nu a putut vedea omenescul de loc, ci pe Iisus. Fiecare a fost de acord că „tu niciodată nu poți să fii același după ce l-ai văzut”. Totuși pentru toate acestea noi am fost total nepregătiți pentru ceea ce ni s-a întâmplat de fapt. Nu părea toată aceasta să fie prea fantastic să fie adevărat?... Dar a fost adevărat, și mai mult, așa cum noi urma să învățăm așa de curând.

Surpriză și uluire era printre emoțiile noastre amestecate cea primă vizită de duminică seara a Fratelui Branham la noi când noi am sosit devreme la tabernacolul nostru mare din lemn și am găsit clădirea așa de congestionată încât cu greu puteam intra. Aceasta nu s-a întâmplat niciodată înainte de prima seară a oricărei adunări... dar aceasta era o adunare Branham! Un șir neîntrerupt de trafic și-a făcut cursul prin dealurile Arkansas și văile Louisiana în ziua aceea, urmând cu respect calea acestui profet al secolului 20, a cărui rugăciuni puteau cauza ca bolile să fie blestemate, casele dezbinat să fie reunite, tații bețivi să se pocăiască, fiii risipitori să se reîntoarcă, bisericile învrăjbite să stivuiască armele și să facă pace, și Creștinii căldicei să fie reaprinși prin focul dragostei dintâi. Noi am reușit să asigurăm un auditoriu de școală mare de liceu, dar am fost obligați să ne mutăm înapoi la biserică după numai două seri, datorită presei devastatoare a gloatelor care au tăbărit asupra școlii, chiar în timpul orelor de școală. Noi am fost privilegiați să ținem numai cinci zile și nopți glorioase din acest priveghi ceresc, dar efectul acelor zile memorabile trăiește în continuare astăzi. Oamenii au rămas umiliți și gingași, din cauză că ei știau că Iisus din Nazaret a trecut pe calea noastră în slujitorul Lui. Pentru cea pauză sfântă noi se părea că am dat înapoi paginile timpului și ne-am unit de oștirea admiratoare a urmașilor care s-au târșăit înainte pe potecile prăfuite ale Galileei în devotare credincioasă pentru un Tâmplar umil care pretindea a fi Mesia lui Israel. În procesiunea noastră vizionară noi am trecut pe lângă locul mormintelor din care a erupt un demonizat gol, strigând și fluierând obiecțiunea lui la prezența lui Cristos, dar care a șezut la picioarele Lui un moment mai târziu îmbrăcat și în toate mințile;... Noi am fost printre gloata îmbulzită din jurul lui Iisus când El a întrebat întrebarea abruptă, „Cine M-a atins?” și a văzut o femeie mică tremurând aruncându-se la picioarele Lui și a declarat înaintea tuturor oamenilor din ce cauză a tras ea de marginea hainei Lui și cum a fost ea vindecată imediat; și apoi noi am urmat înainte la casa lui Iair și am văzut

învierea fiicei lui... Noi am auzit cuvintele clare a unui copil surd și mut după ce limba lui a fost dezlegată prin atingerea învățătorului, și am râs să vedem ologul sărind de bucurie... Noi am vociferat pentru un loc pe malul mării cu alți cinci mii de oameni care au părăsit nicovale și ciocanul și au închis ușile atelierelor lor să petreacă orele zilei în ascultare absorbită la învățăturile minunate ale acestui Filosof Divin... Noi am plâns cu femeile așa cum am privit fața Lui frumoasă și am recunoscut întristarea și durerea acolo care a vorbit despre o inimă frântă, și am simțit topirea aceea, senzația încălzită pe care o licărire din ochii Lui blânzi o putea aduce sufletului. Da, zilele Bibliei erau aici din nou. Aici era un om care a *practicat* ce noi am *predicat*.

Eu spun aceasta, nu să înaț pe vreun om, ci numai să subliniez că aprecierea noastră adâncă pentru fratele nostru a crescut de la faptul că slujba lui se părea să aducă pe Domnul nostru Iubitor mai aproape de noi, și să ne familiarizeze mai bine cu lucrările Lui vii, personalitatea Lui, și divinitatea Lui decât orice am avut înainte... și ce lucru mai bun poate fi spus despre un om?

Experiență Nouă

Sentimentul sfințit care a venit peste noi așa cum am văzut triumfurile minunate de credință ne-a făcut nerăbdători să ajutăm în orice fel mărunț cum puteam... (Cine a văzut un copilaș olog sau suferind adus în rândul de rugăciune fără să fie mișcat să vrea să meargă până la capetele pământului să-i ajute pe acești micuți dacă este posibil?)

Astfel de la biserică, prieteni, cei dragi și cămin ne-am îndepărtat să dăm bănuții noștri în sprijinul acestei slujbe spectaculare, prima destinație fiind San Antonio, Texas. S-ar făcut rugăciuni pentru sute și au fost eliberați în timpul acestor zile mari în San Pedro Playhouse, sfinții s-au trezit și păcătoșii s-au convertit. Noi nu putem uita niciodată unele din aceste scene mișcătoare. Aceasta este fără fluctuație că Fratele Branham câștigă inimile oamenilor oriunde merge, și așa cum urma să învățăm mai târziu, aceste scene mișcătoare de rămas bun vor fi similar rejucate de multe ori înaintea ochilor noștri. Noi nu-i vom uita pe studenții Colegiului Biblic International, care cu conducătorul lor, Fratele Coote, a ajutat pastorul sponsor, iubitorul nostru Frate Stribling, și toți au devenit așa de atașați de evanghelist. Era rupere de inimă să-i vezi spunând la revedere. Acesta este unul din multele evenimente triste care niciodată

nu va fi cunoscut în cer... despărțirea și rămas bun.

Mesaj Semnificativ Dat în Duh

Două incidente se remarcă așa cum privim în urmă la această adunare. O imagine de neșters în mintea mea îmi amintește de un om de vârstă mijlocie pipăindu-și calea prin rândul de rugăciune, orb total de 30 de ani. Așa cum se apropie de evanghelist eu îl aud zicând, „Eu îmi simt ochii încălzindu-se!” Când s-a rugat pentru el i s-a spus să privească sus, și de prima dată de când era copil, el zice, „Eu văd o lumină!” Eu nu pot uita curând expresia de pe fața lui așa cum s-a ridicat și s-a uitat lung pentru câteva minute cu un zâmbet de bucurie pe fața lui.

Următorul incident a fost un mesaj mișcător dat în Duhul și tălmăcit, aproape identic la alții doi care urmau să fie date în alte adunări Branham în diferite locuri, o mărturie sigură a autenticității acestei slujbe unse. A fost pronunțat cu o forță așa de grozavă că aproape se părea nepământească, și aceasta era esența mesajului... că așa cum Ioan Botezătorul a fost trimis ca premergător a primei veniri a Domnului, tot așa El îl trimite pe acest evanghelist și alții ca el să miște pe oameni și să-i pregătească pentru a doua Lui venire. Cu luni mai târziu noi am auzit același mesaj interpretat în mijlocul unei mulțimi mari de oameni care participau la adunarea Branham în Tulsa, Oklahoma, prin sora Anna Schrader pe care mai târziu am învățat să o apreciem profund. Într-adevăr, aceste cuvinte au pătruns inimile noastre.

Evanghelistul. Se Mută Spee Vest La Coasta

Următoarea adunare în care am fost era în Phoenix, Arizona. Aici l-am întâlnit de prima dată pe prietenul și fratele nostru, care urma mai târziu să devină un membru al grupului Evanghelistului, Fratele John Sharritt, un frate drăgălaș și un om de afacere proeminent. Adunarea Phoenix a fost cu participare bună și multe semne și minuni au fost făcute în Numele lui Iisus. La întoarcerea noastră de la coastă ne-am oprit din nou în Phoenix cu frații noștri Spanioli, unde un rând de rugăciune părea că este nesfârșit. Vai! cum au răspuns mințile acelea care au fost instruite la Catolicism la slujba fratelui nostru! El s-a rugat pentru ei fără odihnă pentru vreo opt ore.

De la Orașul Capitală al Arizonei, ne-am mutat la vest la Los Angeles și Long Beach. Serviciile au început în Monterrey Park într-o biserică frumoasă care a fost aglomerată de la început. De aici ne-am

mutat la Auditoriul Municipal în Long Beach. Serviciul a fost anunțat pentru 7 seara, dar după-masa târziu, în mijlocul serviciului unui alt grup, bolnavii, ologii, nebunii (unii în cămăși de forță), au început să intre înăuntru. Vorbitorul Orei de Trezire de Modă Veche a simțit aceasta și a fost bucuros, s-a părut scriitorului, că era credința altcuiva care a fost provocată și nu a lui. Mulți au fost eliberați și salvați.

O ședere scurtă în Oakland a fost urmată de o adunare grațioasă în orașul capitală a marelui stat California, Sacramento, și aici un capitol nou în această povestire ar trebui să înceapă, căci în timp ce restul grupului a fost transportat din Oakland la Sacramento, eu am luat un avion spre Ashland, Oregon, să văd pe bunul nostru prieten stătător de mulți ani, Gordon Lindsay, și să-i spun despre ce făcea Dumnezeu. El era în trezire curentă în biserica lui în Ashland... Dar ce ați putea voi presupune?... El a crezut mărturia adevărată, a închis adunarea pentru timpul acela și a condus cu soția lui, partida lui evanghelistică și eu în jos prin California de nord denivelată la Sacramento să fim în adunarea Branham. Este fără ezitare că eu spun că acesta era primul pas într-un proces care a schimbat cursul vieții lui complet, și în consecință, poate, viețile la mulți alții, căci el este acum editor al revistei GLASULUI VINDECĂRII, atingând zeci de mii, unde el odată a atins numai viețile unei singure adunări.

Frumosul orașel Santa Roșa era următoarea noastră oprire, unde am fost tratați cu grijă îngerească. Dumnezeu să binecuvânteze acei sfinți umili dulci ale căror nume sunt în Cartea Vieții.

Un raport al adunării din Fresno ar putea umple un număr de pagini. Cum am putea noi să uităm vreodată scena marelui șir de oameni care au stat o zi întreagă așteptând pentru sosirea Fratelui Branham. Noi urma să fim acolo numai o seară și serviciul a fost anunțat cu câteva zile mai înainte. Când în sfârșit ziua a sosit oamenii au început să intre în biserică pentru serviciul de seară. Clădirea s-a umplut înainte de amiază, și pe la timpul serviciului în seara aceea două corturi au fost întinse și oamenii erau pretutindeni. Aceasta îi reamintea cuiva de citirea cărții lui Marcu sau Luca unde oamenii se călcau în picioare unii pe alții, așa era de mare presiunea. În final, bolnavilor li s-a slujit, și noi la 3 dimineața am fost acasă cu câțiva prieteni iubiți care au pregătit cina pentru noi... numai că noi am fost puțin întârziați!

De la Fresno am călătorit spre răsărit înapoi la Phoenix și

Rezervația Indiană. „Rezervația Indiană”...menționarea acelor cuvinte aduce înapoi amintiri de scene dramatice și incidente puse în scenă de acești băștinași tribali superstițioși, care ar umple o carte. Aș dori ca toți cititorii mei să poată sta cu mine înaintea acestei adunări zgomotoase în seara aceea și să vadă transformarea generală a unei mări pestrițe de fețe tari maro, de la o expresie de curiozitate dubioasă și nedumerire la aceea de admirație veselă. Ferice de inimile lor. Până la urmă, ei sunt Americanii originali, dar mă tem că ei au fost trist neglijanți și împinși la o parte, și acum cei mai mulți dintre ei sunt cufundați în sărăcie și boli și păgânătate.

Ospitalitatea măreață a micului misionar drăgălaș de aici este de neuitat. Un soldat brav este ea, într-adevăr, în încercarea ei galantă să strice superstițiile tradiționale a practicilor drăcești și doctorii vrăjitori tribali și să ofere un Cristos viu, iubitor, Marele Medic, pentru multele boli ale acestui popor nevoiaș. A fost o bucurie să o ajut prin a aduce un om a cărui credință reînsuflețitoare în Dumnezeu putea aduce pe acolo minuni care Indianul putea să vadă el însuși... căci el trebuie să vadă ca să creadă... și aceea este exact ce s-a întâmplat.

Biserica a fost aglomerată și mulți au stat afară așa că evanghelistul a predicat printr-un translator de pe treptele bisericii la o audiență nu prea sigură, dar curând rîndul de rugăciune s-a format și puterea Domnului a fost prezentă să vindece.

Aici noi și ei am fost privilegiați să vedem o expunere reală de credință... miracol după miracol a avut loc chiar înaintea ochilor noștri. Demonstrația doar a câtorva din aceste miracole erau tot ce aveau Indienii nevoie să-i convingă. În prezent, noi am observat un pic de confuzie după cum mulți dintre ei au început să se ridice și să plece brusc... apoi am văzut explicația acestui lucru puțin mai târziu când ei au început să umple din nou înăuntru, aducând pe alții cu ei. Văzând a însemnat a crede pentru Omul Roșu, și el a părăsit scena minunilor să meargă și să-și aducă bolnavii lui și cei dragi invalizi care au fost lăsați în colibe.

Eu aș menționa o femeie în vârstă care șchiopăta prin rîndul de rugăciune cu cârje făcute de casă din bețe de mătură. Când ea a venit în contact cu evanghelistul, ea nu a mai așteptat ca fratele nostru să se roage pentru ea, ci doar i-a înmănat cârjele ei, s-a îndreptat și a plecat. Așa credință simplă, ca de copil.

Canada Este Vizitată

După câteva săptămâni acasă, următoarea noastră întâlnire împreună a fost în Saskatoon, Saskatchewan, unde ne-am bucurat de părtășia fraților noștri Canadieni de aceeași credință scumpă.

Pe drumul lui Prince Albert, unde ne-am oprit pentru un serviciu, noi am călătorit la Edmonton, Alberta, acel oraș mare la capătul de sud al Alean Highway. Aici noi ne-am planificat pentru câteva zile în Arena de Gheață, care acomodează cinci sau șase mii. Numai eternitatea va descoperi tot ce s-a făcut. După aceea am mers la Calgary pe drumul din Jasper Banff National Park, unde am văzut unele dintre scenele cele mai impresionante, neegalate nicăieri pe continent din câte știm noi. Adunarea din Calgary a fost măreț binecuvântată de Domnul. Aici noi am găsit totul în ordine pentru o adunare mare. Clădirea a fost una dintre cele mai mari din oraș și era arhiplină la fiecare serviciu de vindecare. Multe semne și minuni s-au făcut în Numele lui Iisus.

Îmi amintesc un exemplu în care un rând de rugăciune de câteva sute se mișca înainte pe la evanghelist să se roage pentru ei. Eu am observat o femeie cu ochii foarte rău încrucișați. Așa cum fratele nostru și-a pus mâinile peste ea și s-a rugat, el, cu ochii încă închiși, a spus adunării să-și ridice capetele și să se uite la femeie, căci el știa că ochii ei erau îndreptați înainte chiar ca el să se uite. Nu a spus Iacov că rugăciunea de *credință* va salva pe bolnav... *nu numai rugăciunea*.

La Coasta Florida

Ianuarie 1948 ne-a găsit părăsindu-ne ținuturile noastre natale pentru un pelerinaj spre sud la paradisul de iarnă din Miami, Florida. Oricum, motivul nostru nu era o vacanță de iarnă, așa cum era acela al mulțimilor convulsive care și-au băgat banii în cursele de cai, cursele de câini, extravaganță de litoral și petreceri păcătoase generale, ci să slujim celor în nevoie care populează, da, chiar așa de frumos un Eden al Naturii ca acesta. Ei au venit ca turme, formând o adevărată audiență variată, reprezentând aproape fiecare stat din uniune, și unele țări străine, și aducând unele dintre cele mai jalnice exemple de suferință umană pe care le-am văzut. Nu toți, desigur, dar mulți dintre ei au plecat sănătoși.

Aici a fost privilegiul nostru să întâlnim pe Avak, tânărul Creștin Armenian, care a fost chemat și uns în țara lui natală cu o experiență similară cu cea a Fratelui Branham. Cerul a zâmbit asupra noastră într-o seară în timpul acestei campanii când noi am fost privilegiați să

întâlnim pe Rev. F.F. Bosworth, un veteran al slujbei de vindecare în zilele începătoare, despre care noi am auzit și am citit pentru mulți ani. A fost „dragoste la prima vedere” pentru Fratele Bosworth și Fratele Branham, ca și pentru restul dintre noi, și a fost plăcerea noastră de mai târziu să-l avem să lucreze cu noi în partida evanghelistică.

O panoramă de scene frumoase se desfășoară așa cum eu revăd această perioadă memorabilă în mintea mea... nu numai frumusețile naturii de care ne-am bucurat în această țară pitorească, ci orele încântătoare care le-am petrecut călătorind în sus pe coastă și peste Tamiami Trail, în compania iubitorului nostru Frate Branham, soția mea și fiica, Anna Jeanne și prietena ei preaiubită, Juanita. Un gust anticipat din cer!... Ne-am ospătat din Cuvânt așa cum fratele nostru a expus bunătatea lui față de noi; surorile au plâns așa cum el făcea paralelă între tainele și luptele vieții pământești cu gloriile din cer, apoi el a plâns așa cum ele își cântau cântările lor frumoase despre Iisus și cer. Aici era un om care a trăit și pe pământ și în cer... El avea comori de cealaltă parte care deseori îi chemau gândurile departe de împrejurimile lui terestre sărăcicioase către tărâmurile cerești desăvârșite, și se părea căci cuvintele lui erau în stare să transporte pe cei din compania lui la cele cerești cu el. Cerul nu a fost niciodată mai aproape decât atunci când au cântat prin lacrimi...

„Acolo mă așteaptă un mâine bucuros.

Unde porțile de perle se deschid larg.

Și când am trecut această vale de-ntristare.

Eu voi locui pe cealaltă parte.

Într-o zi, dincolo de atingerea orizontului muritor, într-o zi, numai Dumnezeu știe doar unde și când.

Roțile vieții muritoare toate vor sta liniștite.

Și eu voi merge să locuiesc pe dealul Sionului.

Într-o zi trudirile mele se vor sfârși.

Și toate rătăcirile mele vor fi gata;

Și toate legăturile frânte pământești vor fi reparate.

Și eu nu voi mai suspina și plânge.” ...

Nici nu am putea simți noi mai pasionat dragostea lui Dumnezeu decât atunci când, acompaniați de bătaia ritmică a marilor talazuri Atlantice, noi am auzit în melodie...

„Am putea noi cu cerneală umple oceanul.

Și cerurile să fie făcute din pergament;

Să fi fost fiecare tulpină de pe pământ o pană.

Și fiecare om un scriitor de meserie.

Să scrie dragostea lui Dumnezeu de sus.

Ar seca oceanul.

Nici nu ar putea scrolul conține întregul.

Deși este întins de la cer la cer.

Oh, dragostea lui Dumnezeu! Cât de bogată și pură.

Cât de nemăsurată și tare; Ea va dura pentru totdeauna,
Cântarea sfinților și a îngerilor”.

Cum puteam noi ști că așa de foarte curând fratele nostru va fi chemat de la noi să treacă prin umbrele întunecate a văii morții, fără să mai fie în stare să poarte sarcina care i-a istovit capacitățile lui fizice, și care chiar memoria acestor zile l-ar mângâia în timpul multor luni de luptă cu nervi încordați și depresiune mintală. În seara aceea târziu, când ne-am uitat peste întinderea largă de spărgători albi sărați spre ultimele raze a soarelui strălucitor care apunea, și briza serii a purtat armonia dulce a glasurilor fetelor în cuvinte ca acestea...

„Privind înspre apusul soarelui, Viața pare să se veștejească, Umbre ale nopții în spatele meu, așteaptă să sfârșească ziua.

Pe undeva dincolo de albastrul dăinuitor, Speranța găsește o cale să continue să strălucească Credința privește *dincolo* de apusul soarelui, unde zorește ziua eternă”.

...putea el simți că timpul acela era aproape când a ieșit vorbă la cei dragi ai lui și mulți prieteni că soarele vieții lui scurte se scufunda repede? Cumva mă gândesc că el trebuie să fi știut, că el deseori a vorbit despre plecare.

Marea Adunare Din Pensacola

Primăvara din 1948 a adus mărturie de unele din cele mai mari adunări de până acum, printre ele trezirea din Pensacola, Florida. Ne place să ne amintim de acest timp. Multă pregătire s-a făcut. Câteva grupuri s-au unit împreună pentru campanie, incluzând toate bisericile Evangheliei Depline de care noi știm în acea localitate, sub călăuzirea iubitorului nostru Frate Welch. Un cort uriaș a fost ridicat într-o localitate convenabilă; mulțimi s-au adunat din comunitățile și statele dimprejur, de așa departe ca Michigan. Cu toate că era o furtună în care cortul s-a prăbușit, și vreme nemiloasă, marile gloate și duhul minunat a biruit să producă cinci zile cerești.

Una dintre scenele spectaculoase a venit într-o duminică

după-masă. Noi am anunțat că acesta va fi un serviciu în special pentru cei nemântuiți. Când evanghelistul și-a terminat povestirea vieții lui, câteva sute de oameni, cel puțin 1500, cu inimi topite și cu fețele udate de lacrimi au răspuns invitației pentru toți care au vrut să devină Creștini. Numai îngerul înregistrator știe egalul acestei scene. Mulți au primit vindecare în această adunare care niciodată nu au venit în contact cu evanghelistul. Credința s-a înălțat sus, și chiar mult după ce evanghelistul epuizat a fost transportat afară, un rând de 20 sau 25 de predicatori locali, cu diferențe și prejudecăți uitate, s-au rugat pentru rândul nesfârșit al sutelor care căutau vindecare. Mare Zi!

Înainte de a părăsi adunarea din Pensacola cu toate amintirile ei mângâietoare, noi am menționa un alt incident în dimineața plecării noastre. Un om a venit la mine căutând ajutor pentru fiica lui mică... (Pentru multe luni, era aparent că evanghelistul va fi obligat să facă pauză pentru odihnă și recuperare, și să evite încordarea de a auzi problemele fiecărui individ.) ... Dar noi am simțit că această nevoie era vrednică și l-am adus la fratele nostru. Noi niciodată nu vom uita povestea lui... Cu lacrimi curgând în jos pe obrajii lui, el ne spune cum această fetiță frumoasă de vreo șapte ani a fost adoptată din pruncie, și că mintea ei nu s-a dezvoltat normal și nu era perfectă. Așa cum am văzut compasiunea acestui tată și dragoste pentru copilul lui adoptat, eu m-am gândit la o altă scenă... Cum am fost noi adoptați în familia Tatălui Ceresc, și noi de asemenea nu avem o gândire perfectă (spiritual). Din această cauză El are milă și compasiune infinită asupra noastră.

După un interval de timp, ne-am concentrat pe Kansas City, Kansas, pentru o campanie în auditoriul orașului. Aici noi l-am întâlnit pentru prima dată pe Fratele Oral Roberts, care este acum foarte activ și mareș folosit în a se ruga pentru bolnavi.

De la Kansas City, noi am mers la Sedalia, Missouri pentru câteva zile. Cu toate că evanghelistul era aproape de prăbușire, Dumnezeu a binecuvântat mulțimi de bolnavi și suferinzi.

Adunarea planificată în Auditoriul Masonic, Elgin, Illinois, a ținut câteva zile, aducând o trezire la Fox River Valley poate ca niciodată mai înainte. Așa cum adunarea s-a încheiat, noi am văzut că încordarea era prea mare, și timpul trebuie să fie încheiat sau evanghelistul curând ar deveni o victimă în războiul pentru Iisus. Noi am spus la revedere la grupul de la Elgin și ne-am întors spre sudul

cald, ospitalier, fără să ne dăm seama că nu-l vom mai vedea pe evanghelistul nostru preaiubit pentru multe luni în decursul cărui timp viața lui și slujba valoroasă va fi aproape stinsă.

Dar mulțumiri fie lui Dumnezeu, noi suntem bucuroși să spunem că la această scriere noi doar am încheiat cea mai mare trezire în istoria bisericii noastre, cu Evanghelistul William Branham un mai bun, mai sănătos, mai tare, mai înzestrat evanghelist decât oricând, cu credință crescută și ungere să predice Evanghelia. Fie ca Dumnezeu să-l țină tare și plin de credință până când soarele lui muritor va apune sau Soarele Neprihănirii va răsări peste o Americă care a fost trezită din letargia ei de ațipire și somn.

Capitolul 14

Scriitorul Intră în Povestea Branham

Se pare necesar la acest punct, de dragul continuității, să explic felul în care scriitorul a ajuns să intre în povestea Branham. Cu un număr de ani mai înainte, noi ne-am familiarizat cu Fratele Jack Moore (care a scris capitolul introductiv) în timp ce țineam o trezire pentru socrul lui, Rev. G.C. Lout, care a fost atunci pastor al unei biserici în Shreveport, Louisiana. La timpul acela noi am ajuns că socotim foarte înalt prietenia Fratelui Moore. În anii care au urmat, întreprinderea Fratelui Moore ca un contractor de clădiri a prosperat până când a devenit una dintre cele mai proeminente din zona aceea. Oricum, cu această prosperitate, el nu era prea ocupat să simtă marea nevoie spirituală a orașului său. (În timpul Depresiunii biserica la care a participat și-a pierdut clădirea și adunarea a devenit împrăștiată.) În cele din urmă el și asociații lui au hotărât să înceapă o lucrare independentă într-o parte suburbană a comunității. La această biserică nouă ei i-au dat numele eufonic de Life Tabernacle. În anii care s-au scurs de atunci, această lucrare a avut o creștere fenomenală, și recent un nou Life Tabernacle frumos s-a zidit aproape de inima orașului, și a fost dedicat de nimeni altul decât Fratele Branham.

Între timp, în orașul Ashland, Oregon, eu am devenit pastorul unei biserici, care noi am avut plăcerea să o vedem crescând într-o adunare înfloritoare și prosperă. Așa s-a întâmplat că la timpul despre care noi scriem acum am fost în mijlocul unei treziri cu Evanghelistul J.E. Stiles, în care vreo cincizeci au primit Botezul Duhului Sfânt. La timpul acela, noi am fost impresionați deosebit că Dumnezeu curând va descoperi biserici cât de curând noi nu am putea spune-o nouă

slujbă de putere în care semne și minuni și miracole puternice vor avea loc. De fapt, în anii anteriori Dumnezeu ne-a arătat prin duhul profeției că aceasta se va întâmpla.

Astfel s-a împlinit în Providența lui Dumnezeu, așa cum adunarea Stiles a venit la o încheiere, că la 24 martie, 1947, noi am primit o scrisoare de la Fratele Jack Moore care se citește așa cum urmează:

Dragă frate Gordon:

Eu știu că vei fi surprins să auzi de la mine aici în Oakland, California, dar aceasta este ce s-a întâmplat.

Noi am avut un Frate Branham din Jeffersonville, Indiana, un predicator Baptist care a primit Duhul Sfânt, și are mare succes în a se ruga pentru bolnavi în așa o măsură cum nu am mai văzut înainte. Noi am avut o adunare în Shreveport, asemenea ei nu a mai fost niciodată. Așa că Fratele Young Brown și eu am venit împreună cu el aici să îndeplinim niște angajamente pe care le-a făcut el. Noi nu am găsit clădiri suficient de mari ca să încapă mulțimile. Seara trecută a fost prima noastră seară aici, și clădirea a fost arhiplină și toată sala de stat în picioare a fost luată. Noi vom fi aici până în 25 și apoi mergem la Sacramento pentru trei seri. Deci noi vom fi în această țară pentru câteva zile și cu siguranță mi-ar plăcea să te văd și mi-ar plăcea ca tu să vezi ce face acest frate...

Cu adânci considerații.

Jack Moore

Noi am citit scrisoarea încetișor de câteva ori cu emoții amestecate, și în final am luat-o și am citit-o Fratelui Stiles. Duhul lui propriu a mărturisit cu noi asupra chestiunii și noi amândoi am hotărât să facem călătoria jos la Sacramento și să observăm slujba neobișnuită a acestui evanghelist despre care mi-a scris prietenul meu. În timpul zilei următoare sau cam așa Fratele Jack Moore a zburat cu avionul la Ashland să ne facă o vizită, și în ziua următoare noi toți am plecat cu automobilul la Sacramento, o distanță de vreo 300 de mile. Când am ajuns, am găsit biserica unde urma să se țină adunarea, deși așezată afară spre marginea orașului, era deja plină cu oameni.

Cu certitudine serviciul la care am fost martori în seara aceea era diferit decât oricare în care am fost vreodată mai înainte. Niciodată nu am știut de vreun predicator să cheme surdo-muți și oameni orbi să se roage pentru ei, și apoi să vedem oamenii aceia eliberați pe loc.

Ultimul pentru care s-a rugat în seara aceea era un copil cu ochii încrucișați. Eu am văzut mama și fata șezând nemângâiate la o parte-acolo erau așa de mulți pentru care să se roage, și se părea că evanghelistul niciodată nu va ajunge la ele. A venit timpul ca serviciul să se încheie, cu mulți încă care doreau rugăciune. Evanghelistul se pregătea să plece și a ajuns pe treptele platformei, când el s-a întâmplat să privească înapoi și să vadă copilul. Instantaneu compasiunea lui a mers la ea, și el a luat-o, și-a pus mâinile peste ochii ei și s-a rugat o rugăciune scurtă. Când copila a privit sus, iată, ochii ei au devenit perfect îndreptați!

Noi Il Întâlnim Pe William Branham în dimineața următoare noi am avut plăcerea să-l întâlnim pe Fratele Branham. Ce noi am auzit și văzut seara anterioară, și impresiile care le-am avut când l-am întâlnit, ne-au convins că aici era un om, care, deși smerit și nepretențios, a ajuns în Dumnezeu și a primit o slujbă care era dincolo de oricare despre la care am fost martori mai înainte. Aici era o credință simplă care a adus rezultate și se părea în ordinea aceea pe care noi am considerat-o de mult necesară să aducă pe aici trezirea care noi eram siguri că Dumnezeu a hărăzit-o să se împlinească înainte de Venirea lui Cristos.

În întâlnirea fratelui nostru noi am înțeles că Fratele Moore a vorbit deja cu Rev. Branham despre mine, și că el a așteptat să se întâlnească cu mine. Într-adevăr, Fratele Moore, fiind martor la puterea neobișnuită a slujbei acestui evanghelist, a văzut avantajul inspirației unei astfel de slujbe fiind făcută disponibilă la tot poporul lui Dumnezeu. Căci într-adevăr când îngerul i-a dat Fratelui Branham însărcinarea, el i-a spus direct că slujba lui urma să fie *pentru toți oamenii*. Deoarece asociațiile noastre au fost în cercurile mai largi ale Evangheliei Depline, aceasta i-a sugerat Fratelui Branham și Fratelui Moore, că poate că eu aș putea fi acela care să-l prezint la predicatorii acestor grupuri. Astfel a fost că noi l-am găsit pe Fratele Branham imediat vrând să ia în considerare invitația noastră ca el să vină în nord și să țină niște campanii toamna următoare în Oregon și statele învecinate.

Ne-am întors la Ashland, convinși că Dumnezeu era în călătoria noastră și că aceasta era slujba care va atinge masele. Noi am început să privim înainte la posibilitățile de a aranja câteva campanii scurte pentru Fratele Branham în regiunea de nord-vest.

A fost dorința noastră, oricum, să intrăm în câteva adunări suplimentare cu Fratele Branham înainte de campaniile de nord-vest. Biserica noastră ne-a dat permisiunea să vizităm o campanie care venea la Tulsa, Oklahoma. Consimțământul adunării a fost unanim, dar toți au fost foarte solemni în dimineața aceea ca și cum aveau un presentiment că noi nu am putea să nu mai fim pastorul lor prea mult. În iunie, 1947, noi am plecat spre Shreveport, Louisiana. Fratele Moore era gata când am sosit și cu câțiva alții noi am mers spre Nord la Tulsa. În seara aceea noi din nou am avut ocazia să observăm slujba acestui om. Auditoriul larg al bisericii era arhiplin până la uși și multe lucruri minunate au avut loc în seara aceea. Acolo au fost așa de mulți pentru care să se roage încât serviciul a ținut până la ora două dimineața. Așa a fost pentru anul trecut. Ce păcat, ne-am gândit noi, căci cu milioane de oameni bolnavi, așa de puțini au practicat de fapt autoritate peste demoni și boli, și că acest frățior a trebuit să se roage pentru bolnavi până când a fost extenuat fizic.

Până la acest timp, puține campanii de uniune ale Evangheliei Depline au fost inițiate. Diferențele doctrinare și alte motive au cauzat un grup să fie suspicios de celălalt. Dacă toți urmau să obțină beneficiul din aceste mari servicii, noi am văzut că ar fi necesar pentru campanii să fie organizate pe baze inter-evangelice, unde toți cei preocupați vor fi de acord să nu precipite dezbateri asupra subiectelor controversate, ci să se unească împreună într-un efort unit să aducă acest mesaj de eliberare la toți oamenii. Putea aceasta să fie efectuat? Ne-am gândit că se putea. Fratele Branham a fost entuziasmat despre acea idee, căci într-adevăr unirea credincioșilor a fost povara inimii lui din timpul când îngerul l-a vizitat. Înainte de a pleca din Tulsa, planuri definitive au fost făcute pentru o serie de adunări să fie ținute în Vest toamna aceea.

Cu două luni mai târziu, în timpul unei călătorii la Consiliul General la Grand Rapids, Michigan, ne-am oprit pe la Calgary, Canada, unde Fratele Branham a ținut o adunare de șapte zile. Noi am avut ocazia să asistăm în rândul de rugăciune, și acolo am avut o vedere de-a-proape a slujbei fratelui nostru. Într-un exemplu, noi am urmărit cum el vorbea cu un om care zăcea pe o targă. La început acolo nu era semn de un răspuns inteligent de la om. Explicația apoi a venit de la soția care stătea alături, că omul era nu numai pe moarte de cancer, ci era surd și nu putea auzi ce se zicea. Fratele Branham apoi a zis că ar fi

necesar ca omul să-și primească auzul așa ca el să-l poată instrui cu privire la vindecarea de cancerul lui. Acolo a fost un moment de rugăciune. Deodată omul a putut să audă! Lacrimi mari au început să curgă jos pe obrajii acelui om a cărui față a fost toată seara așa de lipsită de expresie și nepăsătoare. El a ascultat cu adânc interes așa cum i s-a spus despre eliberarea lui de cancer.

Un alt caz a fost vindecarea unui copil surdo-mut. După rugăciune a fost evident că băiatul putea auzi. Expresia uimitoare de pe fața lui așa cum el a auzit sunetul a fost clar la fiecare că duhul mut a fost scos afară. Seara următoare am văzut mama din nou, și fericită ea ne-a spus că deja băiatul ei a învățat câteva cuvinte. (Pe undeva în acest volum există un raport din ziar despre adunarea din Calgary.)

Scopul Lui Dumnezeu în Ridicarea Lui William Branham

Am părăsit Calgary cu alți câțiva prieteni care călătoreau cu noi, și ne-am continuat călătoria spre Est. Cu câteva zile mai târziu ne-am oprit la Oberlin, Ohio, patria Colegiului Oberlin, fondată de Charles G. Finney. Acest om mare a lui Dumnezeu zace înmormântat într-o parcelă de cimitir lângă Oberlin, moartea lui a avut loc acolo cu vreo 75 de ani în urmă, după o slujbă roditoare rareori egalată în istoria evanghelismului. Finney abia ar mai recunoaște Oberlinul acum. Adeverat, clădirile frumoase ale universității au reflectat prosperitate materială, dar Evanghelia pe care Finney a proclamat-o așa de arzător cu două generații în urmă avea puțini aderenți acolo acum. Nenorocirea distrugătoare a modernismului și a evangheliei sociale a preluat. Acolo nu mai era bucurie în Oberlin, dacă Finney ar fi să se reîntoarcă și să-și predice predicile lui dinamice în sălile acelei universități ultra moderne de acum.

Noi ne-am întrebat care era chestiunea. De ce în spațiul a două generații a avut loc un astfel de declin complet. Ne-am amintit atunci de zilele lui Iosua. Israel a slujit lui Dumnezeu în timpul vieții lui Iosua și de asemenea în timpul vieții celor ce au trăit după Iosua, și „CARE AU VĂZUT TOATE LUCRĂRILE MARI ALE DOMNULUI PE CARE EL LE-A FĂCUT PENTRU ISRAEL... ȘI ACOLO S-A RIDICAT O ALTĂ GENERAȚIE DUPĂ EI CARE NU L-A CUNOSCUȚ PE DOMNUL, NICI MĂCAR LUCRĂRILE CARE LE-A FĂCUT EL PENTRU ISRAEL. ȘI COPIII LUI ISRAEL AU FĂCUT RĂU ÎN OCHII DOMNULUI ȘI AU SLUJIT LUI BALAAM”. (Judecători 2: 7 – 11)

Slujba Lui S-a Comparat Cu Cea A Lui Ghedeon

Acolo era ea. A fost evident căci credința în Dumnezeu nu poate fi transmisă din generație în generație fără noi manifestații ale puterii lui Dumnezeu. Generația care a urmat pe Iosua încă aveau preoții lor, dar aparent aceștia nu știau nimic despre puterea lui Dumnezeu. Rezultatul principal al slujbei lor lipsite de putere era că „fiecare om a făcut ceea ce era drept în privirea lui”. Dar atunci ca și acum întotdeauna vor fi aceia, așa ca Ghedeon, care nu vor accepta explicațiile plauzibile ale diavolului că zilele minunilor au trecut. Un înger i s-a arătat lui și a zis, „Domnul este cu tine, tu om puternic de vitejie”. Dar Ghedeon a răspuns și a zis, „Dacă Domnul este cu noi, atunci de ce ni se întâmplă toate acestea? *Și unde sunt toate minunile lui despre care ne-au spus părinții noștri*, zicând, Nu ne-a scos Domnul din Egipt? Dar acum Domnul ne-a părăsit, și ne-a dat în mâinile Madianiților”. (Judecători 6: 12 – 13) Ghedeon nu a fost ca religionistul din ziua noastră, care este perfect satisfăcut cu o evanghelie fără minuni, și explicând iscusit lipsa miracolelor în slujba lui prin a zice că „zilele minunilor au trecut”, și că acum este voia lui Dumnezeu ca Creștinii să fie opresați prin boli. Ghedeon a refuzat să se amăgească; el a înfruntat faptele. Dacă Dumnezeu este cu noi, unde erau minunile, el a vrut să știe. Observați că îngerul nu a zis, „Ghedeon, tu ești emoționat; zilele minunilor au trecut”. El a onorat credința lui Ghedeon prin a înfăptui un miracol chiar acolo. Așa cum el a atins jertfa pe care a pregătit-o Ghedeon, „acolo s-a ridicat foc din stâncă, și a mistuit carnea și pâinile nedospite”.

Într-adevăr Îngerul Domnului i-a spus lui Ghedeon „du-te în această putere a ta, și tu vei salva Israelul din mâinile Madianiților; nu Eu te-am trimis?” Când Duhul lui Dumnezeu a venit peste acest bărbat al credinței el a devenit un om deosebit, și tot Israelul urma curând să fie martor la o eliberare puternică lucrată prin puterea supranaturalului.

Este interesant să observăm că deși Ghedeon a crezut că dacă Dumnezeu era într-adevăr în mijlocul lor, atunci zilele minunilor nu au trecut, dar el a fost cam surprins când îngerul Z-a însărcinat să meargă înainte ca conducătorul lui Israel. El abia putea vedea că aceasta ar fi o alegere înțeleaptă. Familia lui nu era numai săracă, dar el era cel mai mic în casa tatălui său. Cu toate acestea, că cel dintâi va fi cel de pe urmă și ultimul se pare deseori să fie în felul lui Dumnezeu. După ce Dumnezeu l-a binecuvântat pe Ghedeon cu victorie el încă a rămas

umil, și a refuzat să accepte oferta să fie conducător peste Israel. El a spus oamenilor, „Domnul va stăpâni asupra voastră”. El a reșezat armonia printre frații lui geloși, și în decursul multor ani care au urmat acolo a fost pace și liniște în țară.

O paralelă la povestirea lui Ghedeon este aparentă în viața lui William Branham. Amândoi oamenii au fost născuți în familii foarte sărace, și niciunul nu a avut vreo ambiție să devină mari. Fiecare a primit o vizită și o însărcinare de la Îngerul Domnului. Fiecare a crezut că dacă Dumnezeu era cu poporul Lui atunci zilele minunilor nu puteau să se termine. Amândoi dintre acești oameni au primit o înzestrare specială a Duhului. Amândoi au desconsiderat să devină un conducător peste averea lui Dumnezeu, și amândoi au lucrat să aducă armonie printre poporul lui Dumnezeu. Cu o armată foarte mică Dumnezeu i-a dat lui Ghedeon victorie peste o oștire a vrăjmașului. Fără niciun sprijin de organizație umană și având puține calificări naturale, William Branham s-a supus chemării să slujească darul care Dumnezeu i l-a dat, și mulțimile s-au adunat să-l asculte, mulți fiind eliberați de suferințele vrăjmașului. Ghedeon a suferit de la opoziția fraților geloși și cei cu gândire firească. Așa cum a fost și cazul cu William Branham. Fiecare din acești oameni au răspuns acelora care vorbeau împotriva lor cu reținere și răbdare, și Dumnezeu i-a adeverit pe amândoi la timpul Lui.

O paralelă în condițiile existente în ziua lui Ghedeon și ziua noastră este de asemenea aparentă. O generație în urmă mișcarea Evangheliei Depline a răsărit în existență, însoțită de multe semne și minuni. Dar acum o generație nouă s-a ridicat, și mulți dintre oamenii tineri, deși ei au auzit de lucrările făcute în ziua anterioară, nu au fost ei înșiși martori la o minune. În multe biserici tendința a fost să caute înlocuitori pentru puterea lui Dumnezeu și să graviteze la un nivel de închinare pur uman.

La întoarcerea noastră la Oregon a fost impresionat asupra noastră cu forță mare că manifestarea puterii lui Dumnezeu era singurul răspuns la întrebarea, „Cum putem ajunge noi la această generație cu mesajul Evangheliei în timpul scurt care rămâne înaintea venirii lui Cristos?”

Capitolul 15

Branham în Nord-vest

Timpul a sosit curând să începem adunările din Nord-vest. Noi

încă aveam sarcina să păstori la Ashland. Din fericire partida Evanghelistică Lorne Fox a venit la biserica noastră la timpul acela și adunarea s-a dovedit a fi una din cele mai remarcabile pe care Ashland a cunoscut-o vreodată. Ce timp scurt a fost disponibil, noi l-am folosit în completarea aranjamentelor pentru campaniile Branham, care urmau să înceapă întâi în Vancouver, B.C., și apoi să mergem în sud la State. Cei trei pastori ai bisericilor principale din oraș, care sponsorau adunarea erau Rev. Walter McAllister, Rev. W.J. Earn Baxter, și Rev. Clarence Hall. Mult din succesul acestei adunări se datora lucrării frumoase de pregătire făcută de acest comitet local. Rev. Baxter, care mai târziu urma să devină un membru al partidei Branham, a descris adunarea în următoarele cuvinte:

„Scene de glorie nedescrisă au fost mărturisite în timpul prea scurtelor campanii, de patru zile, în tot orașul cu Rev. William Branham. Ca și în alte orașe, și în Vancouver, cele mai largi auditorii disponibile au fost neadecvate să acomodeze mulțimile supraaglomerate care au așteptat după slujba fratelui nostru. Orașele și satele dimprejur se păreau că literal se golesc în Vancouver, până când tot orașul era conștient de impactul spiritual al miilor de oameni, credincioși care se rugau. Delegații de predicatori din diferite orașe au participat cu o vedere să facă rost de slujba Fratelui Branham pentru adunări similare în câmpurile lor diferite de lucru. Mii nu au fost în stare să capete acces la adunări, și aceasta în ciuda unei greve în transporturi implicând toate tramvaiele și autobuzele.

„Adunările Vancouver au fost precedate de trei adunări de rugăciune în masă, și trei mari servicii de pregătire în ziua înainte ca adunările să înceapă. Chiar de la începutul tratativelor pentru venirea Fratelui Branham la Vancouver, un spirit salutar de unitate și cooperare a predominat printre predicatorii din Vancouver. Acest spirit grațios a continuat, și de fapt a crescut prin toate adunările, și este încă foarte mult o realitate, găsind expresie în grupuri de părtășie și adunări. Noi am observat aceasta a fi una dintre remarcabilele trăsături ale slujbei Fratelui Branham în alte orașe, de asemenea. Și cât de disperat a fost necesară.

„Multe mărturii de vindecare au continuat să vină la atenția pastorilor locali, și multe lucrări minunate au fost lucrate prin acțiunea imediată a Duhului Sfânt la timpul rugăciunii. A asuma orice fel de raport asupra vindecărilor experimentate ar fi o sarcină imposibilă,

căci să vorbească cineva despre ochii încrucișați îndreptați, sau invalizi ridicați de pe paturi, sau despre muți să audă, sau despre muți să vorbească? Sau să caute cineva să socotească mărturiile cutremurătoare a celor vindecați de cancere, tumori și gușe? Sarcina este prea mare, și când este aparent completată, aceasta doar a început. Înregistrările finale vor fi citite numai când noi stăm înaintea Dătătorului fiecărui dar bun și perfect”.

În ciuda transportului întrerupt, marele auditoriu care avea câteva mii de locuri era umplut în fiecare seară-antr-adevăr în ultima zi ușile au fost închise la ora cinci. Era evident că puțini oameni au fost în stare cândva să facă tot așa de mult bine în patru zile cum a făcut Fratele Branham în Vancouver. Mulți predicatori au participat și s-au întors la bisericile lor entuziasmați și inspirați asupra remarcabilei demonstrații a puterii lui Dumnezeu la care ei au fost martori.

Următoarea adunare a fost în Portland, Oregon, și a început în Ziua Armistițiului. Serviciile au fost ținute în diferite auditorii, dar nu s-a găsit clădire să fie în stare să încapă mulțimile. Pentru ultimele trei seri Auditoriul Municipal a fost închiriat, dar în seara finală chiar și acest loc spațios a fost înghesuit. Sute de predicatori au participat, și serviciile religioase din cercurile Evangheliei Depline practic au încetat în afară de auditoriul unde serviciile se petreceau. Raportul despre provocarea dramatică a omului posedat de demoni care a avut loc în această adunare apare în primul capitol din această carte.

Din Portland am plecat la Salem. Marea sală a armatei a fost aglomerată și așa au fost toate sălile ei separate mai de jos care erau prevăzute cu difuzoare. Rev. Walter Fredrick, președintele comitetului local, a avut de spus aceasta:

„Din Salem, Oregon, și noi dorim să facem cunoscut o notă de laudă lui Dumnezeu pentru cercetarea puternică din partea lui Dumnezeu în timpul adunărilor Branham. Oamenii au venit din State și Canada. Niciodată în istoria orașului nu a înțesat o astfel de mulțime un loc pentru adunări religioase. Salemul era mișcat și făcut conștient de Dumnezeu. Multe au fost miracolele de vindecare, și încă se aud mărturiile de eliberare”.

Din Salem, Fratele Branham a mers la orașul nostru Ashland unde sala locală a armatei cu 1200 de locuri a fost înghesuită. Săptămâna următoare partida a călătorit spre Boise unde o campanie puternică de trei zile a umplut cel mai larg auditoriu din oraș. În cele

14 zile de servicii, cu numai o cantitate comparativ mică de anunțuri în ziare, vreo 70.000 de persoane au auzit evanghelia de vindecare și cel puțin 1.000 din aceștia erau predicatori.

În aceste adunări noi am putea menționa că tăria Fratelui Branham a fost mult sub nivel. El a intenționat să ne mutăm la Phoenix Arizona, duminicile și să ținem servicii de după-masă în Shrine Auditorium. Uneori el a trebuit să fie treaz toată noaptea. Odată avionul lui s-a învârtit cu orele căutând să aterizeze, în timp ce o ceață groasă a învăluit câmpul în densitate aproape de nepătruns. Rezultatele acestor adunări au fost cu atât mai remarcabile când noi considerăm cum a slujit evanghelistul dincolo de tăria lui și în așa de încordate neputințe fizice. În viitor noi am fost atenți să avem grijă ca el să nu fie implicat în mai multe servicii decât ar putea să fie mânuite corespunzător. Dar chiar și atunci a fost aparent pentru noi că Fratele Branham a trecut dincolo de tăria lui și într-adevăr avea nevoie de o odihnă lungă.

Capitolul 16

Glasul Vindecării S-a Născut

La încheierea campaniilor din Boise, Fratele Branham s-a exprimat că el era foarte fericit de rezultatul adunărilor care au fost ținute în Nord-vest, și a zis că a simțit că a fost voia lui Dumnezeu ca în viitor adunările lui să continue să fie conduse pe aceeași bază inter-evanghelică. El m-a întrebat dacă m-aș duce la Shreveport, Louisiana să confer cu Fratele Moore cu privire la posibilitatea de a aranja alte campanii pe această bază. Am consimțit să merg, căci nu îndrăzneam să dau un alt răspuns la aceasta decât unul afirmativ. Biserica mea a fost din nou foarte amabilă permițându-mi să merg. Adunarea era fericită în a asigura serviciile Evanghelistului Velmer Gardner în timpul absenței mele și biserica s-a mișcat înainte la flux înalt. Într-adevăr, Fratele Gardner urma să primească o mare inspirație de la campania care noi am ținut-o mai târziu în Eugene. Scurt timp după aceea o slujbă nouă de vindecări și minuni a început să urmeze campaniile ținute de acest evanghelist.

Dacă să părăsesc biserica mea permanent, și să urmez lucrarea care se părea indicată providențial, devenea o chestiune de preocupare crescândă pentru mine. Nu a fost ușor să fac o decizie să-i părăsesc pe cei dragi, mai ales o biserică care ai văzut-o crescând de la un grup mic care se lupta la o adunare tare și viguroasă. Se părea că

Dumnezeu conduce, totuși eu am ezitat. În final în rugăciune, Dumnezeu a vorbit direct și mi-a spus să merg înainte, fără îndoială, și El va avea grijă ca eu să fiu călăuzit pas cu pas în partea mea a lucrării mari pe care el începea să o facă prin țară. Odată ce decizia a fost făcută, eu niciodată nici pentru un moment nu am avut motiv să mă îndoiesc că Dumnezeu m-a condus să o fac.

Scurt timp după începutul anului am sosit la Shreveport, Louisiana, și am vorbit despre toată situația cu prietenul meu, Fratele Jack Moore. Împreună cu Young Brown ne-am dus la Jeffersonville, Indiana, unde Fratele Branham s-a odihnit la casa lui pentru câteva zile. El părea bucuros să ne vadă, și noi am avut un timp inspirator de partășie. Acolo erau niște probleme de rezolvat. Anterior, adunările Fratelui Branham au fost reprezentate într-o revistă editată de un bun frate Creștin din Texas. Problema care s-a ridicat era aceasta: Fratele Branham și-a dat seama că de la adunările din Nord-vest campaniile lui și-au ajuns un scop căci credincioși din toate grupurile diferite acum participau. Orice revistă care era folosită în adunări să meargă în casele tuturor acestor grupuri.

Dacă campaniile urmau să fie organizate pe o bază inter-evanghelică, era evident că revista trebuie de asemenea să fie de același caracter. De aceea s-a decis ca un mesaj să fie trimis la fratele menționat mai sus, cerându-i dacă se simte liber să-și stabilească revista pe o bază inter-evanghelică, și, dacă da, atunci Fratele Branham va continua să folosească revista aceea ca publicația lui oficială.

Ne-am despărțit pentru seară și noi toți am pus chestiunea definitiv în mâinile Domnului. Dimineața ne-am întâlnit din nou cu Fratele Branham, și el se părea să fi primit o asigurare pașnică. El a zis că a auzit din cer în noaptea aceea. Noi am ascultat cu grijă ceea ce ne-a spus el, și în lunile care au urmat într-adevăr am fost martori la împlinirea exactă a acelor cuvinte.

Evenimentele acum s-au mișcat rapid. Fratele menționat mai înainte ne-a făcut cunoscut că el nu a simțit că este într-o poziție să-și facă revista lui inter-evanghelică, așa cum i s-a sugerat. Astfel GLASUL VINDECĂRII s-a născut, și a căzut asupra scriitorului să devină editorul. S-a căzut de acord la timpul de la începutul ei ca în paginile ei să nu fie discuție de lucruri minore de doctrină care ar putea precipita certuri și confuzie printre oamenii Evangheliei Depline, ci era să proclame mesajul Marii Însărcinări, răsunetul ultimei chemări a lui

Dumnezeu către cei nemântuiți, vindecarea poporului lui Dumnezeu, către sfârșitul unirii lor în spirit, și pregătirea lor pentru Venirea lui Cristos. Această asigurare a fost și urma să fie perpetuată pentru totdeauna până vine Iisus.

La timpul acela, GLASUL VINDECĂRII era considerată numai ca un organ al adunărilor Fratelui Branham. Mai târziu, din cauza stării lui slăbite, el a fost obligat să părăsească câmpul pentru un timp considerabil, și în Providența lui Dumnezeu, cu concursul Fratelui Branham, revista apoi a devenit organul oficial al marilor servicii de vindecare al Americii, totuși desigur înfățișând slujba Fratelui Branham. Este interesant să observăm că mulți dintre frații dragi acum reprezentați în ea, mărturisesc spre faptul că inspirația și chemarea lor la o slujbă similară și-a avut începutul în timp ce ei au participat la unele din campaniile Branham. A lui Dumnezeu să fie toată slava.

Campaniile Din Florida

Aranjamentele s-au făcut pentru membrii echipei Branham să participe la Miami, Florida, pentru o campanie de șase zile în prima parte a anului 1948. Între timp, un zvon ciudat a câștigat circulație că Fratele Branham a murit. Aceasta a fost imediat după începutul noului an când zvonul a fost auzit întâi, și acesta nu se potolea. În sus și-n jos de-a latul țării povestea a fost spusă și răspusă. Noi am depus tot efortul să asigurăm pe oameni că raportul a fost neadevărat. Totuși, persoane agitate scriau, ne telefonau și telegrafiau căutând confirmare. Zvonul a continuat să persiste (cu data morții presupuse a evanghelistului fiind treptat avansată) până la prima ediție a GLASULUI VINDECĂRII apărută în aprilie, 1948. Acesta a fost un exemplu remarcabil a puterii de propagare de falsitate, și noi am aflat că era imposibil chiar să-i găsim sursa. Zvonul, diferit de așa multe, nu era răutăcios în caracterul lui. Originea lui fără îndoială a ieșit din faptul că trudirile continue a fratelui nostru, mergând așa cum a mers în orele lungi din noapte, rugându-se pentru bolnavi, i-a stors în mod sever tăria până la punctul că acum era observată de adunarea lui. Cu toate acestea, Dumnezeu nu a terminat încă cu slujitorul Lui. Și deși a fost adevărat că Fratele Branham urma să treacă prin luni de zile de încercare dureroasă fizică, el a fost destinat să iese biruitor, cu o mai mare slujbă ca oricând.

În Miami, cortul a fost ridicat afară departe în periferiile orașului. Nu s-au făcut pregătiri pentru a se asigura suportul unit al

bisericilor, de moment ce campania a fost planificată la un anunț așa de scurt. Aproape orice altă adunare în astfel de împrejurări ar fi fost sortită să eșueze. Cu toate acestea, cuvântul curând a mers în jur, și cortul în câteva zile a fost umplut la capacitate. Multe miracole minunate au avut loc, și chemarea la altar de duminică după-masă a fost martoră la sute de bărbați și femei venind înainte să-și predea viețile lui Cristos.

Aceasta a fost în timp ce noi eram în Miami când Fratele Branham l-a întâlnit pe evanghelistul vestit F.F. Bosworth. Fratele Bosworth, în urmă prin anii douăzeci, a ținut campanii de vindecare participante de audiențe mari. Cel mai mare număr de oameni care s-au adunat vreodată sub un acoperiș în Ottawa, Canada, au participat la adunările Bosworth acolo și vreo 12.000 l-au căutat pe Domnul pentru mântuire. Multe astfel de campanii au avut loc prin America și Canada și ziarele din când în când au înfățișat povestiri despre miracolele minunate care au avut loc în ele. În mod natural, întâlnirea cu Fratele Bosworth a fost un eveniment interesant pentru toată echipa. Toți au fost deosebit impresionați de spiritul dulce și evlavios al acestui frate care a fost așa de semnificativ folosit de Domnul. După ce Fratele Bosworth a participat la câteva din servicii, el a făcut afirmația că deși Dumnezeu i-a dat adunări de magnitudine uimitoare, el niciodată nu a fost martor la miracole care să aibă loc cu o astfel de consistență așa devreme în campanie. După cum el adesea a trebuit să trudească pentru câteva săptămâni, înainte ca credința să crească suficient de înalt ca minunile remarcabile să se petreacă, în adunările Fratelui Branham astfel de minuni aveau loc în prima seară. Fratele Bosworth a fost invitat să vorbească la unul din serviciile de seară în Miami și mai târziu el a aflat că este posibil să meargă cu echipa la Pensacola și la alte orașe din nord unde Fratele Branham a fost planificat să vină.

Pe lângă succesul campaniei, Fratele Branham s-a bucurat pe deplin cât a stat în Miami, unde iarna clima subtropicală este foarte plăcută. Bunăstare, măreție, și luxul erau aparente peste tot, deși povestea tristă de boli și suferință, loveau și în casele celor bogați și a celor săraci, era la fel în orașul acela ca și în oricare altul. Părăsind Miami noi am călătorit spre nord. Căldura blândă din Sudul Floridei treptat a alunecat în spatele nostru, și noi din nou am fost întâmpinați de Regele Iarnă care atunci domnea în deplină putere peste cea mai mare parte a pământurilor largi din America.

Pensacola

Noi am făcut aranjamente să ținem următoarea campanie în Pensacola. Bisericele diferite ale Evangheliei Depline au fost de-acord să coopereze în această campanie care a fost planificată să înceapă în ultima parte din martie. Între timp, Fratele Branham urma să ia câteva săptămâni de odihnă care a inclus o călătorie la Phoenix, Arizona. Restul echipei au avut de participat la diferite treburi, care necesitau puțin timp. La ziua stabilită, aproximativ o lună mai târziu, echipa a sosit în Pensacola cu Fratele Branham să înceapă adunarea. Aceasta urma să dovedească o cea mai interesantă campanie. Aceasta nu a fost să fie fără ghinion, căci un vânt puternic care a venit din golf a lovit cortul și a cauzat ceva pagubă. Un serviciu a trebuit să fie ținut în arena locală în timp ce s-au făcut reparații. Oricum, sub direcția expertă a lui Rev. D.L. Welch, unul dintre pastorii colaboratori, cortul a fost reparat și ridicat din nou și campania a continuat în Catedrala de Pânză, fără altă întrerupere.

Un Serviciu de Neuitat

Serviciul de apogeu și unul care să nu se uite niciodată a fost duminică după-masa. Cortul mare nu a fost numai umplut ci mulți stăteau în exterior așa cum Fratele Branham a început să-și dea povestirea vieții. Când fratele nostru relatează această poveste el nu numai că o spune, dar el o și re trăiește. Și nu numai el dar și cei din audiența lui de asemenea se găsesc re trăind-o cu el. În intervalul de o oră și jumătate, marea adunare de oameni a fost dusă ca și cum era, așa cum ei ascultau cu adânc interes la povestea zilelor lui începătoare de sărăcie și lipsă, convertirea lui și preocuparea lui Dumnezeu cu el, și iarăși tragediile din viața lui și în final triumfurile eventuale. Dar niciodată nu a spus vorbitorul povestea aceasta într-un fel mai mișcător decât cum a făcut în după-masa aceea. Așa cum noi am observat adunarea, noi am văzut bărbați tari în mod deschis punându-și batiștele lor așa cum mari lacrimi curgeau fără rușine pe obrajii lor. Scriitorul niciodată nu a văzut o audiență mai mișcată. În sfârșit, așa cum evanghelistul și-a adus mesajul la o încheiere și chemarea la altar a fost dată pentru păcătoși, cea mai remarcabilă scenă s-a întâmplat. Aparent aproape fiecare păcătos în adunarea vastă s-a ridicat în picioare cerând rugăciune ca el să poată fi salvat. Diferite estimări despre numărul care au răspuns la această chemare la altar a fost pe undeva de la 1500 la 2000 de persoane. Acesta a fost

cel mai mare răspuns într-un serviciu pe care l-am văzut vreodată, și fără îndoială a fost egalat de puține ori în istoria evanghelistului. A fost evident deodată că acolo nu era loc să acomodezi un astfel de număr enorm de căutători și acolo nu era nimic altceva de făcut decât să-i lași să se roage unde stăteau ei. Poate cineva care a fost prezent în după-masa aceea să uite cândva scena aceea? Oamenii au plâns așa cum ei și-au mărturisit păcatele, și au strigat după Dumnezeu să aibă milă de sufletele lor. Așa cum momentele au trecut, aici și acolo, lacrimile acelea de pocăință au fost schimbate în lacrimi de bucurie și curând multe strigăte de biruință au răsunat prin cort. Câte nume au fost scrise în Cartea Vieții Mielului în după-masa aceea, numai îngerii din cer știu, dar trebuie că a fost un număr mare.

Dovada lucrării uimitoare care s-a făcut în campania scurtă, a fost permisă în rezultatele de după adunare. Unul dintre pastorii colaboratori, cu un an mai târziu, ne-a spus că biserica lui a cules un seceriș uimitor din campanie, și alte biserici locale au câștigat proporțional. Noi am simțit că una dintre cele mai remarcabile trăsături a adunării, și una care suntem siguri că a contribuit în mare măsură la succesul ei, era faptul voinței diferitelor biserici să coopereze, și să-și țină în urmă diferențele lor doctrinare, care în realitate erau minore în comparație cu marile adevăruri asupra cărora au fost toți deplin de acord.

Un număr de miracole uluitoare au avut loc în timpul campaniei scurte, dar nu este loc să le descriem. Oricum, împrejurările privind eliberarea unui om violent nebun a fost așa de remarcabilă încât noi trebuie să dăm loc la câteva din detaliile referitoare la aceasta. Așa cum a fost menționat, deoarece vânturi puternice au forțat coborârea cortului, un serviciu al campaniei a fost ținut în arena locală. Acest tânăr nebun a fost adus dintr-un spital de stat la adunare în seara aceea, să se roage pentru el. La încheierea serviciului, acei care l-au adus au încercat să-l conducă din clădire, dar el a refuzat să meargă. Când ni s-a atras atenția la aceasta, noi am încredințat serviciile la șase bărbați și l-au luat din clădire cu forța. Așa de tari erau puterile care-l posedau, că necesita nu puțin efort să îndeplinești aceasta, dar după mult timp noi l-am așezat în siguranță în automobil, așa ne-am gândit, și l-am lăsat, presupunând că nu va mai fi niciun necaz. Imaginați-vă spaima noastră, când câteva minute mai târziu a fost auzit un strigăt răgușit, și întorcându-ne l-am văzut repezindu-se din mașină spre un

grup de femei și copii care stăteau și vorbeau lângă poarta arenei.

Repezirea lui cu capul înainte s-a petrecut așa de brusc și neașteptat încât noi abia am știut ce să facem. Din fericire, persoanele de la ușă au fugit în toate direcțiile înainte ca el să-i ajungă. Apoi cu furie el s-a întors și a atacat, cu mâinile avântate, spre unul dintre membri echipei Branham, care stătea aproape. Demonii au putere să rupă lanțurile, și să facă alte fapte supraumane, dar din fericire ele sunt fără putere înaintea Numelui lui Iisus! Deși lovit una după alta, fratele nu a fost rănit sau chiar atins, nici măcar printr-o singură lovitură. Ceva supranatural a parat fiecare lovitură făcută de omul posedat de demon. Cât timp ar fi putut continua aceasta, este imposibil de spus, dar chiar în momentul acela doi polițiști care s-a întâmplat să fie în vecinătate, auzind strigătele și planșetele femeilor, au fugit sus, și văzând ce presupuneau ei că era o încăierare obișnuită, au început să-i chestioneze pe amândoi. La acest moment, oricum, omul nebun, cu blesteme fioroase, a atacat ofițerii, și ei curând au aflat că ei aveau mai mult decât mâinile lor pline. Iarăși și iarăși pe iarbă ei s-au rostogolit și încăierat, și în sfârșit ofițerii au trebuit să recurgă la măsuri mai aspre înainte ca ei să poată să pună cătușele și să-și supună atacatorul lor îndărătnic. Un telefon la poliție a adus o mașină de echipă, și în sfârșit omul a fost asigurat și dus la cartierele generale, unde a fost pus într-o celulă specială pentru noapte.

După ce ei au plecat, noi nu vom uita niciodată lacrimile nefericitei surori a omului, care a fost responsabilă pentru că l-a adus la adunare. Ea a venit și ne-a rugat cu sufletul chinuit ca Fratele Branham să se roage pentru el. Desigur, era imposibil ca Fratele Branham să răspundă la mulțimea chemărilor care veneau zilnic de la acei care doreau ca el să viziteze persoane bolnave și legate la pat. Dar așa de urgentă și lovită de suferință era sora, încât în sfârșit Fratele Jack Moore a consimțit să-i spună Fratelui Branham despre caz dimineața.

Dimineața următoare, Fratele Moore a început să relateze povestea evenimentelor serii anterioare Fratelui Branham.

Atunci s-a petrecut acea manifestare minunată a darului Duhului, prin care fratele nostru deseori a fost martor la evenimente care au loc la distanță, și chiar înainte ca ele să se întâmple. Nouă într-adevăr ni se reamintește de faptele vitejești din slujba lui Elisei, când el a văzut planurile Regelui din Siria chiar înainte ca ele să aibă

loc. Sau despre Cristos însuși, când El l-a văzut pe Natanael la o distanță printr-o altă vedere decât cea naturală. În acest caz Dumnezeu deja i-a arătat Fratelui Branham acest om nebun, ca el să se roage pentru el în ziua aceea, și că omul va fi vindecat. Scena izbăvirii a fost identificată de el în vedenie prin prezența unei mașini care părea roșie, și felul de haine purtate de omul care va fi eliberat.

S-au căutat apoi aranjamente cu poliția din Pensacola pentru eliberarea tânărului. Dar ei, amintindu-și de necazul care l-au avut seara anterioară, poate ar fi putut să fie scuzați pentru refuzul lor să-l lase să plece numai dacă ar fi dus în afara limitelor orașului și să nu se mai întoarcă niciodată. Astfel în final a fost aranjată o întâlnire la litoralul Golfului, unde toate părțile preocupate să se întâlnească. Dar când Fratele Branham a sosit și s-a uitat cu atenție la mașini, el a făcut remarca că nu era tot ce a văzut el în viziune. În timp ce el a ezitat, Fratele Moore a decis să-și conducă noul lui de Soto sus la ceva distanță mică de unde era omul nebun, așa cum fiica lui și o altă soră erau în mașina lui. Fratele Branham atunci a ieșit și a mers unde stătea tânărul. El a observat imediat că hainele lui erau exact la fel cum a văzut el în vedenie, astfel el i-a spus să meargă înapoi în mașină și să aștepte. Atunci un lucru neobișnuit s-a întâmplat. Așa cum Fratele Branham i-a spus după aceea, „Eu m-am uitat înapoi spre mașina Fratelui Jack. Cea mai mare parte a litoralului era din nisip alb. Dar unde mașina a fost tocmai parcată, acolo era un banc de lut roșu. Soarele reflectând de la lutul roșu la sedanul bej bine lustruit l-a făcut să apară roșu. Am știut atunci că aceasta era exact ce am văzut în viziune. Am mers acolo atunci și am pronunțat cuvintele către tânăr, Așa vorbește Domnul, duhul rău te va părăsi acum, și te vei face bine. Deodată tânărul a fost eliberat și a intrat într-o conversație normală”.

Aceasta a fost o mărturie impresionantă pentru ofițerii de poliție din Pensacola, așa cum și-au dat seama că Dumnezeu a făcut ceva minunat în mijlocul lor. Aceasta i-a făcut pe mulți să laude pe Dumnezeu pentru această manifestare a milei Lui pentru omul pe care Satan l-a legat așa de crud.

Cu câteva luni mai târziu, tânărul care a fost eliberat a trimis mărturia lui și aceasta a apărut într-o ediție a GLASULUI VINDECĂRII. (Iulie, 1948) Mărturia lui se citește așa cum urmează:

„Când am fost în vârstă de doi ani am avut polio. Părinții mei m-au purtat la mulți doctori diferiți. Am petrecut câțva timp în spitale

de copii infirmi. Toate acelea nu mi-au făcut niciun bine. Eu am ajuns mai rău tot timpul. În sfârșit starea mea a fost așa de rea încât am devenit nebun. Am fost în spitalul de nebuni de stat aproape șapte luni când ai mei au auzit de serviciul de vindecare a Fratelui Branham din Pensacola. Am fost dus acolo și în seara aceea am fost pus în închisoare din cauză că Domnul nu a terminat cu mine. El m-a folosit ca un exemplu să arate oamenilor că El are putere mai mare decât diavolul. Când sora mea a venit să mă vadă în dimineața următoare, eu am fost perfect mulțumit pentru că Dumnezeu i-a arătat Fratelui Branham că El mi-a vindecat trupul. Eu sunt acum în vârstă de 25 de ani și am o slujbă bună. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru puterea Lui de vindecare”.

— C-Sopchoppy, Fia.

Capitolul 17

Echipa Branham Merge în Nord

Următoarea adunare a fost planificată în Kansas City, Kansas, în Sala Memorială în prima parte din aprilie. Fratele U.S. Grant era președintele comitetului local, și a făcut pregătiri foarte excelente pentru adunare. Noi am sosit pe la ora opt seara, și am condus imediat la reședința Fratelui Grant. El a fost bucuros să ne vadă, dar și-a exprimat ceva neliniște privind pe Fratele Branham, care el a zis că nu a sosit încă, deși a primit comunicare că el va fi acolo mai devreme în ziua aceea. Rev. Grant a zis că el a știut că el nu a sosit după cum el avea numai cunoștință despre locul hotelului unde noi urma să stăm-acesta fiind întotdeauna necesar să fie un secret bine păzit. (Într-o ocazie când locul hotelului Fratelui Branham a devenit cunoscut către public, un rând mare de bolnavi s-a format la ușa lui, conturbând serios afacerea hotelului.)

Noi înșine am fost doar puțin tulburați că știam că Fratele Branham ar fi trebuit să sosească pe la timpul acesta. Dar nu era nimic de făcut decât să așteptăm mai departe vorbă, și noi înșine am mers la hotel. Noi am fost nu puțin surprinși când am înțeles de la funcționarul de noapte că el a sosit și deja s-a dus la culcare. Când mai târziu l-am întrebat cum s-a întâmplat că el nu s-a dus la casa Fratelui Grant întâi, răspunsul lui a fost că el a fost foarte obosit și s-a gândit că poate mai bine s-ar culca devreme și să se odihnească cât de bine era posibil. Dar noi am zis, „De unde ai știut să vii la acest hotel?” „Ei bine”, a zis el, „Eu doar s-a părut că știu”. Aceea a fost toată satisfacția care am putut s-o

obținem, și poate tot ce ne putea da. Noi nu am fost prea surprinși, așa cum în repetate rânduri noi am avut experiențe similare când percepția lui s-a întins, și el știa lucruri care nu au venit la el prin căile celor cinci simțuri. Noi nu vom uita cât de perplex a fost Fratele Grant când i-am spus ce s-a întâmplat. Noi nu dorim să dăm impresia, oricum, că Fratele Branham a avut abilitatea să folosească acest dar când voia, ci numai în astfel de timpuri după cum Duhul lui Dumnezeu se mișca special asupra lui pentru manifestarea lui.

În prima seară a adunării, vreo 1500 au fost prezenți la Sala Memorială. Duminică seara a fost un serviciu remarcabil. A treia seară Duhul lui Dumnezeu a fost manifestat în putere neobișnuită. Unii reporteri au fost prezenți în seara aceea. Raportul lor publicat în conservatorul *Kansas City Times*, aprilie 13, 1948, a apărut în dimineața următoare. Deși scris în „stil de ziar” noi am considerat scrierea, în întregime, o apreciere cinstită a serviciului. Câteva paragrafe din raport au fost după cum urmează:

„Printre aminuri ale adunării, Rev. William Branham, din Jeffersonville, Indiana, a condus a treia dintre o serie de cinci adunări de vindecare la Sala Memorială din Kansas City, Kansas.

„Orice cereți lui Dumnezeu să facă, El va face, A zis Dl. Branham. Nu contează cât de aproape de moarte sunteți din boală, El poate să vă vindece, chiar acum, dacă îl veți lua pe Dumnezeu pe Cuvântul Lui.

„O mulțime de persoane suferinde au trecut podiumul seara trecută și au mărturisit că s-au vindecat de diferite boli după ce Dl. Branham s-a rugat scurt cu ei. Audiența a fost mișcată. În ochii multora erau lacrimi și buzele lor se mișcau ca în rugăciune. Unele mame suspinau așa cum legănau pruncii neastâmpărați în brațele lor. O fată din Mobile, Alabama, a zis că ochii ei au fost încrucișați când a mers pe podium seara trecută, dar după ce Fratele Branham s-a rugat ochii ei au fost normal și limpezi. O altă femeie și-a ridicat mâna și a zis că o gușă tocmai a dispărut de la gâtul ei. Ea a zis că ea a avut gușă cu anii și cu un an și jumătate în urmă un medic i-a spus că numai o operație o va scoate”.

Serviciul următor auditoriul a fost înghesuit până la uși cum a fost și ultima seară a scurtei campanii.

Un număr de incidente interesante s-au petrecut în timpul campaniei din Kansas City. O doamnă a venit la scriitor și a spus cum ea a fost bolnavă de o suferință mare, dar nu a fost în stare să ajungă în

rândul de rugăciune, din cauza marelui număr de oameni. Cu toate acestea, credința ei a crescut, și seara aceea în hotel ea și-a trezit soțul și a zis că ea a crezut că dacă ea ar putea numai ajunge în rândul de rugăciune imediat, ea va fi vindecată. Soțul ei, puțin nedumerit, în final a decis că ea a visat, i-a spus să meargă înainte. Oricum, dimineața, femeia s-a trezit și s-a aflat perfect sănătoasă! Ea și-a amintit visul ei, așa cum și-a amintit și soțul ei. Seara următoare ea s-a grăbit înainte să ne informeze despre ce a avut loc. Doamna a făcut un contact de credință, și aceea era tot ce era necesar sași primească vindecarea.

Doctorii deseori participă la adunările Branham. În ziua următoare încheierii campaniei, unul dintre medicii de frunte din zona Mitropolitană a venit în camera unde eram noi. El era un Creștin domn, și nu putem uita niciodată cum și-a pus el mâna pe umărul Fratelui Branham și a invocat o binecuvântare peste el. Înainte de a pleca el a cerut rugăciune pentru o boală anume cu care el a suferit, acea practică medicală nu putea vindeca. Fratele Branham bucuros s-a rugat pentru el.

Sedalia, Missouri

După aceea noi am mers la Sedalia, Missouri, unde am ținut trei zile de servicii. Fratele Era Baxter din Vancouver, B.C. s-a unit cu noi la acest punct și a fost vorbitorul de după-masă, cu Fratele F.F. Bosworth vorbind în serviciile de dimineață. Rev. Byrd Campbell, un pastor întreprinzător era președinte al comitetului local, și a făcut o slujbă foarte eficientă. Sala locală a ofițerilor armatei avea cam 1600 de locuri unde s-au ținut adunările, s-a dovedit să fie cu totul prea mică, și mulțimi mari nu erau în stare să intre. Oamenii au șezut peste tot, în ferestre, uși, și intervale și mulți nu au fost în stare să intre de loc, stăteau afară și priveau înăuntru.

Elgin, Illinois

Ultima campanie din est de data aceasta a fost ținută în renumitul centru de ceasuri din Elgin care este așezat în suburbiile din Chicago. Auditoriul acomoda vreo 2000 era fără speranță neadecvat să acomodeze gloatele care veneau. De fapt, după prima zi sau așa gloatele de după-masă au umplut complet locul. Noi îi vom permite Rev. Merrill Johnson președintele comitetului local să spună povestea campaniei Elgin:

„Aceasta a fost a doua mea ocazie să particip la adunările Branham. Este convingerea mea fermă că în multe căi această adunare

a întrecut prima mea experiență. Așa cum cineva a pus-o așa de apt, 'Niciodată din zilele marelui foc din Chicago nu au fost Elgin și cetățile din împrejurimi așa de puternic în clocot. Pentru multe zile după ce adunările au ajuns la o încheiere, subiectul se părea să fie pe buzele fiecăruia. O realizare mare a venit de asemenea la Creștini pentru nevoia de mai mulți bărbați ca Fratele Branham. Raporturile, oricum, arată că Dumnezeu crește în rândurile Bisericii lui Iisus Cristos în aceste zile din urmă mai mulți bărbați cu această slujbă de vindecare. Duhul lui Dumnezeu fără îndoială pregătește cu repeziciune Biserica pentru marele ei exod spre Slavă. Acea trebuie să fie foarte curând.

„Cineva nu poate participa la adunările Branham fără un sentiment de a simți cum trebuie că a fost să fi trăit în zilele Apostolilor. Cuvintele nu pot descrie explozia bruscă de extaz și uimire de neexprimat care cuprinde pe oamenii care de prima lor dată au experimentat puterea lui Dumnezeu să vindece și să înfăptuiască minuni. Ce cuvinte pot descrie experiența de a fi martor la deschiderea ochilor orbi, urechi surde fiind desfundate, mușii vorbind primele lor cuvinte, ologii umblând, ochii încrucișați îndreptați, și multe alte priveliști glorioase.

„Caracterul blând, modest și iubitor al Fratelui Branham înfățișează așa de viu spiritul lui Cristos care domină viața lui. A vedea marea dragoste a Fratelui Branham pentru copii ar atinge chiar și pe cea mai tare dintre persoane. Căci rareori un copil cu ochii încrucișați, orb, surd sau olog ar trece pe lângă Fratele Branham fără ca brațele lui să-i îmbrățișeze și să roage pe Dumnezeu să înfăptuiască o minune în trupurile lor mici; și în fiecare exemplu după cunoștința mea Dumnezeu a favorizat rugăciunea fratelui nostru cu un miracol.

„Adunarea din Elgin se pare să fi luat natura a multe mari adunări de câmp rulate întruna. Mulțimile care veneau din toate Statele Unite și Canada literar au zguduit acest oraș. Aceasta i-a amintit cuiva de a citi în Scripturi despre gloatele care presau spre Cristos în zilele slujbei Lui pământești.

„O altă trăsătură semnificativă a adunărilor Branham în Elgin era cântările de adunare și numerele speciale. Credința s-a înălțat la noi înălțimi și binecuvântările lui Dumnezeu au coborât asupra oamenilor așa cum ei venerau pe Cristos în cântare. Mulți și-au primit vindecarea în scaunele lor și și-au predat cartonașele lor de rugăciune fără să meargă prin rândurile de rugăciune. Unele dintre acestea au

fost miraculoase. Cântările speciale și muzica cântată de studenții de la Great Lakes Bible Institute at Zion, și alte echipe evanghelistice vizitatoare, au îmbogățit adânc adunările. Cooperarea de la toți care au servit să facă adunarea un succes era așa de caracteristică a acestei adunări mari spirituale. Toți membri comitetului au găsit plăcut să lucreze cu echipa Branham. Puține adunări de așa intensitate sunt conduse așa de lin și cu o aprobare așa de generală”.

Tacoma, Washington, Aprilie 12 – 17, 1948

Următoarea adunare planificată a fost la Tacoma, Washington. Din cauza unei furtuni de zăpadă în Rockies, Fratele Branham nu a ajuns la Tacoma în timp pentru primul serviciu. Cu toate acestea, acolo a fost o mare așteptare, iar seara următoare aglomerația a fost chiar mai mare.

O mare problemă s-a prezentat la începutul adunării. Era Primăvara devreme iar arena de gheață nu avea mijloace de încălzire. Folosirea unei clădiri neîncălzite pentru servicii religioase era aproape de negândit în zonă în acel timp al anului. Singura soluție la problemă ar fi ca oameni suficienți să participe așa ca arena imensă să fie încălzită prin căldura trupurilor lor. Aceasta, într-adevăr, era ceea ce de fapt s-a întâmplat! Vreo 6.000 de persoane au umplut clădirea și temperatura s-a găsit să fie foarte confortabilă.

Una dintre caracteristicile de seamă a adunării din Tacoma a fost faptul că predicatorii din așa de multe biserici s-au unit într-o părtășie a Evangheliei Depline. Aceasta a fost minunată și glorioasă. În unele orașe a existat o tendință ca o biserică să fie suspicioasă față de alta, și acolo nu există un spirit real de părtășie. Frații din Tacoma au arătat prin voința lor să lucreze împreună ca toți să fie binecuvântați în schimb. Rezultatul a fost că poate în niciun alt oraș din Statele Unite, nu a fost o mărturie mai puternică a mesajului Evangheliei Depline decât în comunitatea aceea.

În timpul mesei de prânz, Fratele Branham a vorbit predicatorilor privind unele lucruri care au fost pe inima lui. A fost o oră solemnă și impresionantă, și nu puține lacrimi au căzut de pe fețele celor care au ascultat. Întâmplător, o remarcă a fost auzită între ceva frați care ședeau acolo la masă, care noi am simțit că a fost tipică reacției multora care au participat la adunările Branham. Unul a zis celuilalt, „Când această adunare se termină, și în timp ce aceste lucruri minunate sunt proaspete în mintea mea, aș vrea să plec departe câteva

zile, și să fiu singur cu Dumnezeu”.

Nu există nicio îndoială că orașul a devenit conștient de Dumnezeu într-un fel remarcabil. Conducătorul Tinerilor pentru Cristos a dat o mărturie minunată despre cum a fost el afectat de adunare. Unii ofițeri de ranguri superioare de la forțele de poliție și-au dat mărturiile lor despre cum adunarea i-a binecuvântat.

Adunarea, Eugene, Oregon

De la Tacoma echipa a călătorit spre Sud la Eugene, unde a fost condusă ultima campanie a echipei Branham, după care a devenit necesar ca Fratele Branham să se reîntoarcă la casa lui pentru o odihnă amânată. Noi luăm raportul adunării așa cum a apărut în publicația din iulie, 1948, ediție a GLASULUI VINDECĂRII: și scrisă de Rev. Arthur Hyland.

„Timp de cinci zile Rev. William Branham a condus o campanie de vindecare în Eugene, Oregon. Primul serviciu și cel de sâmbătă au fost ținute în Lighthouse Temple. Celelalte adunări au fost ținute în clădirea ofițerilor armatei. Aglomerația a umplut la capacitate ambele locuri. Predicatori și biserici de pe o largă arie au cooperat în campanie. Una dintre marile trăsături a adunării era faptul că oameni din multe biserici au devenit ca unul în timpul zilelor campaniei.

„Miracole remarcabile de vindecare au avut loc în timp de cinci zile. D-na Gordon Lindsay, soția editorului, a luat notițe speciale de la oameni după ce s-au făcut rugăciuni pentru ei. O fetiță a avut un picior scurt. După ce s-a rugat pentru ea, Fratele Branham a pus-o să umble înainte și înapoi pe platformă și nicio schiopătură aparentă nu a fost detectată. Mama i-a spus D-nei Lindsay că piciorul a fost cu un țol și jumătate mai scurt decât celălalt.

Într-unul din servicii, o persoană cu cârje a șezut în spatele auditoriului. Omul nu a fost în stare să intre în rândul de vindecare. În timp ce mulțimea mergea afară cineva i-a zis, Păi, tu nu ți-ai primit vindecarea. Omul a răspuns, Da, eu o am acum. Cu aceea el și-a aruncat cârjele și a început să umble. Oamenii au strigat și au lăudat pe Dumnezeu așa cum ei l-au văzut vindecat și eliberat.

„Rev. F.F. Bosworth a asistat în campania din Eugene și binecuvântarea lui Dumnezeu a fost puternic peste el așa cum el a slujit Cuvântul de credință în adunare. Rev. Gordon Lindsay a fost de asemenea vorbitor la servicii. Este obișnuit să se dea un raport de la unul din păstorii locali care lucrează în adunări, așa că următorul este

un fragment dintr-o scrisoare primită de la Rev. Arthur Hyland:

„Ca secretar al grupului de predicatori care a sponsorat Campania Branham în Eugene, Oregon, eu vreau să mulțumesc lui Dumnezeu pentru Fratele Branham și rezultatele minunate aduse aici prin slujba lui. Acea slujbă a făcut mai mult spre a aduce armonie completă, nu numai printre pastori ci și între membri laici ai bisericilor din Springfield și Eugene care au luat parte în marile adunări, decât orice altceva a făcut vreodată.

„În această adunare, Fratele Branham a fost așa de epuizat încât oricine putea vedea că el mergea chiar până la limita tăriei lui. Mulți au fost vindecați de tot felul de suferințe și boli. Două gușe mari au dispărut chiar înaintea ochilor mei, ca și un cancer de pe fața unei doamne. Un picior al unei fete care a fost mai scurt decât celălalt, s-a lungit. O doamnă Catolică care a fost invalidă de 10 ani a fost vindecată de cancer, s-a ridicat din patul ei, a ieșit din clădire, și de atunci și-a făcut tot lucrul. Multe alte vindecări au avut loc pentru care îi dăm toată slava lui Dumnezeu.

Capitolul 18

Fotografia Uimitoare din Houston Coliseum

După eliberarea minunată din starea emoționantă, Fratele Branham, așa cum anul 1948 se apropia de încheiere, din nou s-a întors în câmp pentru o serie de campanii scurte. Scriitorul a fost în stare să fie în unele din aceste adunări pentru o seară sau așa, dar obligațiile au făcut imposibil să se reunească imediat cu echipa. Întâmplător, revista GLASUL VINDECĂRII a crescut așa de rapid încât o cantitate foarte considerabilă din timpul nostru era cerută de aceasta după cum într-un an publicația a fost citită de aproape 100.000 de cititori în fiecare lună. Această creștere remarcabilă a continuat necurmat prin al doilea an, cu circulația mai mult decât dublată.

În noiembrie 1949, Fratele Jack Moore și scriitorul au primit comunicare de la Rev. Branham, cerând dacă ar fi posibil ca noi iarăși să preluăm îndrumarea campaniilor lui. Și de asemenea, am putea face noi cu Rev. Baxter călătoria în străinătate cu el în Scandinavia în Primăvara următoare? Așa s-a întâmplat în Providența lui Dumnezeu că noi tocmai am izbutit în îndeplinirea altor obligații, și după rugăciune și considerație noi am simțit, cu voia lui Dumnezeu, ca noi să acceptăm această chemare. Dintr-un punct de vedere personal noi am considerat-o întotdeauna ca un mare privilegiu să lucrăm cu Rev.

Branham.

Fratele Branham ne-a informat că el a planificat numai o adunare la timpul acela-care era în Houston, Texas. El a vrut ca noi să mergem la Houston și apoi după aceea să luăm în primire toate aranjamentele viitoare. Așa cum am fost angajat în sarcina pregătirii acestei cărți pentru publicare și era necesar să fiu aproape de el în acest timp, am consimțit să merg la Houston.

Adunarea din Houston a pornit cam încet. Oricum, înainte să se termine au reieșit niște lucruri foarte remarcabile. A devenit aparent că slujba fratelui nostru, în unele căi, s-a dezvoltat în mare măsură. Nu numai că darurile neobișnuite ale Duhului care au fost manifestate înainte în slujba lui funcționau cu mai mare putere, ci o nouă manifestare a fost evidentă. În lucrarea acestui dar nou, evenimente trecute din viețile persoanelor care au venit pentru vindecare, au fost descoperite. Aceasta s-a manifestat în două feluri. Dacă aceia care au venit pentru vindecare erau Creștini devotați, li se spuneau lucruri din viața trecută care le încuraja credința foarte mult, așa că în multe situații ei să fie vindecați fără niciun cuvânt de rugăciune. Pe de altă parte, cei care s-au furișat în rândul de rugăciune fără să caute relații corecte cu Dumnezeu, sau care trăiau vieți ușurate decăzute, și au făcut păcate care nu au fost sincer mărturisite la Dumnezeu, aceștia au avut de lucru cu Duhul lui Dumnezeu, chiar pe platformă. Păcatele erau numite, secretele inimilor lor descoperite, și practic în fiecare situație persoanele cu care s-a lucrat așa și-au făcut imediat o mărturisire frântă și în lacrimi. De obicei atunci, persoana primea vindecare pe loc.

Fotografia Uimitoare

Pe la mijlocul campaniei din Houston, un lucru foarte remarcabil s-a petrecut care s-a dovedit a fi o adevărată Divină slujbă a fratelui Branham. Un oarecare om al bisericii ostil care se opunea vindecării Divine, a denunțat remarcările lui Rev. F.F. Bosworth (care a vorbit în decursul multora din serviciile de zi) și a emis o provocare publică prin ziare, să dezbată cu Rev. Bosworth asupra subiectului de „Vindecare Divină Prin Ispășire”. Rev. Bosworth s-a simțit călăuzit să accepte provocarea, și i s-a dat la toată chestiunea publicitate de prima pagină în ziarele din Houston.

În seara stabilită așa cum adunarea a început să se desfășoare, era destul de aparent că simpatia vastei audiențe era aproape în întregime de partea evangheliștilor vizitatori. Număr mare chiar din

membri denominațiunii clericului opozant, au stat în picioare ca martori că ei au crezut în vindecare Divină și au fost de fapt vindecați. Acest sentiment a devenit crescător evident prin tot serviciul.

Acum așa s-a întâmplat că clericul opozant și-a asigurat serviciile Domnului James Ayers și Domnului Ted Kipperman, fotografi profesioniști care urmau să ia o serie de fotografii pentru el în timp ce el vorbea. Întâmplător, fotograful după ce a luat aceste clișee, a făcut o fotografie cu Rev. Branham, care a vorbit pe scurt chiar înainte de încheierea serviciului.

Când DL Ayers, unul dintre fotografi, a mers în aceeași seară în camera obscură a studioului său, el a decis să dezvolpeze negativele care au fost expuse. Spre surprinderea lui fiecare din negative au ieșit să fie absolut goale cu excepția uneia care a fost luată cu Rev. Branham. Surpriza lui s-a schimbat în uimire când a observat că pe acest negativ, imediat deasupra capului Rev. Branham, era aparent o aureolă supranaturală de lumină. DL Ayers i-a chemat pe ceilalți din studio să se uite la negativ; dar când ei l-au văzut, fiecare a fost tot așa de nedumeriți și nimeni nu putea explica prezența acestei aureole.

Dimineața următoare fotograful a trimis vorbă la Rev. Branham să-l informeze despre fenomenul ciudat care s-a petrecut în legătură cu fotografia care a luat-o el cu o seară înainte. Fratele Branham atunci a explicat tânărului că el nu a fost foarte surprins de împrejurări, după cum în numeroase alte dați mai înainte, lucruri similare s-au întâmplat în slujba lui. Spre exemplu, în timp ce era în Camden, Arkansas, un fotograf a făcut o fotografie de-a lui și când filmul a fost dezvoltat s-a găsit că o lumină ciudată l-a încercuit, care, fotograful a indicat, nu putea fi socotită ca de la luminile din clădire. (Fotografia aceea este publicată în această carte.) Multe alte lucruri ca acestea s-au petrecut în slujba lui. Fotografia luată la Houston a fost fără nicio îndoială cea mai remarcabilă și spectaculară dintre aceste manifestări supranaturale, din cauza împrejurărilor unice sub care a fost luată fotografia.

Ziarele Houston Raportează Adunarea în aceeași dimineață în care fotograful a adus vestea despre fenomenul ciudat care a apărut pe fotografie, ziarele din Houston au purtat rapoarte întregi despre serviciu pe primele pagini. (Desigur, la timpul acesta ziarele nu au auzit nimic încă despre fotografie.) Este interesant să notăm că DL Ayers, unul dintre fotografi care a fost adus de clericul opozant, el

Însuși a făcut remarci sceptice-remarci care au fost incluse în rapoarte de ziare. Ca fotografia să vină de la acest fotograf face toată chestiunea cu atât mai uimitoare, și confirmă autenticitatea ei absolută, dacă într-adevăr era nevoie de mai multă dovadă.

Mai jos noi includem câteva rapoarte mult condensate despre adunare așa cum au apărut în dimineața aceea în ziarele din Houston:

(Din Houston Chronicle, Ian.25) (Condensat)

Ei zac pe paturi de campanie sub strălucirea marilor lumini din Sam Houston Coliseum marți seara-ologii, bolnavii, infirmii, cei ale căror speranțe pentru sănătate fizică aproape s-a dus. Ei zac acolo liniștiți, unii din ei fără înțelegere, așa cum argumentul teologic se învârtea în jurul și deasupra lor.

Căci ei erau cei care-Rev. F.F. Bosworth, un evanghelist din afara orașului, a zisea ar putea fi vindecați de bolile lor prin puterea de vindecare divină transmisă prin Rev. William Branham, partenerul Rev. Dl. Bosworth.

Dar Rev. W.E. Best pastor al Houston Tabernacle Baptist Church, a argumentat că orice astfel de „vindecare miraculoasă” a încetat cu apostolii. Și el l-a provocat pe Rev. Dl. Bosworth să dovedească altfel.

Rev. Dl. Bosworth, între încurajări și strigăte de „amin” de la adunarea de 8.000, a citat numeroase pasaje din diferite surse, care, el a zis, au dovedit că Cristos a murit nu numai pentru păcatele oamenilor, ci și pentru bolile fizice. Iarăși și iarăși el a citat un pasaj Biblic: „Cristos a luat infirmitățile noastre și a purtat bolile noastre”. De fiecare dată când el a repetat-o gloatele au scos un strigăt mare, și zâmbete ușoare au izbucnit pe fețele unora care zăceau pe paturi de campanie.

Audiența putea să-i audă predica de foc rapid a Rev. Dl. Best, și lor nu le-a plăcut tot ce au auzit ei. Lor nu le-a plăcut când el a zis, „Eu tăgăduiesc că vreun om care trăiește astăzi are puterea și darul să vindece așa cum au făcut apostolii”.

(Din Houston Press, Ian. 25, 1950) Ascultare Politicoasă

Rev. Raymond T. Rickey a apelat la adunare să dea fiecărui vorbitor o ascultare politicoasă.

„Când sunteți de acord cu vorbitorul, spuneți amin și când nu sunteți de acord, spuneți nu”, a cerut el.

Pentru aproape patru ore, Coliseumul s-a zguduit cu „aminuri” și „nu-uri”.

Când Rev. Best a scos ceva în relief, Rev Bosworth se grăbea la microfon pe scena de unde vorbitorii țineau și cerea dramatic celor din audiență care au fost vindecați prin credință să se ridice.

Sute. Se Ridică

De fiecare dată sute se ridicau.

„Câți dintre voi sunteți Baptiști?” a strigat Rev. Bosworth.

Cel puțin 100 s-au ridicat.

„Nimeni nu are putere să vindece!” a declarat Rev. Best.

Pentru D-na W.E. Wilbanks din 712 Teetshorn, Rev. Best a reprezentat greșit pe slăbuțul, evanghelist cu păr negru care a predicat la mulțimi de 5.000 în fiecare seară.

Ea Este O Baptistă

„Eu însumi sunt o Baptistă”, a zis, D-na Wilbanks. „Fratele Branham nu pretinde că are puterea de vindecare Divină. Este simplu aceea credință și Duhul lui Dumnezeu lucrând prin el care vindecă pe oameni. Rev. Best reprezintă greșit sentimentul Baptist în a-l ataca pe Fratele Branham”.

În mod obișnuit, felul cum vindecările de miracol sunt desfășurate, persoanele din audiență completează cartonașe care poartă un număr și numele lor. Rev. Branham ia un număr și se roagă pentru vindecarea acelei persoane. Ocazional, el selectează o persoană la întâmplare.

Cei care participă sunt informați că este posibil să nu se ajungă la ei în decursul serii pentru o rugăciune individuală dar ei vin, seară de seară, sperând că rândul lor va sosi.

Femeie Renăscută

D-na Mary Georgia Hardy, 708 Columbia, a zis că ea a fost „renăscută cu trei ani în urmă”, dar că ea a experimentat prima dată minunile vindecării de credință cu 18 ani în urmă.

„După nașterea celui de-al doilea copil al meu, eu am fost o apavă nervoasă, dar vindecarea de credință m-a făcut bine și am avut doi copii de atunci”, a zis D-na Hardy, care participă la Assembly of God Church la 18th și Ashland în Heights.

Șezând alături de ea, D-na Gray Walker din 2501 Blodgett, a indicat spre nepoata ei de patru ani, Diane Cox.

Ea Este Bine Acum

„Diane a fost născută cu un picior strâmb. Un doctor a vrut să pună piciorul în ghips dar păstorul nostru de la Assembly of God, Rev.

J.C. Miner, a sugerat să încercăm să ne rugăm. Neam rugat. Treptat după o perioadă de săptămâni-piciorul s-a îndreptat. Diane este bine acum”.

Cu o săptămână în urmă, în timpul unei rugăciuni generale prin Rev. Branham, D-na W.E. Miller, care locuiește pe drumul Genoa-Almeda, a fost brusc vindecată de boală cronică de sinusită, a zis ea, „Eu simplu mă rugam pentru alții când s-a întâmplat”.

Când Rev. Best a strigat acolo erau aceia „care foloseau vrăjitoria să vrăjească oamenii, așa încât oamenii sunt sincer induși în eroare și spun că aceasta-i puterea lui Dumnezeu”, James Ayers, un fotograf comercial din 1610 Rusk, a fost de-acord.

„Branham face un spectacol”, a zis Dl. Ayers. „Într-un fel el niciodată nu ajunge pe lângă ologi și persoanele care au artrită. El simplu își hipnotizează audiența”.

(Notă: Dl. Ayers menționat mai sus în Houston Press a fost fotograful care cu câteva ore mai târziu urma să descopere lumina supranaturală deasupra capului Rev. Branham pe fotografie.)

După ce a stat de vorbă cu Rev. Branham, scriitorul a aranjat ca negativul să fie predat la Dl. George Lacy, considerat ca cea mai mare autoritate în documente dubioase în zona aceea. Dl. Lacy atunci a supus negativul la teste științifice complete. Rev. Branham era sigur că negativul era veritabil dar a considerat înțelept să aibă dovadă absolut științifică a veritabilității lui. După cea mai desăvârșită examinare, Dl. Lacy a dat o declarație certificată (care a fost reprodușă fotostatic în această carte) că fiecare test a arătat că negativul a fost absolut veritabil, și nu a fost „doctorat” sau retușat sau să i se dea o expunere dublă de vreun fel. Rev. Branham apoi a dat permisiunea studioului să reproducă copii ale fotografiei; el a insistat, totuși, că el nu va lua nimic personal din veniturile vânzării acestuia, deși el va permite un anumit procentaj să fie dat pentru întreprinderile misionare din străinătate în care el era interesat.

O altă împrejurare remarcabilă în legătură cu fenomenul care a apărut pe fotografie era faptul că mărturii independente au venit înăuntru de la diferiți oameni, confirmând faptul că lumina supranaturală a apărut deasupra capului Fratelui Branham. Unele din aceste mărturii au venit de la aceia care la acel timp încă nu au știut despre fotografie. Una tipică este de la D-na Grace Coursey, Rt. 1, Box 108, Cleveland, Texas, care spune cum o Catolică care a fost martoră la

lumină, a fost convertită prin aceasta:

Confirmare Uimitoare Prin Catolic Convertit Despre Lumina Supranaturală

„Eu măturam podeaua diminețile trecute când o mașină a venit pe alee la casa noastră la o fermă la 56 de mile nord de Houston. Fiind cumva rușinată cu starea împrăștiată a casei mele, am zis, prin a explica străinilor, că am lucrat în Cleveland ca o vânzătoare șase zile din săptămână, și am participat la trezirea Branham multe seri, astfel nu am avut timp să-mi pun casa în ordine. Omul, un străin față de mine, a venit ca răspuns la un anunț pentru ferma noastră de vânzare. Când am menționat trezirea Branham, înfățișarea lui s-a luminat și a zis, și noi am fost acolo. Aceasta este ce ne-a spus soția lui:

„Dl. Becker (străinul) a suferit cu o boală teribilă de stomac, crampe violente, etc. El a luat medicamente în fiecare seară. Mama soției lui a citit în ziarul Houston despre Branham și darurile de vindecare date lui de Dumnezeu, și ea a cerut D-nei Becker să-i ceară soțului ei să meargă și să se facă rugăciune pentru el. D-na Becker s-a îndoit că el va merge de moment ce el era un Catolic. Ea i-a spus despre aceasta și el a zis că va merge.

D-na Becker a fost foarte dezamăgită când ei au sosit la Houston Coliseum și au găsit pe predicatorul Baptist (ea este o membră a bisericii Baptiste) dezbătând cu Fratele Bosworth. Ea s-a temut că soțul ei nu va crede după ce va vedea aceasta, în loc să fie înlăturat de la credință, Dl. Becker ne-a afirmat, Am văzut o lumină în jurul capului Rev. Branham când el stătea acolo pe scenă după dezbateri; acesta nu era un bec reflector, era o aureolă în jurul capului lui. Când Fratele Branham a făcut chemarea la altar, Dl. Becker, care a mărturisit cu tărie întotdeauna că este salvat, a mers sus să-l accepte pe Cristos. Soția lui, gândind că el a înțeles greșit, l-a întrebat dacă el a înțeles propunerea care s-a făcut. El a răspuns, Cu certitudine înțeleg.

„El automat a renunțat la obiceiul de a folosi Numele lui Dumnezeu în deșert. Dl. Becker a mers la serviciul de la ora două în ziua următoare și a primit un cartonaș de rugăciune. Numărul lui nu a fost chemat în seara aceea dar el a fost vindecat instantaneu la chemarea de rugăciune în masă.

„Eu nu am știut când am venit aici în seara aceasta să fiu în serviciu și să spun aceasta, că un fotograf a luat o fotografie cu Fratele Branham în aceeași seară în care Dl. Becker, omul Catolic, a văzut

lumina în jurul capului lui și a crezut că el a fost trimis de Dumnezeu cu un dar de vindecare”.

Ian. 30, 1950

D-na Grace Coursey

Rt. 1 Box 108.

Cleveland, Texas.

Din Houston echipa Branham a plecat la Beaumont, un oraș la vreo optzeci de mile vest. După prima seară auditoriul orașului a fost inundat cu oameni, iar în a doua seară, doi polițiști și șapte pompieri au fost ceruți să aplice regulile de siguranță ale orașului în clădire. Raymond T. Richey a închiriat un tren de unsprezece vagoane care ducea 700 de oameni din Houston la Beaumont să participe la serviciul de luni seara. Numai o parte din ei au putut găsi loc în secțiunea rezervată. Oficialitățile auditoriului s-au înduplecat și au permis la câteva sute care nu puteau intra în clădire să stea în spatele platformei în timpul adunării.

Una dintre trăsăturile interesante ale campaniei era prânzul la care au participat aproape o sută de predicatori și soțiile lor. Fratele Branham le-a vorbit pe scurt din inima lui.

El a zis că Dumnezeu l-a însărcinat să dea un mesaj special la toți credincioșii, că ei trebuie să uite diferențele lor, și să se unească în unitate de gândire și inimă în pregătirea pentru apropiata Venire a lui Cristos. Toți care erau prezenți au dat o ascultare solemnă la ce a spus el, așa cum a fost evident că aceste cuvinte au fost cuvintele unui profet.

În timpul campaniei Beaumont vreo 2000 au venit înainte să mărturisească pe Cristos. Vreo 3.000 au răspuns chemărilor la altar în Houston; așa că în timpul celor treizeci de zile, aproape 5.000 l-au mărturisit pe Cristos ca Salvatorul lor.

Campanii în Arkansas

Din Beaumont noi am plecat la Little Rock, Arkansas. Din nou ni s-a spus o poveste familiară. Little Rock, spiritual, era un oraș așa de împărțit încât era imposibil să ții o adunare de mare uniune acolo. S-a încercat mai înainte, dar întotdeauna a rezultat un eșec. Ni s-a spus să ne pregătim pentru dezamăgire. Campania a început la mijlocul săptămânii. Dar sâmbăta, iată, Robinson Memorial Auditorium era complet umplut. În ultima seară, care era luni, ușile s-au închis la 6: 30 după-masă, și s-a estimat că cel puțin 1500 de oameni au fost trimiși să

plece. La amiază în ultima zi, un prânz special, la care peste 100 de predicatori și soțiile lor s-au adunat, au respirat un duh de unitate și părtășie care cu o săptămână înainte nimeni nu a visat că ar fi posibil.

Interesante au fost mărturiile celor care au fost vindecați când Fratele Branham a fost acolo cu vreo trei ani înainte. Un om a zguduit adunarea cu mărturia lui. Cu anii el a fost pe cârje. Apoi când Fratele Branham s-a rugat pentru el, el le-a aruncat și a umblat fără ajutor. El a fost fără ele chiar din timpul acela.

Un incident a fost de interes singular Fratelui Moore și scriitorului. La încheierea unuia dintre servicii, așa cum noi părăseam scena, o mamă s-a oprit și ne-a cerut să ne rugăm pentru băiețelul ei care era în vârstă de vreo cinci ani și care era un surdo-mut. Ea a zis că s-a temut că Fratele Branham nu va fi în stare să ajungă la el. Fratele Moore m-a privit și a zis, „Să ne rugăm pentru el”. După rugăciune l-am dus la pian și ne-am mulțumit că el putea auzi muzica și apoi am plecat de pe scenă. Seara următoare, în timpul serviciului de vindecare, noi am privit și iată, aceeași femeie și băiețașul au venit pentru rugăciune. Ea și-a procurat un cartonaș (care a fost dat prin sorti), și a decis să-l folosească, gândind că nu va strica să aducă băiatul din nou în rând. Fratele Moore și eu natural eram intens interesați să știm ce-i va spune Fratele Branham așa cum Duhul lui Dumnezeu vorbea prin el.

Așa cum s-a uitat la copil el a zis, „Mamă, copilul tău a fost surd”, care desigur a fost corect. Apoi el s-a uitat din nou și a spus cuvinte cu acest efect. „Cineva care are credință în Dumnezeu s-a rugat pentru copilul tău seara trecută. Copilul tău este eliberat”. Vă puteți imagina efectul care l-a avut aceasta asupra femeii. Era adevărat căci copilul auzea, și deși era la vârsta aceasta tânără, când testarea gradului de auzire este întotdeauna dificil, totuși el deja a început să arate faptul eliberării lui prin a imita diferite sunete. Demonstrarea a avut un mare efect asupra adunării. Era clar că Dumnezeu vorbea, nu omul, și de asemenea că omul nu era vindecătorul ci Domnul Iisus Cristos. După aceea noi am vorbit cu Fratele Branham despre incident. El abia și-a amintit de împrejurări. Dumnezeu a vorbit prin el și a descoperit că cineva s-a rugat pentru copil dar nu i-a descoperit cine s-a rugat. Aceea nu era important. Ceea ce era important era că Dumnezeu a făcut lucrarea, și Lui i se cuvine toată gloria. (Câteva luni mai târziu noi am primit o scrisoare de la mama copilului confirmând vindecarea. Aceasta a fost tipărită în VOICE OF HEALING.)

De la Little Rock, noi am ținut două zile de servicii la El Dorado și două la Camden.

Despre Fratele Branham, noi avem numai aceasta să spunem. Scripturile în descrierea lui Ioan Botezătorul au zis, „A existat un om trimis de Dumnezeu al cărui nume era Ioan”. Noi credem că această afirmație se poate de asemenea aplica fratelui nostru preaiubit, William Branham.

Capitolul 19

Presa Americană Raportează Adunările Branham în anii recenti, câțiva slujitori consacrați ai Evangheliei au primit multă publicitate favorabilă de la presă. Ceea ce au primit ei, dacă era ceva, era de obicei de un caracter înjositor. Cu toate acestea, multe ziare au luat timp și spațiu să descrie, deseori favorabil, campaniile de vindecare ale lui William Branham. Ar fi prea mult să așteptăm ca fiecare ziar să dea rapoarte de simpatie. Deseori reporterii care participă la astfel de adunări vin cu gândurile lor deja alcătuite, și stau numai suficient de mult să schițeze un raport extrem de schițat, pe care ei îl presărează cu o batjocură cinică și subtilă de înțelepciune umană. Oricum, se pare că în campaniile Branham, interesul a fost de o natură așa de intensă, încât reporterii au stat în servicii suficient de mult să devină cel puțin parțial convinși de ceea ce au văzut și auzit. Într-un număr de cazuri, s-a dat un raport foarte generos și cinstit al adunărilor. Numai ocazional un raport a apărut complet sceptic. În acest capitol noi vom da schițe despre adunările Branham, din rapoarte apărute în diferite ziare din Statele Unite și Canada. Primul apărând dedesubt a fost publicat în Waukegan NEWS-SUN din Martie 14, 1949:

„În timpul celor trei zile când Rev. Branham a predicat, mulți au pretins că au fost vindecați. Fiecare caz de ochi încrucișați pentru care s-a rugat s-au îndreptat înainte ca rugăciunea să înceteze; mulți ologi și trupuri rău sucite au fost îndreptate și oameni surzi au fost în stare să audă.

„La serviciul din ultima seară, un băiat tânăr paralizat de brațe, picioare și spate, răsucit și deformat a fost adus de mama lui din Bensenville, Illinois, și s-a rugat pentru el. Imediat după rugăciune, el a umblat drept și fără ezitare de la platformă fără ajutor.

„Două femei, care au fost în întregime oarbe cu cataracte de doi ani, au fost vindecate la același serviciu. După ce au fost conduse la platformă și s-a făcut rugăciune, prima a fost în stare să vadă și să

umblu și așa cum soțul ei a zis, Chiar venele acelea de sânge din ochii ei au fost curățite”.

Aceeași reporteră, Fannie Wilson, scriind în Community News, un ziar reprezentând câteva orașe la nord de Chicago, cu data de martie 24, 1949, a zis:

„Diferența principală între Rev. William Branham și aproape oricine altul este: pentru ei Biblia este istorie antică; pentru el este o forță tot atât de vitală și sigură acum ca în zilele lui Iisus din Nazaret. Ceea ce face povestea diferită este că Rev. William Branham procedează să-și dovedească pricina. „Nu că el se ceartă. Departe de aceasta. Rev. Branham este mai umilit decât toți oamenii smeriți pe care i-ați văzut cândva puși laolaltă. (Vă puteți imagina un om alb, născut în Kentucky, ridicând o copilă mică negro cu ochii încrucișați din Market Street, Waukegan, în brațele lui și să zică, Fiică, fii vindecată în Numele lui Iisus Cristos?) Și ochii ei au devenit drepecți, chiar cum au devenit mulți alții, în timpul acestui serviciu de vindecare și adunări de trezire ținute în Grace Missionary Church. Printre cei pentru care s-a rugat luni seara a fost un medic proeminent din Waukegan.

„În timpul serviciului de luni seara numai, nouă persoane au fost vindecate după ce au fost născuți surzi și muți. Cei mai mulți dintre aceștia au fost născuți în această comunitate sau au fost cunoscuți aici mai înainte de vindecarea lor. Unul dintre acești surdo-muți a fost vindecat și de orbire. Toți au devenit în stare să vorbească, deși sunetele au fost similare în calitatea tonalității la acelea ale unui copil. Ei au fost de asemenea surprinși să-și audă glasurile lor proprii.

„Un om care a venit de la Iowa a avut un cancer pe piciorul lui de la genunchi la gleznă, care a dispărut imediat după rugăciune. La adunarea din seara trecută copii cu paralizie, spastică și cei care sufereau de deficiență mintală s-au vindecat după rugăciune.

Mulți oameni importanți și respectați din Lake County l-au auzit și văzut pe Fratele Branham „diagnosticând” numeroase boli. Cel mai mult, persoana pentru care el urma să se roage a văzut efectul bolii creat pe mâna stângă a predicatorului, încât boala a fost oprită după rugăciunea lui.

„I s-a reamintit adunării de multe ori de către vorbitor că el însuși nu avea puterea să înfăptuiască aceste vindecări, și că ele erau fapte a lui Dumnezeu’ prin credința persoanei pentru care se ruga”.

The Albertan, Calgary, Canada

Din publicația ALBERTANĂ CALGARY, CANADA, din august 21, 1947, luăm următorul raport:

„O panoramă de emoții umane au fost dezvăluite de vreo 3.000 de cetățeni care au umplut Pavilionul Victoria miercuri seara să fie martori sau să primească ajutor de la William Branham din Jeffersonville, Indiana, în campania lui de vindecare prin credință.

„Reputația predicatorului din Statele Unite de a ajuta să se vindece peste 35.000 de persoane de orbire, ologire, cancer, polio, T.B., și alte boli de moment ce i-a fost dat darul de vindecare Divină cam cu un an în urmă a atras bărbați, femei și copii din fiecare domeniu de viață.

„Unul dintre primii din rândul de rugăciune a fost un Dl. André din Edmonton, care a zis că suferea de o ieșitură a discului din șirea spinării. El a pretins că a fost la numeroși doctori din Western Canada, și de asemenea la Mayo Brothers la Rochester. Ei au zis că o operație a șirei spinării era necesară, el a afirmat.

Apoi André, care a spus ALBERTANULUI că el nu-și putea aminti când a fost ultima dată în stare să-și atingă degetele de la picioare fără să se îndoie de genunchi, a fost apropiat de vindecătorul divin.

„Luând mâna dreaptă a lui André în mâna lui stângă, Branham a descris boala omului, iar după rugăciune, i-a spus să se aplece și să-și atingă degetele de la picioare. André a făcut așa, fără să-și îndoie genunchii. O uimire a ieșit din gloata imensă, și cu o răbufnire de glasuri, gloatele și-au dat drumul în surpriza și admirația lor combinată.

„Omul din Edmonton, devastat în emoție, a șoptit simple mulțumiri predicatorului înainte de a se repezi la microfon să spună audienței cum doctorii i-au spus că va fi necesară o operație pentru spatele lui.

„Predicatorul a pretins să aibă o vibrație misterioasă în mâna lui stângă prin care el era în stare să distingă cancerul, T.B., și alți germeni”.

The Saskatoon Star-Phoenix

Din publicația SASKATOON STAR-PHOENIX (Canada) din 2 august, 1947, luăm următorul raport:

„D-ra M-Beare a petrecut zece ani în școli pentru surzi aici și în Winnipeg, a zis, Tați și Mama' foarte clar după ce s-a făcut rugăciune

pentru ea de către Rev. William Branham, în Biserica Apostolică miercuri seara unde 800 de persoane s-au adunat să fie martori la vindecare prin credință.

„D-ra B –, intervievată de către STAR-PHOENIX vineri, a zis că ea putea auzi chiar bine cu urechea ei dreaptă dar urechea stângă încă era surdă. Ea a crezut că ea va fi în stare să vorbească normal într-un timp scurt. Proprietăreasa ei a zis că ea zicea Bună dimineața’ și la revedere, ceva ce ea nu a făcut în cele trei luni de când ea a stat cu ea.

„În timp ce adunarea a stat liniștită cu capetele aplecate, cele o sută de persoane să fie vindecate au trecut pe lângă Dl. Branham așa cum el s-a rugat pentru fiecare din ei la rând. Adunării i s-a spus că credința și reverența întreagă erau necesare, și toți trebuie să-și aplece capetele. Celor care nu s-au aplecat li s-a cerut să părăsească biserica.

„Înainte de sosirea Domnului Branham, adunarea a auzit de la alți vorbitori care au spus de minunata lucrare deja fiind făcută prin credință. O femeie a mărturisit că pentru ea s-a făcut rugăciune iar în dimineața următoare urechea ei surdă a fost din nou normală, și alte câteva boli minore au dispărut. Unul dintre vorbitori a menționat că o femeie din Regina, care a fost în stare să suporte numai o dietă lichidă de câteva luni, dar în dimineața următoare după rugăciunea pentru ea, ea s-a ridicat și s-a bucurat de un mic dejun normal”.

The Jeffersonville Post Din Orașul Băstinaș Al Fratelui Branham

De la orașul de baștină al Fratelui Branham, publicația THE JEFFERSONVILLE POST din 3 noiembrie, 1949, luăm următoarele:

„O gloată duminică seara care a concurat cu jocurile anuale între Jeffersonville Red Devils și New Albany Bulldogs au participat la Tabernacolul Branham, la Eighth și Penn Street, au inundat și au stat în ploaie să asculte prin difuzoare, manifestările în mișcare divină ale Rev. William Branham, ale cărui miracole de vindecare sunt cunoscute internațional.

„Din surse autentice vine raportul despre vindecarea a doi pacienți cu cancer, la care li s-a spus de o boală mortală și vindecare în nouăzeci de zile; unei persoane care a fost limitată la un scaun cu rotile timp de optsprezece ani i s-a spus să umble; despre altul care a fost dus la biserică pe o targă de ambulanță; despre surzi care au fost făcuți să audă, toate printr-un om care vindecă prin punerea mâinii drepte în numele Făcătorului lui Divin.

„Conform cu mulți, zilele miracolelor încă nu au trecut chiar în

Jeffersonville.

„Dintr-un bărbat tânăr căznitor, care a lucrat într-o slujbă în timpul zilei, și a proclamat evanghelia duminica, credința lui proprie a fost așa încât să biruiască toate obstacolele. El încă suferă batjocura în unele împrejurări în orașul lui de baștină, de la batjocoritori, care ar trebui să-l cinstească ca fiind unul ales de Ființa Supremă să ducă înaintea lucrarea Lui.

„Deși neînvățat, așa cum este socotită învățătura astăzi, el are abilitatea și ardoarea sinceră necesară în prezentarea evangheliei.

„Puterea lui de vindecare Divină astăzi este cunoscută internațional. Din Jeffersonville el va călători la Louisiana, Houston, Texas, posibil în Jamaica, și apoi în străinătate”.

Multe alte ziare, incluzând Chicago DAILY TIMES, the CHICAGO DAILY NEWS, the ST. LOUIS STAR-TIMES, the ST. LOUIS POST-DISPATCH, a publicat rapoarte interesante și chiar lungi despre adunările Branham, ziarul din urmă dând aproape o pagină plină. Nu toate dintre aceste rapoarte au fost scrise ca susținătoare ale campaniilor. Totuși cele mai multe dintre ele cel puțin nu au fost ostile, și unele, atât cât merg ziarele, au fost favorabil impresionate. În cele mai multe cazuri, unde reporterul a avut ocazia să fie de fapt martor la demonstrarea cazurilor vindecate, el era convins că acolo era o putere supranaturală fiind manifestată în adunări.

Jonesboro, Arkansas, Evening Sun Dă Un Raport Frumos Despre Adunarea Branham

(De Reporter Eugene Smith în publicația din iunie 12, 1947)

„Deși Rev. Branham pretinde că a primit darul cu vreo 11 luni în urmă, el a zis în interviu că a fost de prima dată când a avut ocazia să-și spună povestea direct la reporteri. Serviciile mele zilnice îmi iau așa de mult din timpul meu încât managerii bisericii mi-au cerut să refuz interviuri cu ziarele. Ei au zis întotdeauna, „Tu ai așa de mulți care caută ajutor prin rugăciunile tale; ca să-ți publici prezența ta prin ziare va adăuga numai la rândurile de rugăciune supraaglomerate”, au explicat ei.

„O vizită la Bible Hour Tabernacle pe East Matthews va suporta afirmația lui că pretențiile sale nu au nevoie de publicitate. Săptămâna trecută rândurile de rugăciune, în care el s-a rugat individual cu cei bolnavi, paralizați, surzi, muți și orbi, au fost ținute de două ori zilnic. În săptămâna aceasta trei servicii sunt ținute în fiecare zi. Și el

niciodată nu va fi în stare să treacă prin lista lungă înainte de a se încheia adunarea luni.

„Oamenii se revarsă în oraș zilnic să ceară după doar un minut cu Rev. Branham. Într-o zi această săptămână un autobuz încărcat cu 45 de persoane din Fulton, Kentucky, era prezent. În aceeași zi un avion închiriat a adus înăuntru un om de 34 de ani fost-Infanterist, umflat oribil cu cancer, care-i sugea viața. Miercuri, Rev. Branham a zburat la El Dorado într-o călătorie vârtej să se roage pentru o persoană care s-a raportat că era aproape de moarte.

„Rezidenți din cel puțin 25 de state și México au vizitat Jonesboro de când Rev. Branham a deschis adunarea de campanie la 1 iunie. Ei reprezintă state din California la New Jersey, Michigan și Wisconsin la Florida, Wyoming la Texas și în jos la México, i s-a spus reporterului de la SUN. Asistentele uimitoare au inundat curțile locale de turiști și multe case private în fiecare seară, de asemenea un dormitor special a fost alcătuit în spatele bisericii.

„Rev. Branham zice, Eu sunt doar un om. Eu nu am putere de vindecare. Iisus Cristos este singurul care poate vindeca. Eu mă rog Lui să-i vindece pe aceia care cred. Nimeni nu poate fi vindecat care nu are credință în Iisus Cristos, a explicat el.

„Detectând felul de boală a celor care veneau la el este o altă putere pretinsă de Rev. Branham. Când ei își pun mâna în mâna mea stângă, eu primesc vibrații cauzate de germenii din persoană. Eu pot de obicei să spun ce este boala. Când boala părăsește persoana, vibrațiile se opresc, a afirmat el. Când Rev. Branham isprăvește o rugăciune pentru o persoană, el de obicei o termină prin a spune, Eu îți poruncesc prin Iisus Cristos, părăsește această persoană.

„Rev. Branham a început un plan riguros ultima vară în St. Louis. El a venit la Jonesboro după aceea, a vizitat Pine Bluff și Camden, apoi a mers la Houston și înainte la Coasta de West. El va zbură la California săptămâna următoare să administreze la un Armenian.

„De la vizita lui din octombrie, Rev. Branham a arătat efectele rutinei zilnice. El a pierdut 25 de livre și ochii lui sunt foarte băgați și adânciți. Eu trebuie să-mi țin locul de reședință un secret ca să pot avea ceva somn de fapt, a zis el zâmbind.

„Participarea totală pentru servicii în timpul perioadei celor două săptămâni se pare să întrecă numărul de 20.000 până duminică, declară oficialitățile bisericii. Pentru două zile acest reprezentant al

SUN a participat la serviciile de după-masă și a petrecut o dimineată ascultând povestirea Rev. Branham. Înghesuindu-se cu masele, vorbind cu numeroși oameni din zone larg răspândite, niciun sceptic nu a fost întâlnit. Mulți au spus povestiri care cu greu păreau posibile.

„Spre exemplu, M.N. Funk, un pantofar din Seymour, Missouri, a zis că el nu a umblat de cinci ani și cinci luni până când a participat la un serviciu condus de Rev. Branham la Camden, ianuarie 21. Am zăcut într-un spital pentru nouă luni după cădere și rănirea șirei spinării mele, în timp ce făceam ceva lucrări de tâmplărie. Doctorii mi-au spus că niciodată nu voi mai umbla, și timp de cinci ani și cinci luni eu nu am umblat. Știu că este greu de crezut, dar Fratele Branham s-a rugat pentru mine și m-am ridicat și am umblat imediat. Și eu pot umbla tot așa de bine ca voi sau oricine altul astăzi, a zis el.

„C. C. Shepherd, pastor al Bisericii Penticostale din St. Charles de lângă de Witt, a arătat adunării luni după-masă, un cocoloș bătătorit de substanță ca pielea care el a zis că era un cancer care l-a plăgut timp de 14 ani. Rev. Branham s-a rugat pentru el marți săptămâna trecută. El a zis căci cancerul de pe gâtul lui, rezultatul unei tăieturi de brici, a fost roșu când a mers la platformă, dar imediat a început să se înnegrească. El doar s-a înnegrit, s-a uscat și a ieșit afară, a zis el. El a avut o groapă adâncă în gâtul lui unde a fost umflătura.

„D-na Hattie Waldrop, care a zis că soțul ei a avut un magazin de instalații sanitare la 2851 North 16, Phoenix, Arizona, a venit până la Jonesboro să mărturisească că Rev. Branham a adus-o înapoi din moarte. Pulsul meu s-a oprit complet. Eu am suferit de cancer la colon, boală de inimă și ficat fără speranță să mă fac bine, când Fratele Branham s-a rugat pentru mine în 4 martie. Astăzi eu sunt bine și sănătoasă, a spus ea reporterilor”.

(Nota scriitorului: Eu am vorbit personal cu femeia aceasta și soțul ei și știu că mărturia ei este adevărată.)

Capitolul 20

Daruri de Vindecare Plus

De EVANGHELIST F.F. BOSWORTH

Pentru mai mult de treizeci de ani în timpul marilor campanii de evanghelizare, eu am supralucrat, rugându-mă pentru bolnavi și suferinzi. În decurs de patrusprezece ani din acest timp, noi am condus Trezirea Națională la Radio în decursul cărui timp noi am primit aproape un sfert de milion de scrisori, cele mai multe din ele conținând

cereri de rugăciune de la bolnavi și oameni suferinzi care nu s-ar fi putut vindeca fără acțiunea directă a Duhului Sfânt ca răspuns la „rugăciunea de credință”. Noi am primit multe mii de mărturii nesolicitate de la acei care au fost vindecați miraculos de fiecare suferință trupească despre care știu eu ceva, incluzând lepra. A lui Dumnezeu să fie toată gloria căci aceste rezultate sunt imposibile la oricine afară de El. Ca rezultat al acestor miracole, multe mii s-au convertit cu bucurie, pe care noi i-am fi omis dacă nu am fi predicat partea de vindecare a Evangheliei odată pe săptămână în toate campaniile noastre evanghelice.

Din cauză că această slujbă de vindecare a cerut muncă dincolo de tăria umană, noi ne-am rugat, oh așa de cinstit ca Dumnezeu să ridice mai mulți lucrători să ajute în această fază a slujbei așa de mult neglijată. Și în timpul ultimilor doi ani deseori am plâns de bucurie din cauza darului recent al lui Dumnezeu către Biserică al preaiubitului nostru frate William Branham cu minunatele lui „Daruri de Vindecare”. Acesta este un caz al lui Dumnezeu de a face „în abundența fără măsură pe deasupra a tot ce cerem sau gândim” (El. 3: 20), căci eu niciodată nu am văzut sau citit despre ceva să egaleze slujba de vindecare a lui William Branham.

Un înger. Se Arată în 7 mai, 1946, un înger care a vorbit cu Fratele Branham cu glas audibil în intervale din copilăria lui până în timpul prezent, în final i s-a arătat și, printre alte lucruri, i-a spus că Venirea lui Cristos era aproape, și Mesagerul Ceresc a zis: „EU SUNT TRIMIS DIN PREZENȚA ATOTPUTERNICULUI DUMNEZEU SĂ-ȚI SPUN... CĂ DUMNEZEU TE-A TRIMIS SĂ DUCI UN DAR DE VINDECARE LA POPOARELE LUMII”.

La pagina 1291 din Biblia Scofield, Dr-C. I. Scofield, D.D., în însemnarea în josul paginii despre îngeri spune: „Deși îngerii sunt duhuri (Ps. 104: 4; Ev. 1: 14), li se dă putere să devină vizibili în asemănarea de formă umană (Gen. 19: 1 și multe alte Scripturi și în Vechiul și Noul Testament). În Exod 23: 20, Dumnezeu i-a zis lui Moise: Iată Eu trimit un înger înaintea ta, să te țină în cale să te aducă într-un loc pe care Eu l-am pregătit. Și în Gen. 24: 40 citim, Domnul... va trimite Îngerul Lui cu tine, și va prospera calea ta”.

Aceasta este exact ce a făcut Dumnezeu pentru Fratele Branham. El nu începe să se roage pentru vindecarea celor suferinzi în trup în rândul de rugăciune în fiecare seară, până când Dumnezeu îl

unge pentru operarea darului, și până când el este conștient de prezența îngerului cu el pe platformă. Fără această conștiință, el pare să fie perfect neputincios.

Două Semne Date

Acum observați, că Dumnezeu nu a trimis numai un înger să fie cu Moise, El de asemenea i-a dat două miracole perfecte ca semne și dovezi la popor că Dumnezeu i s-a arătat lui și l-a însărcinat, sub călăuzire divină, să fie eliberatorul lor (Exod 4: 1 – 31). Primul semn era acela ca toiagul lui Moise să devină un șarpe, iar al doilea semn era acela de a-și pune mâna în sân și să devină „așa de leproasă ca zăpada”. etc. Dumnezeu i-a zis lui Moise, „Se va împlini, dacă ei nu te vor crede, nici nu vor asculta de glasul primului semn, ei vor crede glasul ultimului semn”. (Exod 4: 8) În ultimele trei versete din acest capitol citim că atunci când aceste două semne au fost repetate „în vederea poporului, poporul a crezut... și ei și-au aplecat capetele și s-au închinat”.

Tot astfel, pe lângă trimiterea unui înger să fie și să-l ajute pe Fratele Branham, El de asemenea i-a dat două semne perfect miraculoase care au servit să ridice credința miilor de oameni incurabili până la nivelul unde „Darul de Vindecare” lucrează.

Diagnostic Supranatueal

Primul semn: Când îngerul i-a apărut la Fratele Branham, el i-a spus cum va fi în stare să detecteze și să diagnosticheze toate bolile și suferințele; că atunci când darul lucra, prin a lua mâna dreaptă a pacientului el va simți diferite vibrații fizice sau pulsații care îi vor indica diferitele boli de care suferea fiecare pacient. Boli de microbi, care indică prezența și lucrarea unui spirit „asupritor” (Fapte 10: 38) de neputință poate fi simțit distinctiv.

Când spiritul de neputință vine în contact cu darul ei alcătuiește o astfel de comoție fizică încât devine vizibilă pe mâna

Fratelui Branham, și așa de reală încât îi va opri ceasul de mână la clipeală. Aceasta se simte la Fratele Branham ca și cum ar ține un fir viu cu prea mult curent în el. Când spiritul asupritor este scos în Numele lui Iisus, voi puteți vedea mâna roșie și umflată a Fratelui Branham schimbându-se în starea ei normală. Dacă suferința nu este o boală de microbi, atunci Dumnezeu întotdeauna îi descoperă suferința la Fratele Branham prin Duhul. Acest prim semn de obicei ridică credința persoanei la nivelul vindecării; dar dacă nu, al doilea semn o

face.

Un Văzător

Al doilea semn: îngerul i-a spus că ungerea îl va face să vadă și îl face în stare să spună suferinzilor multe din evenimentele vieților lor din copilăria lor până în timpul prezent. El chiar le spune unora gândurile în timp ce ei vin la platformă sau înainte ca ei să vină la adunare. Eu l-am auzit spunând recent la o mamă care-și aducea fetița, „Doamnă, copila ta a fost născută surdo-mută; și imediat ce ai descoperit că ea nu putea auzi, ai dus-o la doctor”, și apoi el i-a spus mamei exact ce a spus doctorul. Mama a zis, „Acea este exact corect”. Marea audiență aude toate acestea prin sistemul de adresare publică. Fratele Branham de fapt o vede pusă în scenă și împinge microfonul la o parte ca audiența să nu o audă, el spune pacientului orice păcate nemărturisite și nepărăsite din viețile lor de care trebuie să se lase înainte ca darul să lucreze pentru eliberarea lor. Imediat ce astfel de persoane recunosc și promit să părăsească păcatul sau păcatele astfel descoperite, vindecarea lor deseori vine într-un moment înainte ca Fratele Branham să aibă timp să se roage. Aceste afirmații de către înger sunt verificate în adunările Branham în fiecare seară în fața ochilor miilor.

Aceste adunări mari mărturisesc în fiecare seară din nou și din nou trei feluri de minuni distincte. Primele două nu vindecă suferinzii, dar servesc numai ca semne să ridice credința celor suferinzi la nivelul unde „darul de vindecare lucrează pentru eliberarea lor”. Desigur, aceste două semne miraculoase sunt posibile numai în timp ce ungerea Duhului Sfânt este peste fratele Branham pentru acest scop.

Mai Mult Decât „Daruri de Vindecare”.

Fără îndoială, câțiva Creștini aici și acolo, în timpul Epocii Bisericii, și unii în timpul prezent au fost înzestrați cu „Darul de Vindecare” care este enumerat printre cele nouă daruri spirituale în al 12-lea capitol din I Corinteni, fiecare din ele este definit ca „Manifestarea Duhului”. (I Cor. 12: 7 – 11). Trebuie să fie laici în fiecare biserică astfel înzestrați.

Dar Fratele Branham este un canal pentru mai mult decât numai un dar de vindecare; el este de asemenea un Văzător așa cum erau Profeții Vechiului Testament. El vede evenimente înainte ca ele să aibă loc. Eu l-am întrebat, „Ce vrei să spui? Cum le vezi?” El a răspuns, „Chiar cum te văd pe tine: numai că eu știu că este o viziune”. Tot așa

de clar ca cineva care vede lucruri materiale în jurul lor, Fratele Branham, în timp ce este în rugăciune în timpul zilei, vede în vedenie ceva din miracolele principale înainte ca ele să aibă loc în seara aceea. El vede pe unii aduși în târgi de ambulanță, sau șezând în cărucioare, și poate să-i descrie cum arată și cum sunt îmbrăcați, etc. în timp ce sunt arătate aceste miracole înainte, el de obicei devine, pentru acel timp, inconștient de lucrurile care se petrec în jurul lui. Niciodată în timp de mai mult de trei ani de când a primit darul nu au dat greș aceste descoperiri să producă miracole perfecte exact cum le-a văzut deja în viziuni. La aceste dați el poate spune cu absolută certitudine, „Așa vorbește Domnul”, și el niciodată nu este greșit. El mi-a spus săptămâna trecută că el simplu acționează ceea ce a văzut deja el însuși făcând în viziune. Succesul acestei faze din slujba lui este exact 100 la sută.

Privind La Nevăzut

Când darul lucrează, Fratele Branham este cea mai sensibilă persoană la prezența și lucrarea Duhului Sfânt și la realitățile spirituale ale oricărei persoane pe care am cunoscut-o vreodată. Sub ungere, care operează darurile lui spirituale, și când el este conștient de prezența îngerului, el se pare că trece prin perdeaua cărnii în lumea spiritului, să fie atins cu desăvârșire cu un simț al nevăzutului. Pavel a scris (II Cor. 4: 18), „Noi nu privim la lucrurile care se văd, ci la lucrurile care nu se văd: căci lucrurile care se văd sunt trecătoare; dar lucrurile care nu se văd sunt eterne”.

Cuvintele lui Pavel de aici arată că noi acum trăim în două lumi în același timp-lumea simțului, și lumea duhului. Lumea duhului înconjoară, sferic, și interpătrunde lumea simțului. Ambele lumi ocupă același spațiu în același timp. Realitățile materiale pe care noi le vedem cu ochii noștri naturali, există în mijlocul realităților mult mai bune care sunt nevăzute de nervul optic. Scripturile ne învață că realitățile superioare „eterne” ne înconjoară acum. Ce priveliști ar putea fiecare din noi să vadă la fiecare moment al existenței noastre, la fiecare întoarcere a cărării noastre, dacă aveam noi ochii unși cu care să le vedem! „Cele văzute” există în mijlocul celor „nevăzute; „cele „temporare” în mijlocul celor „eterne”.

Pavel zice, „Cel ce se alipește de Domnul este un duh”. În timp ce suntem umpluți cu Duhul Sfânt, duhul nostru și Duhul lui Dumnezeu sunt îmbinate în unul în același fel cum sunt oceanul și golful una din

cauză că oceanul curge în golf. Apoi este că realitățile spirituale glorioase câștigă superioritatea și devin cele mai dominante. Noi vedem adevărul și realitățile spirituale prin ochii lui Dumnezeu. La astfel de timpuri evenimente viitoare par să fie prezente ca o atracție a unui anunț al unui film. Iisus a zis, „Duhul vă va arăta lucruri care vor veni.

Miracole Văzute Dinainte în timpul adunării de la Fort Wayne o doamnă a venit în rândul de vindecare ducând o copilă care a fost născută cu un picior strâmb cu piciorul ei într-un ghips. În momentul când Fratele Branham le-a văzut, fără să se oprească să se roage pentru vindecarea copilei, el i-a zis doamnei, „O da, vei face ce îți spun să faci?” Doamna a răspuns, „Voi face”. Apoi el i-a zis, „Mergi acasă și ia jos ghipsul acela, și când vii înapoi mâine seară, adu copila, și ea va avea un picior perfect”. Microfonul a dus aceste cuvinte la toți în marea audiență. Le-au luat mai mult de o oră în seara aceea să ia ghipsul acela jos. Când doamna a adus copila seara următoare, copila avea un picior perfect și purta o pereche nouă de pantofi mici albi și umbla. Doctorul a făcut raze X la picior și l-a găsit perfect. L-am întrebat pe Fratele Branham ziua următoare de ce a trecut pe doamnă și copilă prin rândul de rugăciune fără să se roage pentru vindecarea copilei. El a răspuns, „Nu era necesar, căci într-o viziune după-masă am văzut copila vindecată”. Ar face acest articol prea lung dacă aş relata multe alte cazuri mult mai minunate în detaliu decât acest caz. Această fază a slujbei lui singură ar furniza material pentru o carte.

În al 5-lea Capitol din Sf. Ioan, Iisus a zis, „Tatăl Meu lucrează până acum, și Eu lucrez... Fiul nu poate face nimic de la Sine, decât ce vede pe Tatăl făcând: căci orice lucruri face El, tot așa face și Fiul, căci Tatăl iubește pe Fiul și-i arată toate lucrurile care le face El”. Ce a vrut Iisus să spună? Desigur, Iisus era un Văzător așa cum erau Profeții Vechiului Testament. El a văzut miracolele Lui înainte ca ele să se întâmple. El a văzut omul care a avut o infirmitate 38 de ani care nu putea intra în scăldătoare când îngerul a intrat și a tulburat apa. Iisus a venit la el și i-a zis, „Ridică-ți patul, și umblă”. Iisus l-a văzut pe Lazăr înviat din morți înainte de a înfăptui miracolul. El i-a zis lui Natanael, „Înainte de a te chema Filip, când tu erai sub smochin, Eu te-am văzut”. (Ioan 1: 48). El a văzut unde era legat mânzul măgăriței fără să fie acolo etc, etc. Și Cristosul care locuiește launtric acum își perpetuează lucrările Lui prin unelte umane conform cu promisiunea Lui pentru

această epocă: „Cel ce crede în Mine, lucrările care le fac Eu le va face și el – căci Eu mă duc la Tatăl, și orice veți cere în Numele meu Eu voi face, ca Tatăl să poată fi glorificat în Fiul”. (Ioan 14: 12, 13).

TRAGEREA CREDINȚEI ESTE SIMȚITĂ

În cazul femeii care i-a atins marginea hainei lui Iisus și s-a vindecat, Iisus a zis, „îmi dau seama că tărie s-a scurs din Mine”. (Luca 8: 46). Când aceasta a devenit cunoscut, noi citim în Marcu 6: 55, 56, că „peste tot unde a intrat El în sate, sau orașe, sau țară, ei puneau bolnavii pe străzi, și îl rugau stăruitor ca ei să-i poată atinge doar marginea hainei Lui: și câți îl atingeau se făceau sănătoși”. Mulțumesc lui Dumnezeu că ceva tărie încă curge din Cristosul care locuiește lăuntric în trupurile celor bolnavi și suferinzi, și ei sunt făcuți sănătoși.

Cele două semne miraculoase care Dumnezeu le manifestă prin Fratele Branham să ridice credința celor din rândul de rugăciune la nivelul corect, sunt date de asemenea să ridice credința celor suferinzi din audiență la același nivel. Această credință trage aceeași tărie din Cristosul care locuiește lăuntric care operează darul, și îi vindecă pe cei ce șed în audiență. Nu contează dacă este boala ta diagnosticată supranatural, sau a persoanei din rândul de rugăciune, semnele sunt aceleași, și au același efect asupra celor care șed în audiență. De ce trebuie să fie semnele repetate pentru fiecare persoană care deja le-a văzut? Moise nu și-a repetat cele două semne ale lui pentru fiecare Israelit individual. O mie puteau fi martori la demonstrare și să fie determinați să creadă în același timp. Credința la nivelul corect în orice parte a marii audiențe trage tăria din Cristosul care locuiește lăuntric care operează darul; și aceasta nu poate să aibă loc fără ca Fratele Branham să o știe. El o simte tot așa de distinctiv cum ați simți voi dacă aș trage de haina voastră, și știe direcția de unde vine; și el chiar arată persoana a cărei credință îl atinge pe Cristos.

În timp ce se ruga pentru acei din rândul de rugăciune în adunarea din Flint, el s-a oprit, și a arătat sus spre a doua galerie la dreapta lui, și a zis, „Eu chiar acum am avut o viziune despre o doamnă îmbrăcată într-un costum albastru purtând un cordon cu dungi. Ea tocmai a fost vindecată de un cancer”. Femeia a sărit în picioare și cu mare bucurie a zis, „Eu sunt doamna”. Credința ei a făcut pentru ea în a doua galerie ceea ce făcea credința pentru cei de pe platformă.

O doamnă tânără a fost dusă în adunare pe un pat de campanie. Ea era pe moarte de leucemie. I s-a spus și la John's Hopkins și la

Clinica Mayo, că s-a făcut tot ce era posibil și că nu mai era speranță ca ea să trăiască. Minte ei a început să cedeze. Eu m-am strecurat de pe platformă la patul ei și i-am spus să se roage ca Dumnezeu să-i ridice credința la nivelul vindecării și că aceea sau va pune darul în funcțiune sau îl va atrage pe Fratele Branham jos la ea. Eu am privit buzele ei mișcându-se în rugăciune și deodată Fratele Branham a simțit tragerea credinței, a sărit jos de pe platformă și a mers la patul ei, s-a rugat pentru ea, și a zis, „În Numele lui Iisus ridică-te de pe patul tău, primește tărie divină și fii sănătoasă”. Ea s-a supus și cu mâinile ridicate sus și cu lacrimi de bucurie și venerație curgând pe obraji ei, ea umbla înainte și înapoi în fața tuturor oamenilor și jos pe intervale. Sora ei mi-a spus după aceea, „Sora mea este minunat”.

În marele Fair Park Auditorium în Dallas cu câteva luni în urmă, într-o seară când parterul orchestrei era plin de târgi și cazuri cu cărucioare, în timp ce Fratele Branham era ocupat să se roage pentru cei din rândul de rugăciune, el a continuat să simtă tragerea credinței de la dreapta lui care în final s-a oprit. Când a terminat cu cei de care se ocupa el, el a indicat spre un om pe un pat de campanie din parterul orchestrei, și i-a zis, „Omule, ridică-te, tu ai fost vindecat de vreo cinci minute”. El s-a ridicat laudând pe Dumnezeu. Soția lui a venit la el și ei și-au aruncat brațele unul în jurul celuilalt și au plâns de bucurie împreună. El a fost adus din Chicago într-o stare pe moarte cu plămânii lui fiind mâncați cu cancer. El a fost vindecat și a venit la următoarea adunare în Fort Wayne cu câteva zile mai târziu să-și dea mărturia. El a participat la alte două adunări de atunci. Eu aș putea merge mai departe relatând multe pagini de vindecări similare despre cei vindecați în timp ce ședeau sau zăceau pe târgi în audiență fără ca Fratele Branham să-i atingă vreodată. Toți au fost vindecați în umbra lui Petru fără ca el să-i atingă pe careva din ei.

Fără Cazuri Grele

Nu există un astfel de lucru ca un caz greu la Dumnezeu. O doamnă din Grecia care nu avea deschidere în gâtul ei a intrat în rândul de rugăciune. Ea nu putea înghiți nicio picătură de apă sau vreun fel de hrană. Imediat ce Fratele Branham s-a rugat pentru ea ea a băut un pahar de apă și a mâncat un baton de bomboană. Cu o seară sau două mai târziu în aceeași adunare nouă surdo-muți au venit în rândul de rugăciune și toți nouă au fost vindecați.

Cei născuți orbi își primesc vederea. După ce s-a rugat pentru un

om total orb, Fratele Branham i-a zis, „Umblă spre amvon și pune-ți degetul pe nasul acelui predicator”. El a mers drept spre predicator și l-a tras de nas, făcând adunarea să râdă.

Un misionar foarte renumit din Palestina în ultima stare de T.B. a fost adus din Yakima, Washington, într-o ambulanță la Civic Auditorium în Seattle, Washington. Guvernul i-a plătit biletul de avion spre casă. Când i s-a poruncit, în Numele lui Iisus, să se ridice și să fie sănătos, el a făcut așa, și cu două zile mai târziu el făcea lucru manual prin jurul casei lui.

Vindecare în Masă

Doar așa cum o chemare la altar sau o invitație către păcătoși urmează o predică evanghelistică, tot așa după diagnosticarea supranaturală și vindecarea celor din rândul de rugăciune, invitația acum este dată celor din audiență care sunt pregătiți să primească vindecare să vină sau să fie duși înainte să fie vindecați sau salvați fizic.

Vindecarea la câte unul odată pe platformă este numai introductiv pentru serviciul principal de vindecare. Aceasta este numai o lecție obiect de predică, ca să zic așa, la toți din audiență care au nevoie de binefacerea părții de vindecare din evanghelie.

Doar cum o sută de păcătoși pot răspunde la invitația unui evanghelist și trăiește încă miracolul mai mare a nașterii noi în masă, așa a fost uimitor demonstrat cu câteva zile în urmă în adunarea din Louisville că bolnavii pot fi vindecați în masă prin darul de vindecare. Fratele Branham s-a aventurat în această procedură acolo, invitând pe cei de pe paturi de campanie, cei din cărucioare, și cei ologi să fie aduși înainte primii, și apoi acei care puteau umbla pe cârjele lor și acei care sufereau cu cancer și alte boli să vină înspre partea din față și să stea în spatele târgilor și a cărucioarelor. Așa cum ei au început să vină înainte, credința lor a început să tragă tăria de vindecare din dar, și demonstrarea vindecării a fost dincolo de orice mărturie până acum în adunarea Branham. În timp ce erau pe drumul lor înainte, Fratele Branham a arătat rapid spre unul după altul zicând, „Cristos te-a vindecat”. Oamenii și-au aruncat cartonașele de rugăciune în aer, și-au aruncat jos cârjele și cei ce nu puteau sta în picioare sau umbla au sărit în picioare, unii din ei săreau și laudau pe Dumnezeu de bucurie. Demonstrația era dincolo de descriere. Un băiat într-un scaun care nu putea sta în picioare sau să umble, l-am văzut sărind în picioare și laudând pe Dumnezeu. Câteva minute mai târziu, eu i-am făcut semn și

am cerut mulțimii să facă drum și să-l lase să vină la platformă. El a mers la microfon și a predicat frumos la audiența care plângea. Darul a funcționat pentru vindecarea în masă tot cum a făcut deja în rândul de rugăciune unde ei au fost vindecați unul câte unul. Soția pastorului bisericii The Open Door mi-a telefonat dimineața următoare căci câțiva membri din biserica lor au fost vindecați în acest serviciu de vindecare în masă seara trecută.

Păcătoșii. Se p Predau în Masă

Și cel mai bine dintre toate, păcătoșii sunt astfel aduși sub condamnare pentru păcat și vor să fie salvați. În Rom. 15: 18, 19, Pavel vorbește despre a face „Neamurile ascultătoare, prin cuvânt și faptă, prin semne și minuni puternice, prin puterea Duhului lui Dumnezeu... din Ierusalim, și în jur până la latic”. Eu am văzut atât de mulți ca două mii de păcătoși într-un singur serviciu Branham sărind în picioare în lacrimi să-și dea inimile lor lui Dumnezeu. Nu-i de mirare că Iisus a zis, „în orice cetate veți intra-vindecați bolnavii care sunt acolo”.

Invitații de Peste Mare

Citând Ps. 68: 18, Apostolul Pavel a zis în El. 4: 8, „Când El s-a înălțat în înălțimi, El a condus robia roabă, și a dat daruri oamenilor”. Știrile despre acest dar divin către Biserică, în trei ani scurți au călătorit în jurul lumii, și multe chemări urgente vin din țări străine și din stații misionare de peste mări. Multe dintre acestea au venit recent din diferite secțiuni din Africa. Unii suferinzi au zburat peste ape din alte țări în Statele Unite să fie vindecați. Când Fratele Branham vizitează câmpuri de misiune eu cred că acolo vor fi cele mai mari treziri spirituale la care Biserica a fost martoră de la primul secol.

Înainte de încheiere, eu simt că trebuie să spun celor care citesc aceste rânduri, și nu sunt în stare să participe la o adunare Branham, că și voi puteți fi vindecați, de asemenea. Mii au fost vindecați miraculos prin rugăciunea lor proprie. Dumnezeu dorește vindecarea voastră mai mult decât este posibil ca voi să o doriți. Iisus a murit să o facă posibil. Calvarul face legal tot ce este promis proprietatea voastră personală. „Orice iotă întregă”, este voia lui Dumnezeu dovedită și demonstrată mulțimilor.

Capitolul 21

Un Raport despre Viziunile

Mărturisite de Fratele Branham

(înregistrate prin reproducere electrică)

Scopul de a scrie aceste viziuni este pentru slava lui Dumnezeu, și Fiul Său Iisus Cristos. Ele mi-au fost arătate de Îngerul Lui Sfânt și nu este pentru vreo laudă de sine că ele sunt scrise. Mi s-a cerut de mulți să le scriu, și am luat-o pe inima mea să relatez câteva din ele. Ele sunt foarte sacre pentru mine.

Unele din aceste viziuni au cerut timp pentru împlinirea lor. Dar întotdeauna ele s-au împlinit întocmai cum mi-au fost arătate. Aceasta îmi face inima foarte smerită să mă gândesc că cel Atotputernic arată aceste lucruri slujitorului Său. Eu spun aceste lucruri ca oamenii să poată crede în Iisus Cristos, și să fie salvați prin a crede.

Viziunea I-Viziunea Despke Podul Râului Ohio

Prima viziune de care-mi amintesc că am văzut-o era când am fost la vârsta de vreo șapte ani. Această viziune poate nu a avut marea însemnătate spirituală cum au avut celelalte următoare, după cum eram așa de foarte tânăr eu nu aș fi putut să o înțeleg. Dar Dumnezeu a fost care-mi dădea prima privire a lucrării acestui dar deosebit, prin care am văzut multe lucruri întâmplându-se înainte ca ele să fie împlinite.

În această viziune, care a venit la mine când mă jucam cu fratele meu, am văzut un pod mare fiind construit peste Râul Ohio, și un număr de muncitori căzând jos de pe el. Am văzut chiar cum a fost construit și unde va fi. Aceasta se părea imposibil atunci, dar mai târziu a venit la împlinire întocmai cum mi-a fost arătat.

Viziunea II-Avertizare împotriva Spiritismului într-o seară, nu mult după convertirea mea, m-am întors dintr-un loc de sub un stejar bătrân, unde „înainte” eu m-am angajat în rugăciune secretă. Aceasta a fost cândva între unu și trei dimineața. Mama mea și tata m-au auzit cum am intrat în camera mea, și m-au chemat, spunându-mi că sora mea mică era bolnavă. Am ingenuncheat și m-am rugat pentru ea și apoi m-am întors în camera mea.

După ce am intrat în camera mea, am auzit un sunet care era ca două fire electrice care se freacă împreună, făcându-le să facă arc. Eu am lucrat ca liniar la timpul acela, și am gândit că trebuie să fie un scurt în circuitul casei. Dar deodată sunetul s-a schimbat și o lumină ciudată a umplut camera. Apoi mi s-a părut că stăteam în aer. Aceasta m-a speriat foarte mult și m-am gândit că eu muream.

După aceea am observat că lumina era peste tot în jurul meu. Privind în sus am văzut o stea mare chiar deasupra de unde venea

lumina. Ea a venit mai aproape și mai aproape. Apoi se părea că nu puteam nici răsufla nici vorbi. Apoi steaua părea să se așeze pe pieptul meu.

La punctul acela scena s-a schimbat, și se părea că eu am apărut pe un deal plin cu iarbă verde, și chiar în fața mea era un borcan de bomboane demodat cu patru colțuri. În borcan era o molie mare de tabac sau muscă-ancercând să se elibereze. Am început să mă întorc spre dreapta, și acolo era îngerul puternic stând privind la mine. El a zis, „Vezi ce am să-ți arăt”. Apoi am văzut un braț aruncând o piatră, și spărgând borcanul de bomboane. Molia de tabac a încercat să zboare. Dar nu se putea desprinde de pământ; trupul ei era prea greu pentru aripile ei mici.

Apoi din molie au ieșit roiuri de muște, și una din muște a zburat în urechea mea. Îngerul mi-a zis, „Muștele care le-ai văzut reprezintă dughuri rele, așa ca dughuri de ghicire și spunerea viitorului”.

Apoi el a avertizat, „Fii atent”. Aceasta a fost repetată de trei ori. După aceea mi-am revenit. Eu nu am mai putut dormi în noaptea aceea. Ziua următoare am fost foarte atent. Eu vegheam fiecare mișcare, așteptând ca ceva să se întâmple în orice timp. Întregul lucru era foarte nou pentru mine, căci aceasta era prima avertizare care am avut-o vreodată printr-o viziune.

La amiază în acea zi, am mers la o băcănie mică să-mi cumpăr ujina. Acolo era un Creștin care lucra în magazin; eu tocmai l-am condus la Cristos. El după aceea mi-a fost un mare ajutor în lucrarea Evangheliei. În timp ce eram acolo i-am relatat viziunea mea, când o doamnă a pășit pe ușa din față a magazinului.

Eu am avut un sentiment ciudat, și am știut că un duh straniu a intrat înăuntru. I-am menționat aceasta Fratelui George DeArk, prietenul meu. Doamna a mers la fratele lui Ed, și a zis, „Eu caut un om cu numele de Branham. Mi s-a spus că el este un om al lui Dumnezeu”. Apoi Ed m-a chemat. Când am venit unde era ea, m-a întrebat, „Ești tu William Branham, profetul lui Dumnezeu?” Eu i-am răspuns, „Eu sunt William Branham”.

Ea a întrebat, „Ești tu acela care ai înfăptuit miracolul acela asupra Domnului William Merrill la spital și ai vindecat-o pe Mary O'Honion (ea locuiește pe E. Oak St., New Albany, Ind.) – după ce ea a fost oloagă pentru 17 ani?” I-am răspuns, „Eu sunt William Branham; Iisus Cristos i-a vindecat”. Apoi ea a zis, „Eu am pierdut ceva

proprietate funciară, și aș vrea să-mi spui locul". Eu niciodată nu am înțeles ce a vrut ea să spună prin afirmația ei privind proprietatea ei funciară, dar am știut că Satan a trimis-o în această misiune.

Apoi i-am zis, „Doamnă, tu ai venit la persoana greșită; tu trebuie să cauți după un cititor sau un mediu”. Apoi ea s-a întors spre mine și m-a întrebat, „Nu ești tu un mediu?” Am răspuns, „Nu sunt. Medii sunt de la diavolul. Eu sunt un Creștin și am Duhul lui Dumnezeu”. Auzind aceasta ea mi-a dat o privire de gheață. Înainte de a putea spune ceva mai departe, am auzit Duhul lui Dumnezeu spunându-mi că ea însăși era un mediu, și că aceasta era musca care a venit în urechea mea, în viziune.

Apoi i-am spus, „Domnul Iisus și-a trimis Îngerul Lui la mine noaptea trecută într-o viziune, să mă avertizeze despre venirea ta, și ca eu să fiu atent. Îi mulțumesc Domnului meu pentru Mâna Lui călăuzitoare. Acum lucrarea aceasta în care ești tu este de la diavolul, și tu ai venit să întristezi pe Duhul lui Dumnezeu”. Ea s-a ținut de inimă, și a zis că are nevoie de ceva medicament. Eu am răspuns, „Doamnă, încetează să faci aceste lucruri și inima ta va fi în ordine”. Ea a mers de la magazin numai o distanță scurtă, când a suferit un atac de inimă și a murit chiar pe trotuar.

Cu câteva zile mai târziu, eu am vorbit cu câțiva mecanici într-un garaj despre dragostea lui Cristos, în același oraș New Albany, și de asemenea le-am spus oamenilor despre viziune. Eu eram tocmai pe punctul să le cer să se roage și să-și dea inimile lui Dumnezeu, când omul din ușa garajului vecin a zis, „Billy, tu ești bine venit în garajul meu oricând, dar lasă religia aceea fanatică afară”. I-am răspuns, „Domnule, unde Iisus nu este bine venit eu nu voi veni. Dar eu vorbesc ceea ce este adevărat, ceea ce mi-a descoperit Dumnezeu”.

După ce am făcut această afirmație, el a râs nemulțumit, apoi și-a scuturat mâna spre mine și a ieșit din clădire. Dar înainte de a putea ajunge la garajul lui, propriul lui ginere, ieșind cu spatele pe ușă cu camionul lui plin cu deșeuri de fier, l-a lovit, zdrobindu-i amândouă picioarele și gleznele.

Două zile mai târziu, în timp ce vorbeam la o adunare de stradă, o doamnă cu un braț infirm mi-a zis, „Eu știu că ungerea lui Dumnezeu este peste tine; când te rogi te rog să-mi amintești brațul meu infirm. A fost în starea aceea de câțiva ani”. Am vorbit cu ea, „Dacă crezi într-adevăr, întinde-ți mâna, căci Iisus Cristos te-a vindecat”. Imediat

brațul ei s-a făcut drept. Sărmana femeie a plâns de bucurie așa cum a îngenunchat și a mulțumit lui Dumnezeu.

O femeie stând alături a zis, „Dacă religia aceea care o are Billy Branham este religia adevărată, eu nu vreau nimic din ea”. Dar așa cum ea s-a întors să plece, un lucru neobișnuit s-a întâmplat. Ea s-a împiedicat de o scândură, și căzând la pământ, ea și-a rupt brațul în 15 locuri. Brațul care a fost rupt, era de aceeași parte care era la femeia care a fost vindecată.

Viziunea III-Viziunea Despre Unitatea Bisericii

Cu vreo două luni după botezul de la Râul Ohio, când steaua a apărut înaintea sutelor de oameni care au stat pe maluri, Dumnezeu mi-a dat o viziune. Eu mă pregăteam să așez piatra de temelie a tabernacolului meu. Maiorul Urley al Voluntarilor din America, un prieten de-al meu, a venit acolo să dea muzică pentru punerea pietrei de temelie.

În ziua punerii pietrei de temelie, eu am fost trezit pe la ora șase dimineța. Soarele Indianei era bine sus, și toată natura făcea muzică. Eu am privit afară pe fereastră; păsările cântau, albinele bâzâiau; parfumurile fine ale caprifoiului înmiresmat erau în aer. Eu stăteam acolo gândindu-mă, „O Mare Jehovah, cât de minunat ești Tu. Doar cu puțin timp în urmă a fost întuneric; acum soarele a răsărit și toată natura se bucură”. Din nou m-am gândit, „Curând această lume care este rece și întunecată, se va bucura cu natura, pentru că Fiul Neprihănirii va răsări cu vindecare în aripile Lui”.

Așa cum veneram pe Dumnezeu, deodată am simțit Îngerul Domnului în cameră. M-am întors în pat și eram într-o viziune imediat. Mă gândesc că această viziune, deși nu am înțeles-o la timpul acela, are mult de-a face cu slujba mea de astăzi-an încercarea mea să aduc în părtășie bisericile una cu cealaltă, ca ei să nu lase ideile sectariene să le separe, și că fiecare Creștin să meargă la biserica după alegerea lui, dar în același timp să aibă părtășie și dragoste evlavioasă unul față de altul.

Acum în viziune mă aflam stând pe malurile Râului Iordan, predicând Evanghelia la popor. Am auzit un sunet în spatele meu, ca acela făcut de porci. Privind în jur am remarcat, „Acest loc este poluat. Acesta este teren sacru, unde a umblat Iisus însuși”. În viziune eu predicam împotriva acesteia, când Îngerul Domnului m-a dus în tabernacolul meu, deși nu a fost încă pusă piatra de temelie. (Viziunea a arătat tabernacolul așa cum era de fapt când a fost construit.) M-am

uitat în jur.

Oamenii erau înghesuiți peste tot, și o mulțime mare stătea în picioare. În viziune am văzut trei cruci; după aceea eu am pus în biserica mea trei cruci așa cum le-am văzut în viziune, cea mai mare din centru fiind amvonul. Eu am exclamat, „Oh aceasta este minunat; aceasta este glorios”.

Apoi Îngerul Domnului a venit la mine în viziune și a zis, „Acesta nu este tabernacolul tău”. Eu am protestat, „Oh Doamne, cu siguranță acesta este tabernacolul meu”. Dar El a răspuns, „Nu, vino și vezi”. El m-a dus afară, și eu mă uitam la cerul albastru strălucitor. El a zis, „Acesta trebuie să fie tabernacolul tău”. Privind jos din nou am văzut că eu eram în mijlocul unei livezi de pomi și în centru unde stăteam eu, era un interval. Pomii erau plantați în vase mari verzi. Pe o parte erau mere, și pe partea cealaltă erau prune mari. În dreapta și stânga erau două vase fără nimic în ele.

Apoi am auzit un glas din cer, care a vorbit, „Secerișul este copt, dar puțini sunt secerătorii”. Eu am întrebat, „Doamne ce pot eu face?” Apoi așa cum am privit din nou am observat că pomii arătau ca scaune de biserică, în viziunea tabernacolului meu. Jos la cpătul rândului era un pom mare stând și el era plin de tot felul de fructe. De fiecare parte a acestuia erau doi pomi mici fără rod-și stând unul lângă altul, ei păreau ca trei cruci. Am întrebat, „Ce înseamnă aceasta și ce este cu vasele acelea fără nimic în ele?” El a răspuns, „Tu trebuie să plantezi în acelea”. Apoi am stat în despărțitură, luând ramuri de la amândoi pomii, și le-am plantat în vase. Deodată, din vase au crescut doi pomi mari care au crescut până au ajuns la ceruri.

După aceea, un vâjâit de vânt puternic a venit și a scuturat pomii. Un glas a vorbit, „Ține-ți mâinile întinse acum, tu ai făcut bine; recoltează recolta”. Mi-am întins mâinile și vântul puternic mi-a scuturat în mâna mea dreaptă un măr mare, și în mâna stângă o prună mare. El a zis, „Mănâncă fructele; ele sunt plăcute”. Eu am început să mănânc fructele, întâi o mușcătură dintr-una, apoi o mușcătură din cealaltă, și fructele erau delicios de dulci.

Mă gândesc că această viziune avea de-a face cu aducerea împreună a oamenilor din biserici. În viziune, am fost transplantat de la unul la altul, să aduc aceleași roade din amândoi pomii.

Apoi am auzit un glas zicând din nou, „Secerișul este copt și lucrătorii sunt puțini”. Eu am privit la mijlocul pomului, și ciorchini

mari de mere și prune atârnavă peste tot pomul-care era în forma unei cruci chiar până jos la trunchiul lui. Am căzut jos sub pom și am strigat, „Doamne, ce pot eu face?” Vântul a început să ploaie fructe peste tot pe mine, și am auzit un glas zicând, „Când tu ieși din viziune, citește Doi Timotei 4”. Aceasta s-a repetat de trei ori. Apoi m-am aflat în camera mea. Am apucat o Biblie și am început să citesc, „Predică cuvântul... căci va veni timpul când ei nu vor suferi învățătură sănătoasă (diviziuni doctrinare în biserică); ci după poftele lor își vor da învățători, având urechile cu mâncărime... fă lucrul unui evanghelist, fă dovadă deplină de slujba ta”.

Am rupt jos foaia aceea din Biblia mea, și am pus-o cu mărturia mea în piatra unghiulară care a fost pusă în aceeași zi. Acea „învățătură sănătoasă” eu cred că este dragostea evlavioasă unul pentru altul. Astfel s-a împlinit că lucrul meu nu a fost să păstoresc-deși scurt timp după aceea, eu am omis viziunea, și mare întristare a venit din cauză că nu am mers înainte în chemare-dar mai târziu Dumnezeu m-a trimis în câmpul Lui să fac această lucrare. Am trăit să văd ziua când această viziune este împlinită. Eu mulțumesc lui Dumnezeu pentru această slujbă umilă prin care încerc să-mi fac partea să unesc poporul lui Dumnezeu, astfel ca ei să poată fi una în inimă și în duh.

Viziunea IV-Viziune și Vindecare Miraculoasă A Copiilor Ologi

„Și se va împlini după aceea că Eu voi turna Duhul Meu peste toată făptura; și fiii voștri și fiicele voastre vor profetii; bătrânii voștri vor visa visuri; tinerii voștri vor vedea viziuni”. Acestea sunt cuvintele unui profet. Eu cred că noi trăim în ziua aceea.

Viziunea care o relatez acum era foarte remarcabilă. Ea mi-a fost dată în casa mamei mele unde am stat o noapte la scurt timp după ce a izbucnit războiul recent în Europa. Cândva între miezul nopții și zorii dimineții m-am trezit cu o povară teribilă pe inima mea. M-am rugat destulă vreme dar se părea că nu am putut să primesc ușurare. Două ore au trecut. Apoi de-odată am intrat într-o viziune și mă aflu mergând sus pe un deal spre o casuță nefinisată. Am intrat prin ușă, și în cameră am observat un scaun roșu și un fotoliu roșu. Șezând în scaunul roșu era o femeie cu ochelari, plângând. Pe pat la dreapta era un băiețel cu părul maroniu de vreo trei sau patru ani. Am putut vedea că el era îngrozitor de suferind și trupul lui mic era tras sus; picioarele și un braț se păreau să fie înfășurate în noduri. Stând la ușa din mijloc era o femeie cu părul închis, aparent mama și ea plângea amarnic.

Dincolo lângă pat era un bărbat cu arătare închisă, tatăl.

Mi-am zis, „Nu este aceasta ciudat; eu eram la casa mamei mele doar cu câteva momente în urmă”. Apoi, m-am uitat la dreapta mea, și acolo stătea îngerul lui Dumnezeu, îmbrăcat în alb. Pentru moment eu nu am știut ce să fac, dar inima mea a mers la copilașul care zăcea pe pat. Îngerul mi-a zis, „Poate copilașul acela să trăiască?” Am răspuns, „Eu nu știu”. Îngerul a zis, „Tatăl să-ți aducă copilașul și tu să-ți pui mâinile peste stomacul lui”. Astfel tatăl l-a adus la mine și eu m-am rugat și de-odată tatăl a scăpat copilul. Aceasta a lovit pe piciorușul lui și piciorul a început să se desfășoare. Apoi a făcut un pas, și apoi un alt pas, iar apoi a mers dincolo în colț. După aceea copilul a venit umblând la mine și a zis, „Frate Branham, eu sunt bine acum”. Îngerul a întrebat, „Ai luat în considerare aceea?” Am răspuns, „Am luat, domnule”.

Atunci el mi-a spus să stau liniștit. El m-a luat și m-a așezat pe un drum de țară unde era mult pietriș. M-am uitat la dreapta mea și acolo era un cimitir și niște pietre mari de mormânt. El a zis, „Citește numele și numerele de pe ele”. Am citit. El m-a dus iarăși și m-a așezat într-o așezare la o mică încrucișare de drumuri-cu un magazin alimentar și patru sau cinci case. Acolo, ieșind din magazin, era un om bătrân cu o mustață albă purtând salopete și o șapcă galbenă de catifea, îngerul a zis, „El te va îndruma”. Atunci el m-a luat a treia oară, și de data aceasta eu mergeam într-o casă. Am văzut o femeie tânără la ușă. Ea plângea. Am intrat în casă și am observat o sobă demodată mare stând la stânga mea. Camera era capitonată cu hârtie galbenă cu figuri mici roșii pe ea. Pe perete era afișul, „Dumnezeu să binecuvânteze Casa Noastră”. În centru era un pat mare de bronz, și în colț era un pat de campanie. Pe pat era cineva care suferea teribil. Apoi am văzut că era o fată și picioarele ei erau toate trase. M-am uitat și acolo era Îngerul Domnului stând la dreapta mea din nou. El a întrebat, „Poate trăi fata aceea?” Am răspuns, „Domnule, eu nu știu”. El a zis, „Pune-ți mâna peste ea și roagă-te”.

Așa cum m-am rugat pentru fată, am auzit un glas în cameră zicând, „Laudă Domnului”. Cum m-am uitat fata se ridica. Brațul ei drept era bolnav și tras în spate, dar l-am văzut cum s-a îndreptat. Apoi am observat că piciorul tras strâmb de asemenea a devenit drept și normal, și i-am auzit pe câțiva plângând și lăudând pe Domnul.

Eu tocmai am ieșit din viziune când am auzit pe cineva zicând, „Oh Frate Branham, Frate Branham”. M-am uitat la ceas și am aflat că

au trecut câteva ore. Era aproape la revărsatul zilei și cineva mă striga. A fost un tânăr cu numele de John Himmel. Eu l-am botezat pe el și soția lui. El a zis, „Frate Branham, eu sunt în necaz. În război am dat înapoi, și de atunci am pierdut un copil, iar acum băiețelul meu este pe punctul morții. Doctorul zice că el nu poate trăi. Mi-e rușine să te întreb, dar vrei să vii să te rogi pentru copilul meu?” I-am spus că vin.

El mi-a spus că el își va lua vărul, Fratele Snelling, care tocmai a fost convertit (el este acum pastor asociat al tabernacolului meu), să ne ajute să ne rugăm. Am zis, „Foarte bine”, fără să știu că el urma să ajute să se împlinească viziunea. Așa cum noi am mănânat la casa omului, am întrebat, „D-le Himmel, nu locuiești tu într-o căsuță cu două camere de formă lungă?” El a răspuns, „Eu locuiesc”. Am zis, „Nu are camera din față un fotoliu roșu și un pat pe care zace băiețașul? Și nu este băiețașul, cu părul maroniu și nu poartă el salopete de catifea?” El a răspuns, „Acela-i exact el. Ai fost tu cândva în casa mea?” Am zis, „Când tu m-ai chemat eu tocmai am plecat”. Desigur el nu a înțeles. Eu am întrebat, „D-le Himmel, tu mă crezi?” El a răspuns, „Cu toată inima mea te cred”. Apoi i-am spus, „Așa vorbește Duhul, copilul tău va trăi”. La aceea o mare condamnare a venit peste el. El a oprit mașina, s-a aruncat peste volan, și a plâns, „O Dumnezeule, fii milostiv cu mine păcătosul”. El și-a dat inima lui Cristos în timp ce eram la câteva mile de casă, și înainte ca copilul să fie vindecat.

Acum când am ajuns acasă noi am aflat că copilul a fost aproape mort. Plămânii au fost plini și a fost doar o ușoară respirație în gâtul lui. Am zis, „Aduceți-mi copilul”. Dar când m-am rugat pentru el, nimic nu s-a întâmplat. Copilul nu putea să-și ia răsuflarea și aproape se strangula. Eu am așteptat să fie vindecat instantaneu.

Acum aici este unde am aflat că cineva poate face o greșeală dacă nu urmărește clar viziunea. Fiecare lucru trebuie să fie așa cum era în viziune sau aceasta nu se va împlini. Mi-am dat seama acum că femeia bătrână pe care am văzut-o șezând în scaun nu era acolo. Eu nu am putut spune la nimeni, dar am știut că trebuia să aștept până când totul era exact în ordine. Ei m-au întrebat care era chestiunea dar eu nu am zis nimic; eu a trebuit să aștept ca Dumnezeu să împlinească viziunea. M-am gândit că am înșelat așteptările lui Dumnezeu în a merge înainte, în loc să aștept pentru timpul Lui. Am așteptat o oră și jumătate. În final Dl. Himmel și Dl. Snelling s-au ridicat, și-au luat paltoanele și au început să plece. Copilul acum doar abia mai era viu.

Era aproape ora șase, dar tocmai la timpul acela s-a întâmplat să mă uit afară pe fereastră și acolo venind pe lângă casă era o femeie bătrână care purta ochelari. Eu am început să laud pe Domnul. Doamna a fost misterios mișcată să vină pe ușa din spate (de obicei ea venea prin față), chiar cum ceilalți doi ieșeau prin ușa din față. Bunica venind înăuntru a întrebat dacă copilul era mai bine. Cu aceea mama a început să plângă, „Nu el moare, el moare”. Dl. Snelling fiind rudenie cu ei, s-a întors înapoi, și eu m-am ridicat repede și i-am dat pliantul roșu. El și-a luat jos pălăria și a șezut plângând.

Atunci bunica și-a luat jos ochelarii care s-au aburit deoarece ea plângea, și a șezut în celălalt scaun. Mama se rezema de ușa din mijloc plângând. Acolo, în sfârșit, fiecare lucru era la fel cum l-am văzut în viziune!

M-am dus la ușa din față și i-am zis Domnului Himmel, „Tu încă ai credință în mine?” El a răspuns, „Eu am Frate Branham”. I-am spus că mi-a părut rău, dar nu i-am putut spune cu puțin timp în urmă că eu am pășit înaintea viziunii. Acum am zis, „Adu-mi copilul”. El a mers la pat, a ridicat copilul, și a venit umblând la mine. Atunci m-am rugat, „Tată, îmi pare rău din adâncul inimii mele că slujitorul Tău a mers înaintea viziunii. Dar iartă-mă Doamne, și lasă ca acești oameni să știe că Tu ești Dumnezeu și că eu sunt slujitorul Tău. În Numele Domnului Iisus, eu spun că copilul va trăi”.

În timp ce-mi aveam mâinile pe copil, deodată el a început să strige, „Tați! Tați!” și s-a trezit conștient. Copilul și-a aruncat brațele în jurul tatălui, și toți au început să țipe și să plângă și să strige. Eu am zis, „Ia copilul și pune-l pe pat. Căci așa vorbește Duhul, vor fi trei zile până când mădulele lui mici sunt complet răsucite conform cu viziunea. La timpul acela se va împlini căci copilul va deveni normal”.

A treia zi mulți s-au adunat să meargă la casa unde era băiatul. Soția mea a mers acolo ca martor. Familia nu a știut că vin și eu, dar când mama a deschis ușa și m-a văzut a zis, „Oh iată-l pe Fratele Branham. Intră. Băiatul este bine”. Așa cum am intrat, toți s-au adunat în jurul ferestrelor să vadă ce se întâmpla. Eu am stat liniștit și nu mi-am deschis gura, știind că Dumnezeu își va ține Cuvântul Lui. A fost cum Pavel care a stat pe corabie în a 14-a zi a încercării, după ce Îngerul Domnului a stat alături de el, și a zis, „Știu că va fi așa cum el a zis, căci îl cred pe Dumnezeu”. Eu știam căci copilul va umbla spre mine. Am stat acolo doar un moment. Apoi băiețelul, s-a uitat la mine, a

venit pe podea, și-a pus mâinile în a mea, și a zis, „Frate Branham, eu sunt bine acum”. Aleluia, promisiunea lui Dumnezeu nu poate greși! Când viziunea este împlinită, ea este perfectă.

Viziunea despre vindecarea fetei oloage:

Acum privind cealaltă parte a viziunii: I-am spus adunării mele că pe undeva în lume, era o fată cu un braț și un picior trase, care de asemenea urma să fie vindecată în împlinirea viziunii. Vreo două săptămâni au trecut. În final într-o zi așa cum veneam de la lucru, un prieten de-al meu, Herb Scott, șeful meu, mi-a zis, „Billy, iată o scrisoare pentru tine”. Eu eram ocupat la timpul acela, și am pus scrisoarea în buzunarul meu, dar cum am pornit în jos pe scări, ceva părea să spună, „Citește scrisoarea aceea”. Astfel am deschis-o și atât cât mi-o pot aminti, se citea după cum urmează:

Dragă Frate Branham: eu am o fată care este în vârstă de vreo 14 ani. Ea este bolnavă în mâna ei, brațul ei și piciorul drept, și este tras în sus cu artrită. Noi aparținem la Biserica Metodistă și locuim în South Boston, Indiana. Noi am citit cârticica ta numită IISUS CRISTOS ACELAȘI IERI, AZI, ȘI ÎN VECI. Pastorul nostru a zis că nu era nimic de ea. Că era doar un alt ism. Dar după adunarea de rugăciune am primit un simț puternic să-ți scriu. Mă întreb dacă ai veni să te rogi pentru fiica mea ca un miracol să poată fi înfăptuit...

Cu sinceritate a voastră, D-na Harold Nale

Ceva mi-a vorbit că aceasta era fata. I-am arătat scrisoarea la soția mea, și a zis și ea că ea trebuie să fie aceea. Am decis să merg la South Boston. Eu niciodată nu am fost acolo, și nu știam unde se afla, dar Fratele Wiseheart, un diacon în biserica mea, a zis că s-a gândit că el știa și va merge cu mine.

Un om și soția lui, cu numele de Brace, de asemenea a mers în mașina mea-doamna a fost vindecată în adunarea mea și ea și bărbatul ei au vrut să meargă cu noi să vadă viziunea împlinită. Oricum, noi ne-am încurcat în orașele noastre și am condus destul de multe mile înainte de a găsi locul corect. În sfârșit am fost îndreptați spre un alt drum, și așa cum conduceam, am avut un simț foarte ciudat. Se părea de parcă nu puteam respira. Sora Brace s-a uitat la mine și a remarcat, „Ceva este rău; arăți foarte alb”. Am răspuns, „Nu doamnă, Îngerul Domnului este aproape”. Am oprit mașina și am ieșit afară și mi-am pus piciorul pe bara de protecție din spate a mașinii. Apoi s-a întâmplat să privesc deoparte, și acolo era un cimitir. M-am uitat la

pietrele de mormânt, și iată, gravat pe ele erau aceleași nume și numere pe care le-am văzut în viziune. M-am urcat înapoi în mașină și am zis, „Noi suntem pe drumul corect”. D-na Brace a început să plângă. Am mers câteva mile mai departe, și în final am remarcat, „Când ajungem la magazinul acela din răscruce înainte, un om în vârstă cu salopete albastre și o șapcă galbenă din catifea va ieși și ne va îndruma”. Curând am ajuns la magazinul cu fațada vopsită în galben, și lângă el au fost patru sau cinci case. Am zis, „Acesta este locul”.

Doar cum am mănât sus, din magazin a ieșit un om cu salopete albastre, o mustață albă, și o șapcă din catifea. D-na Brace, când a văzut aceasta, a leșinat în mașină. Când omul s-a apropiat de noi l-am întrebat, „Știi unde locuiește Harold Nale; un om care are o fiică oloagă?” El a răspuns, „Da domnule; de ce vrei să știi?” I-am răspuns, „Domnul va vindeca această fată. Arată-mi unde este casa”. M-am uitat la bătrân și lacrimile au început să curgă pe obrajii lui cu barbă căruntă, și buzele lui au început să se miște așa cum ne-a îndreptat spre locul acela.

Când am ajuns la ușă am fost salutat de mama domnișoarei. Ea a zis, „Tu ești Fratele Branham. Te-am cunoscut după fotografie”. Ea ne-a invitat înăuntru, și acolo, așa cum era arătat în viziune, era vechea sobă mare, hârtia galbenă, cu figuri roșii pe ea, patul mare de bronz, fata culcată pe el exact cum a fost descrisă, și afișul pe perete, „DUMNEZEU SĂ BINECUVÂNTEZE CASA NOASTRĂ”. D-na Brace a leșinat a doua oară. Apoi ceva s-a întâmplat. M-am aflat mergând spre patul unde era fata. Mi-am pus mâna peste ea, și am zis, „Lasă ca puterea Ta să fie cunoscută în vindecarea acestei fete conform cu viziunea pe care mi-ai arătat-o Tu”. Chiar atunci brațul ei infirm s-a îndreptat. Ea s-a ridicat din pat, și piciorul ei de asemenea s-a îndreptat. Dl. Brace tocmai și-a adus soția conștientă din nou la timp să o vadă pe fată ridicându-se, și ea a leșinat pentru a treia oară, mergând chiar în brațele soțului ei. Fata s-a ridicat în picioare, a mers în altă cameră, s-a îmbrăcat cu hainele ei, și a venit înapoi pieptănându-și părul, cu mâna care a fost infirmă. Acest eveniment poate fi verificat de D-na Harold Nale care locuiește la Salem, Indiana la timpul când aceasta este scrisă.

Viziunea V-Viziunea Milltown

Câteva săptămâni după viziunea precedentă, am fost din nou în casa mamei mele. Ca și cele mai multe dintre alte viziuni, aceasta a venit la mine pe la ora două sau trei dimineața. Se părea că eram într-o

pădure întunecată, și așa cum pribegeam pe acolo am auzit un plâns foarte înduioșător. Se părea ca și cum auzeam un miel behăind. M-am gândit, „Unde este sărmanul acela micuț?” și am început să-l caut prin nor și întuneric. La început m-am gândit că zice, „Bah-h-h-h Bah-h-h-h”. Dar cum sunetul se apropia, se părea să fie o voce umană zicând, „Mil-l-l-town, Mil-l-l-town”.

Ei bine, eu niciodată nu am auzit de numele acela înainte, și chiar atunci am ieșit din viziune. Am început să le spun la ai mei că pe undeva acolo era unul din mieii lui Dumnezeu în necaz, și era aproape de un loc numit Milltown. Un om cu numele de George Wright, care a participat la biserica mea a zis că el știa despre un Milltown care nu era decât puțin departe de locul unde el locuia. (Adresa Fratelui Wright este de Pauw, Indiana.) Astfel sâmbăta următoare am mers la Milltown.

Sosind acolo, m-am uitat în jur dar nu se părea să văd ceva pentru ce m-ar vrea Domnul acolo jos. În final am decis să țin o adunare de stradă în fața unui magazin, dar Fratele Wright, care era cu mine, a zis că el are un serviciu de făcut întâi, și mi-a cerut dacă vreau să merg cu el. I-am răspuns, „Da domnule, vreau”. Am mînat sus pe un deal și am văzut o Biserică Baptistă mare, așezată alături de un cimitir. Fratele Wright a zis, „Această biserică nu mai este folosită decât numai pentru înmormântări”. Doar cum a zis aceea, am simțit ceva mișcându-se peste inima mea. Acolo era unde m-a vrut Domnul. Când i-am spus Fratelui Wright aceasta, el a răspuns, „Voi merge să iau cheile să te las înăuntru ca să poți să o vezi”. În timp ce el a fost plecat am șezut pe trepte și m-am rugat, „Tată Ceresc, dacă acesta este locul unde Tu mă vrei, deschide-mi această ușă”. Domnul a permis ca aceea să se întâmple, și am anunțat o adunare. Dar eu curînd am văzut că situația va fi foarte dificilă, căci bisericile de acolo au învățat oamenii împotriva Vindecării Divine.

Primul om la care i-am cerut să vină la adunări mi-a zis, „Noi suntem prea ocupați să mergem la vreo trezire; noi creștem pui și nu avem timp pentru așa ceva”. Oricum, curînd după aceea, acest om a murit, așa că el nu a mai crescut alți pui.

Sâmbăta următoare noi am început trezirea. Numai patru persoane au participat și ei erau familia Wright. Seara următoare a fost puțin mai bine. A treia seară, un om cu o arătare grea a venit la ușa bisericii, și-a bătut cenușa din pipă, a intrat, și a șezut jos în spate. Apoi

l-a întrebat pe Fratele Wright, „Unde este acel micuț Billy Sunday? Vreau să mă uit bine la el”. Fratele Wright a venit înainte și mi-a spus că un caz foarte greu tocmai a intrat în clădire. Oricum, înainte ca serviciul să se termine chiar în seara aceea, el era la altar plângând către Dumnezeu. Numele lui este William Hall și el este pastorul acelei biserici acum.

Curând mulți au venit, și eu am menționat poporului despre viziune. Atunci Fratele Hall a venit și a zis, „Păi Frate Branham, acolo este o fată care locuiește în jos de deal aici, care a citit cartea ta numită IISUS CRISTOS ACELAȘI IERI, AZI, ȘI ÎN VECI. Ea a zăcut pe spatele ei timp de opt ani și nouă luni, și niciodată nu s-a ridicat din pat. Ea este tuberculoasă, și doctorii au zis cu ani în urmă că nu era nicio speranță. Ea este acum de vreo 23 de ani. Ea zace acolo ofilindu-se și cântărește numai vreo patruzeci de livre. Fata a cerut stăruitor și a plâns ca tu să vii jos la ea, dar părinții ei aparțin la o anumită biserică de aici, și s-a anunțat la biserica aceea că dacă vreunul din ei au mers să te asculte, ei vor fi dați afară din biserică. Dar, vrei tu să mergi?”

Am răspuns, „Eu voi merge, dacă poți să-i faci pe tatăl și mama ei să spună că este în ordine”. Am simțit că Dumnezeu mă călăuzea jos în calea aceea. Numele fetei era Georgie Carter și tatăl ei, eu cred, era un superintendent al unei cariere de piatră. Mama a trimis vorbă că eu puteam veni jos și să văd fata, dar că nici ea nici tatăl nu vor fi în casă în timp ce eu eram acolo.

Când am intrat în cameră, am văzut cărticica mea așezată pe pat și am întrebat, „Crezi tu ce ai citit?” Ea a răspuns, „Eu cred, domnule”. Aceasta s-a vorbit într-un glas așa de scăzut încât a trebuit să vin foarte aproape ca să aud ce a zis ea. La timpul acela eu nu am înțeles așa de mult cum înțeleg acum despre vindecare, dar m-am rugat pentru oameni așa cum i-am văzut vindecați prin viziune. Astfel i-am spus despre fata Nale care a fost vindecată, și am sugerat ca ea să se roage ca Dumnezeu să mă conducă printr-o viziune să mă rog pentru ea. (Mai târziu, am aflat, desigur, că toți pot fi vindecați prin a crede Cuvântul lui Dumnezeu, deși Dumnezeu încă îmi descoperă multe vindecări prin viziune.)

Adunarea a mers înainte. Dumnezeu a continuat să binecuvânteze până când au fost câteva sute de persoane în participare. Într-o zi am avut un serviciu de botez la Totton Ford pe Blue River. În după-masa aceea eu urma să botez vreo treizeci sau

patruzeci de persoane. Scurt timp înainte, în această localitate, un predicator a ținut o adunare acolo și a predicat împotriva scufundării. Dar în după-masa aceea Dumnezeu și-a manifestat puterea în așa fel încât peste cincisprezece din poporul lui au intrat în apă cu hainele lor bune pe ei înainte și au fost botezați.

Acum toată săptămâna aceea Georgie s-a rugat, „Oh, Doamne, trimite-l pe Fratele Branham să mă vadă din nou; arată-i prin viziune că eu pot fi vindecată, așa ca să pot fi botezată cu ceilalți dintre ei”. Când a venit ziua botezului, fata era foarte agitată și a continuat să plângă. Mama a încercat să o liniștească, dar inima ei era zdrobită și ea nu putea fi împăcată.

După ce s-a terminat botezul, am mers la casa Fratelui Wright pentru cină. Fratele Brace, care a fost cu mine în timpul împlinirii celeilalte viziuni, era de asemenea cu noi. Dar la momentul acesta Duhul mi-a vorbit, zicând „Nu mânca hrană acum, ci mergi la pădure să te rogi”. Astfel am zis, „Eu merg să mă rog puțin, dar când cina este gata, sunați clopotul (ei aveau un clopot vechi de țară pentru cină) iar eu voi veni”. Eu apoi am mers în pădure la ceva distanță și am început să mă rog.

Dar a fost dificil să mă rog căci erau mulți scaieți care intrau în hainele mele, și mă tot gândeam că voi fi întârziat pentru slujbă. Oricum, am început să mă rog din toată inima mea, și curând am fost pierdut în Duhul. În final am auzit un glas chemând de undeva din pădure. M-am ridicat; soarele a apus și se făcea întuneric. Clopotul cinei a sunat dar eu nu l-am auzit, și cercetătorii au fost trimiși să mă caute. Așa cum m-am ridicat am văzut o lumină gălbuie, strălucind în jos în pădure din cer. Un glas a vorbit zicând, „Du-te pe la a lui Carter. Aceea a fost tot. Apoi am putut auzi glasuri în diferite părți ale pădurii chemând, „O Frate Branham, O Frate Branham”. Am pornit afară din pădure și aproape am intrat în brațele Fratelui Wright. El m-a informat, „Cina a fost gata de o oră și noi te-am strigat. Care este chestiunea?” Am răspuns, „Eu nu pot mânca. Noi mergem pe la a lui Carter. Domnul m-a trimis pe acolo pentru vindecarea lui Georgie”. El a răspuns, „Destul de sigur?” El a chemat, și Fratele Brace a venit. Noi am urcat în mașină și am pornit spre Carteri, care erau vreo șapte mile depărtare. Le-am spus celorlalți să mănânce și apoi să vină la biserică. Noi nu am putut să-i așteptăm, căci viziunea mi-a vorbit ca eu să merg atunci.

Dumnezeu lucra la ambele capete ale liniei. Vă amintiți că a fost așa când îngerul i-a vorbit lui Petru; oamenii au fost adunați la casa lui Marcu și ei toți se rugau. Georgie a devenit tare agitată la timpul acesta. Mama era așa de nenorocită încât a mers în camera alăturată și a început să se roage. Ea a zis, „Doamne, ce voi face eu; insul acela Branham a venit aici și a agitat fata mea așa de tare, și ea a fost într-o stare de moarte de nouă ani. Cine este acest om oricum?” După aceea ea s-a pierdut în duhul rugăciunii. Deodată ea a auzit un glas care a zis, „Privește sus”. Așa cum și-a ridicat capul s-a gândit că a văzut o umbră pe perete. Ea a văzut că era o persoană și se părea să fie Iisus. Ea a întrebat, „Doamne ce pot eu face?” în viziune Domnul i-a zis, „Cine este acesta care vine pe ușă?” Atunci ea m-a văzut pe mine și doi oameni care urmau. Ea m-a recunoscut, după fruntea mea înaltă, și Biblia care o purtam peste pieptul meu. Ea a început să spună, „Eu nu visez, eu nu visez”. Ea a fugit în camera alăturată și a exclamat, „Georgie, ceva s-a întâmplat!” Ea a început să-i spună viziunea. Când ea aproape a terminat să o spună, ea a auzit o ușă trântindu-se. Ea s-a uitat și acolo eu tocmai soseam. Eu nu am bătut. Eu doar am intrat pe ușă și am venit înăuntru. Mama a căzut înapoi într-un scaun, aproape leșinând. M-am dus drept la marginea patului și am zis, „Soră fii curajoasă. Iisus Cristos, pe care l-ai slujit și l-ai iubit și la care te-ai rugat, a auzit rugăciunea ta și m-a trimis conform cu viziunea. Ridică-te în picioare căci El te-a vindecat”.

Eu am luat-o de mână. Amintiți-vă că ea nu s-a mai ridicat în pat de mulți ani. Ei cu greu puteau pune un cearșaf sub ea, ea era așa de acoperită cu răni. Capul ei arăta aproape pătrat; ochii erau adânc scufundați și brațele ei arătau ca cozi de mătură în locul cel mai gros. Dar când am zis că Iisus Cristos a vindecat-o, ea s-a sculat imediat și s-a ridicat în picioare! Mama ei a început să țipe. Acolo ea și-a văzut fiica pentru prima dată în nouă ani, umblând peste podea, nu prin puterea ei proprie, ci prin puterea Duhului Sfânt, și fără vreun sprijin uman. Așa cum m-am întors să plec din clădire, sora ei a venit alergând înăuntru, și ea a început să țipe.

Mai târziu, când tatăl ei a venit acasă și și-a văzut fiica șezând la pian cântând, el aproape a leșinat. El a plecat în oraș și a început să spună la toți oamenii ce s-a întâmplat. Fata a mers afară în curte, a șezut jos pe iarbă și a început să binecuvânteze iarba și frunzele. Ea s-a uitat sus înspre cer zicând, „O Dumnezeule, ce bun ești Tu cu mine”.

Ea era așa de fericită.

La biserică în seara aceea clădirea era ticsită. Când a venit duminica noi am avut un alt botez. Și Georgie și fata Nale au fost botezate la Totton Ford duminica următoare. Georgie este acum cântăreața la pian la Milltown Baptist Church și este în sănătate perfectă. Amintește-ți, prietene cititor, Iisus Cristos este același ieri, azi, și în veci.

Către Cine II Poate Preocupa:

Eu am fost în pat pe spatele meu pentru opt ani și 9 luni cu T.B. și doctorii au renunțat la mine. Eu abia cântăream 50 de livre și se părea că toată speranța s-a dus. Apoi din Jeffersonville, Ind., vreo 35 de mile de la casa noastră, a venit Rev. Wm. Branham, într-o viziune care el a avut-o a văzut despre un miel fiind prins în pustie și plângea Milltown (Acela este unde eu locuiesc.) Fr. Branham niciodată nu a fost aici sau să fie cunoscut de cineva de aici. Venind înăuntru, el și-a pus mâinile peste mine și s-a rugat, chemând peste mine numele scumpului nostru Domn Iisus. Ceva se părea să mă apuce și deodată am fost sus și mulțumeam lui Dumnezeu pentru puterea Lui de a vindeca. Am ieșit afară pentru prima dată în opt ani, apoi am fost botezată în râu. Eu sunt acum cântăreață la pian la biserica Baptistă de aici. Mult mai mult merge cu această vindecare mare. Eu nu am loc în această mărturie să o scriu toată. Eu voi scrie bucuros și voi spune tot la oricine este interesat în vindecarea mea.

Georgia Carter, Milltown, Indiana.

Viziunea VI-Viziunile în Legătură Cu Vindecarea Lui

O altă viziune care a însemnat mult pentru mine și care privește vindecarea minunată care urma să o primesc, a venit la mine curând după viziunea ce am avut-o despre Cristos. Mi se părea că eram foarte fericit, ca și cum tocmai am fost convertit. Eu mergeam repede înainte, bucurându-mă și ca un fel de a boxa umbra, în timp ce mergeam afară spre drum. Era întuneric și așa cum mergeam înainte, deodată se părea că un câine mare negru fugea spre mine. M-am gândit că el mă va mușca, și eu am dat cu piciorul spre el și am strigat, „Pleacă, câine”.

Când am făcut aceasta, m-am ridicat și am văzut că era un om mare, înalt, cu arătare întunecată, îmbrăcat în negru. El a zis, „Tu m-ai numit un câine așa-i?” Am răspuns, „Îmi pare foarte rău. M-am gândit că era un câine că erai jos pe mâini și genunchi”. El a mârâit, „Tu m-ai numit un câine; eu te voi ucide”. Și de sub cureaua lui și-a scos o lamă

lungă de sabie. Eu am pledat „Te rog înțelege-mă, domnule. Eu nu am știut că erai un om; am gândit că erai un câine”. Așa cum se apropia de mine, se părea că arată ca un demon. El m-a dat drept către un podeț tubular, și a mormăit, „Te voi învăța eu. Te voi uide”. Am răspuns, „Domnule, nu mi-e teamă să mor, căci eu L-am primit pe Iisus în inima mea. El este ajutorul meu și tăria mea. Aș vrea numai să înțelegi că a fost o greșeală că am spus aceea”. Dar el totuși a zis, „Eu te voi uide”. Eu stăteam neputincios lângă perete și el și-a tras înapoi mâna să mă junghie.

Eu am strigat, dar chiar la momentul acela, am auzit un zgomot venind din cer, și jos din cer chiar lângă mine a venit un înger puternic, și el doar s-a uitat cu o privire aspră la omul acela cu cuțitul mare în mâna lui. Omul s-a dat înapoi, și-a scăpat cuțitul, și a fugit cât a putut de tare. Apoi îngerul a privit la mine și a zâmbit. Trăgându-și roba în jurul lui, el a mers iarăși sus în Cer. Acest înger părea să fie același care m-a vizitat mai târziu.

Eu am strigat de bucurie, căci mi-am dat seama că Dumnezeu și-a trimis îngerul pentru ocrotirea mea.

Eu cu adevărat cred că această viziune a fost împlinită cu vreo doi ani în urmă, când diavolul m-a avut băgat în colț, cu acea agitare hidoasă care era aproape să-mi ia viața. Când se părea că a venit sfârșitul, atunci Dumnezeu și-a trimis Îngerul Lui pe scenă și m-a izbăvit.

Tot la câțiva ani în timpul vieții mele eu aveam un timp când deveneam foarte agitat. Într-o campanie am stat chiar în amvon și m-am rugat pentru bolnavi zi și noapte, luând numai puțin timp pentru dormit. În alte adunări serviciile mergeau deseori până la ora două dimineața. Eu știam că făceam o greșeală făcând aceasta, dar când am văzut așa de mulți bolnavi și suferinzi inima mea mergea către ei, dându-mi seama că în multe cazuri, pentru ei era o chestiune de viață și moarte. Treptat deveneam tot mai slab, dar m-am luptat să continui. În final, după campaniile din Tacoma și Eugene, le-am spus fraților mei care au fost cu mine că eu va trebui să anulez toate campaniile care au fost planificate și să iau o odihnă îndelungată. De fapt, energia mea nervoasă era așa de mult dusă încât în gândul meu mă întrebam dacă mă mai puteam întoarce vreodată din nou în câmp.

M-am dus înapoi la casa mea în Jeffersonville, dar se părea că nu-mi puteam recăpăta puterea. M-am gândit că voi muri. Într-o zi

unul din diaconii mei, Curtis Hooper, a venit jos și a întrebat, „Nu ești mai bine?” Am răspuns, „Nu, nu sunt. Se pare că nu mă mai pot reține”. El a zis, „Frate Branham, eu am o lucrare de făcut jos la câmpul de zbor. Vino cu mine, îți va face bine”. Când am ajuns jos la câmp, m-am simțit așa de rău încât m-am gândit că nu voi mai ajunge din nou acasă. Am mers afară la hangar și am început să mă rog. Am strigat, „Oh, Dumnezeule. Eu știu că am făcut greșeli. Eu îți cer să mă ierți. Oamenii vor să fac diferite lucruri. Eu sunt cu totul confuz. Numai Tu mă poți ajuta. Doamne eu nu mai pot rezista”. Cumva am ajuns înapoi acasă.

Pe la timpul acesta m-am dus la Clinica Mayo să-mi fac un control doar să văd ce era într-adevăr rău cu mine. Deci în mijlocul căldurii lui august, am fost în Rochester, Minnesota cinci zile. Doctorii erau oameni buni și ei au făcut ce au știut mai bine să afle ce era rău cu mine, așa cum m-au pus la fiecare fel de examinare.

În acest timp eu mă rugam. I-am spus Domnului că oamenii cu tot felul de boli nervoase au venit în adunările mele și El i-a vindecat. De asemenea că El mi-a arătat viziuni minunate despre vindecările celorlalți și ei au fost izbăviți. M-am rugat, „Doamne, Tu niciodată nu mi-ai arătat o viziune despre izbăvirea mea asupra acestei agitații teribile”. Tăria mea era așa de departe dusă încât nu se părea că îmi mai pot reveni să cred Cuvântul lui Dumnezeu. Ziua următoare urma să fie ziua finală a examinării.

În această dimineață m-am trezit și mi-am zis că în două ore voi merge acolo și voi primi un raport despre ce era rău cu mine. Eu întotdeauna voi fi recunoscător lui Dumnezeu pentru ce s-a întâmplat după aceea. Deodată am fost într-o viziune. Primul lucru ce l-am văzut era un băiețel de vreo șapte ani. El arăta întocmai cum arătam eu la vârsta aceea. Eu stăteam alături de el învățându-l să vâneze. În apropiere era un ciot vechi de pom, și i-am zis băiatului să nu meargă în apropiere de pomul acela căci o fiară periculoasă locuia acolo. Am luat un băț și am lovit de marginea pomului. Deodată, pe o ramură a fugit un animal mic de vreo șase țoli lungime. Se părea să fie o nevăstuică, și ea avea ochișori mici, negri, cu priviri ascuțite. Oh, el era o creatură mică vicleană!

Apoi am văzut că el urma să ne atace. Eu nu aveam nicio pușcă; tot ce aveam era un cuțit mic de vânătoare. Știam că eram neputincios cu cuțitul acela. M-am gândit să pun băiatul în spatele meu să-l protejez, dar se părea că la timpul acesta el a dispărut. Repede ca

fulgerul fiara a făcut un salt spre mine. Dar chiar înainte de-a face săritura am auzit Îngerul Domnului vorbind la dreapta mea, zicând, „Amintește-ți, are numai șase țoli lungime”.

Apoi animalul a făcut o săritură spre umărul meu stâng. El a mers de la stânga mea la dreapta mea și iarăși înapoi tot atât de repede cât putea el merge. Eu nu-l puteam lovi cu cuțitul meu și așa cum mi-am deschis gura să spun ceva, el a fugit în jos în gâtul meu la mine în stomac și a început să bolborosească, iarăși și iarăși și iarăși. Eu am strigat, „Oh ce pot eu face?” Din nou am auzit un glas zicând, „Amintește-ți, are numai șase țoli lungime”.

Când viziunea a plecat, m-am uitat dincolo și am văzut-o pe fetița mea, Becky, și soția mea culcate în pat adormite. Am știut că viziunea s-a referit la boala mea de stomac și agitație. La timpul acela nimic nu stătea în stomacul meu, și greutatea mea s-a dus jos la vreo sută de livre. Apoi mi-am amintit că îngerul a zis, „Amintește-ți, are numai șase țoli lungime”. M-am rugat, „O Dumnezeule, ajută-mă să înțeleg interpretarea viziunii”. Am început să iau în considerare. Poate zicerea aceea a însemnat că eu voi avea agitatarea șase luni. Aceea nu părea corect. Apoi m-am gândit poate s-a referit la șase ani, dar acela nu se părea să fie răspunsul.

Până în timpul acela niciodată nu m-am gândit de câte ori am avut aceste perioade nervoase. Chiar atunci se părea că buzele mele au vorbit singure. Se părea că spun, „Poate aceasta înseamnă că eu urmează să le am de șase ori”. Chiar la timpul acela, am simțit Duhul Sfânt venind peste mine cu mare putere. Apoi un botez mare al Duhului a trecut peste mine din nou. Apoi de trei ori, patru ori, cinci ori, șase ori. Am început să socotesc numărul timpurilor când am avut nervozitatea. Prima dată a fost când am fost de vreo șapte ani. La timpul acela plângeam deoarece lucrurile au mers rău în familia noastră-tatăl meu a băut foarte mult, și eu am devenit melancolic și foarte nervos. Cam la fiecare șapte ani această nervozitate s-a întors. Am socotit și aceasta era exact a șasea oară. M-am bucurat, pentru că deodată am devenit convins că Domnul prin viziune mi-a arătat că aceasta va fi ultima dată de nervozitate.

M-am gândit în mine că doctorii o să vrea să mă opereze și să taie ceva din nervii aceia de la stomac. Dar cuțitul doctorului era cuțitașul din viziune. Era neputincios.

M-am dus acolo la clinică să iau raportul. Când doctorii au venit

împreună au început să-mi pună întrebări. Le-am răspuns cât am putut de bine. Apoi unul dintre doctorii conducători a vorbit, „Tinere, îmi pare rău să-ți anunț aceasta, dar starea ta este ceva ce ai moștenit de la tatăl tău. Tatăl tău a băut înainte de a fi tu născut. Niciodată nu te vei face bine. Nervii tăi îți afectează stomacul și aceasta face ca hrana ta să fie aruncată înapoi. Nu este vindecare pentru aceasta, și nu este nimic ce putem face; tu ești terminat pentru restul vieții tale!”

Doar gândiți-vă, cei mai buni doctori din lume mi-au spus că eram terminat pentru restul vieții mele! Dar laudă lui Dumnezeu, chiar înainte ca ei să zică aceea, Domnul mi-a vorbit prin viziune, și a zis că aceasta era ultima dată a lucrului teribil!

Am mers acasă. Mama mea m-a întâmpinat și a remarcat, „Fiule eu am avut un vis despre tine”. Odată înainte ea a avut un vis despre mine. Era cu câteva zile după convertirea mea, când ea m-a văzut stând pe un nor alb predicând la toată lumea. (Acesta practic s-a împlinit acum. Eu sper curând să fiu în stare să fac turul țărilor Europene tot la fel ca și Africa și Australia.)

Mama a continuat, „Fiule, noaptea trecută (în aceeași noapte când am avut eu viziunea) eram adormită și eram singură în cameră. În vis eu lucram și te-am văzut culcat pe un pat pe verandă aproape mort. Eu așteptam să te duci la orice timp. Apoi am auzit un sunet deosebit, ca al gănguritelui porumbeilor. Am alergat acolo unde erai tu, și am văzut coborând din cer, șase porumbei albi în formă de „S”. Ei au luminat pe pieptul tău unul câte unul. Porumbeii erau cei mai albi din câți am văzut vreodată și ziceau, coo, coo, coo. Ei păreau să se comporte de parcă le păreau așa de rău. Apoi tu ai zis, Laudă Domnului. După aceasta porumbeii și-au aplecat capetele lor mici, și din nou au format litera „S”, și au mers înapoi în cer, găngurind așa cum mergeau. Apoi te-am văzut că te ridici și erai în sănătate perfectă”.

Oh ce încurajat am fost! Două zile după aceea eu ședeam pe verandă și citeam cârticica Fratelui Bosworth, „Mărturisire Creștină”. Apoi am deschis Biblia. Eu nu cred în deschiderea Bibliei, și să te aștepți să primești un mesaj din locul unde se deschide. Dar de data aceasta am deschis-o, și ochii mei au căzut pe Iosua I, unde zice, „Fii tare și foarte curajos. Domnul Dumnezeu este cu tine oriunde te duci”. Dumnezeu mi-a vorbit prin descoperire, prin viziune și prin Cuvântul Lui. Apoi deodată un glas se părea să zică, „Eu sunt Domnul care te vindecă”. Eu am acceptat-o. Am mers în casă și mi-am luat soția în

brațe și am zis, „Dragă, Dumnezeu m-a vindecat!”

Laudă lui Dumnezeu. Eu îl iubesc cu toată inima mea. Astăzi eu sunt în sănătate mai bună decât am fost în toate zilele vieții mele. Eu sunt așa de mulțumitor. Eu voi fi recunoscător Lui cât voi trăi. În cea mai întunecată oră Iisus a venit aproape. Dumnezeu a răspuns rugăciunii mele.

Capitolul 22

Călătoria în Străinătate la Scandinavia

Pentru aproape trei ani invitațiile veneau la Fratele Branham să conducă o serie de adunări de vindecare în țările Scandinave. Diferite împrejurări l-au împiedicat să facă o astfel de călătorie, deși de la început el s-a simțit asigurat că aceste chemări erau de la Dumnezeu. În ianuarie, 1950, la timpul când scriitorul s-a reunit cu echipa, Fratele Branham i-a cerut să facă aranjamente pentru călătoria la Finlanda. Acesta era un pas de credință, căci în acel timp nu erau bani disponibili pentru călătorie (biletele de avion un drum erau \$2200 pentru o echipă de cinci) și de fapt, din cauza anumitor împrejurări recente Fratele Branham a avut niște obligații neașteptate de îndeplinit. Cu toate acestea, în campaniile ținute pe durata februarie și martie, au intrat suficiente fonduri să îndeplinească aceste obligații și să asigure rezervări aeriene pentru întreaga echipă. La începutul lui aprilie, echipa (care includea pe lângă Fratele Branham, Rev. J. Earn Baxter, Rev. Jack Moore, Howard Branham și scriitorul) la încheierea a trei zile de servicii la Glad Tidings și Manhattan Center, în New York City, ne-am pregătit să plecăm spre Europa.

Aprilie 6, 1950

În 6 aprilie, 1950, la ora trei după-masa, echipa a îmbarcat marele avion de străinătate, Flagship Scotland, și a decolat spre Londra, Anglia. Era în 6 aprilie, 1909, când William Branham a fost născut. Aprilie 6, 1917, era ziua când America și-a retras izolaționismul ei istoric și a intrat în Războiul European. Istoricii ne spun că a fost în 6 aprilie, în anul 30 A.D. când Cristos a murit pe Cruce. Poate membri echipei ar putea fi scuzați pentru a se gândi căci aprilie 6, este o zi de semnificație.

Mergând înainte peste Atlantic la mai bine de 300 de mile pe oră, și o altitudine de peste 20.000 de picioare, avionul care; i purtat echipa a aterizat la mijlocul dimineții următoare la Northolt Airport lângă Londra. Câteva zile s-au petrecut în vizita clădiri istorice și

morminte ale celui mai nuircorii: „ilm lume. Punctul culminant al șezurului echipei ui iuții m.u. metropolă era vizita la capela lui Weslev în timp ce t>ntm im «l noi am văzut de asemenea reședința Im Wesley, întrftint în ultima din toate camerele în care Joiui Wesley's u my, «„i în fiecare dimineață la ora cinci dimineața. Înainte de a pleca, noi toți am îngenuncheat și am avut rugăciune. A fost un moment de neuitat.

După două zile în Paris, care au fost petrecute în a vizita punctele de însemnătate istorică, ne-am continuat călătoria spre Finlanda printr-un avion Scandinav. Pe 14 aprilie, am aterizat la Helsinki unde am fost întâmpinați de câțiva predicatori inclusiv Pastorul Manninen, care ne-a dat invitația, și Sora May Isaacson, translațoarea noastră născută în America, a cărei cunoștință a limbii Finlandeze a contribuit în mare măsură la succesul adunărilor noastre din Finlanda. Primul serviciu la Messuhalli a fost martor la o mulțime de 7.000 în participare. După aceea, câteva mii au așteptat afară toată după-masa, stând într-un rând de câte patru și de o jumătate de milă lungime, așa ca ei să-și poată asigura un scaun în cel mai mare auditoriu din Finlanda.

În timpul unui interludiu de cinci zile, când auditoriul nu putea fi obținut, echipa a mers spre nord la Kuopio care nu este departe de Cercul Arctic. Credința a fost foarte mare în acest oraș și câteva miracole minunate au avut loc. Unul dintre acestea era vindecarea micuței Veera Ihalainen, o orfană de război, a cărei fotografie este arătată altundeva în această carte. Ea a fost eliberată minunat de la a purta o proteză și folosind cârje, după ce ea a atins în credință paltonul Fratelui Branham așa cum el a trecut pe acolo. Două sau trei seri oamenii doar au trecut pe acolo și Fratele Branham a zis o scurtă rugăciune pentru fiecare. Pe la timpul când fiecare serviciu s-a terminat acolo era o grămadă destul de mare de cârje și bastoane care au fost lepădate. Fratele Baxter a vorbit la serviciile de după-masă, și mesajele lui au fost primite cu mare interes. Fratele Moore și scriitorul au luat serviciile de dimineață, și s-au rugat în special pentru surdo-muți și orbi. Vreo șapte sau opt au fost vindecați deodată, unul după altul. Un băiat a învățat cuvintele așa de repede încât el a fost folosit ca un translator să comunice cu ceilalți pentru care s-au făcut rugăciuni. Un incident care a șocat mult adunarea era că surdo-muții când urechile lor au fost deschise puteau învăța cuvinte Englezești tot așa de repede ca și Finlandeze.

Un eveniment, care nu va fi uitat niciodată de membri echipei, și care s-a întâmplat în timp ce ei au fost la Kuopio, era învierea unui copil care a fost călcat și omorât într-un accident de automobil, împrejurările care i-au fost arătate mai înainte Fratelui Branham într-o viziune. Noi vom lăsa Pastorul Vilho Soinen, din Kuopio, să relateze acest incident remarcabil:

„Vineri după-masă un incident remarcabil și uimitor a avut loc care a însemnat mult pentru Fratele Branham și pentru acei dintre noi care s-a întâmplat să fim martorii lui. Trei mașini pline cu noi am făcut o călătorie de neuitat la Puijo Observation Tower din apropiere situat pe o ridicătură frumoasă scenică. Ieșirea a fost una dintre cele mai prețioase de care îmi amintesc, din cauza binecuvântării lui Dumnezeu peste noi. Apoi așa cum ne întorceam din Puijo, s-a întâmplat un accident teribil. O mașină din față nu a fost în stare să evite să lovească doi băieți mici, care au fugit afară în stradă în fața ei, aruncându-l pe unul jos pe trotuar, iar pe celălalt la cinci iarzi într-un câmp. Un băiat inconștient a fost transportat într-o mașină chiar în fața noastră iar celălalt, Karl Holma, a fost ridicat în mașina noastră și pus în brațele Fratelui Branham și domnișoara Isaacson care ședea pe scaunul din spate. Frații Moore și Lindsay erau pe scaunul din față cu mine.

„În timp ce ne grăbeam la spital, am întrebat prin domnișoara Issacson, translatorea, cum era băiatul. Fratele Branham, cu degetul lui pe pulsul băiatului, a răspuns că băiatul se părea să fie mort, din moment ce pulsul nu bătea de loc. Apoi Fratele Branham și-a pus mâna peste inima băiatului și și-a dat seama că ea nu funcționa. El a mai controlat respirația băiatului și nu a putut detecta respirație. Apoi a îngenuncheat jos pe podeaua mașinii și a început să se roage. Și Fratele Lindsay și Moore s-au rugat, de asemenea, ca Domnul să aibă milă. Cum ne-am apropiat de spital, cu vreo cinci sau șase minute mai târziu, mi-am aruncat privirea în spate, și spre surprinderea mea, băiatul și-a deschis ochii. Cum am dus băiatul în spital, el a început să plângă, și mi-am dat seama că a avut loc o minune.

„Celălalt băiat a fost adus înăuntru puțin mai devreme și încă era inconștient. Așa cum mi-am dus musafirii înapoi la hotelul lor, Fratele Branham mi-a zis, Nu te îngrijora! Băiatul, care a fost în mașina noastră, va trăi cu siguranță”.

„La timpul acela Fratele Branham nu a avut asigurare că celălalt băiat va trăi, dar duminică seara el m-a asigurat pe baza unei viziuni pe

care el a văzut-o duminică dimineața devreme, că el, de asemenea, va trăi. La timpul exact când Fratele Branham îmi spunea aceasta la hotelul lui, băiatul zăcea muribund la spital. Oricum, conform cu afirmația doctorului, în seara aceea a fost o schimbare spre bine, deși în 28 aprilie așa cum eu scriu aceasta, el încă ocazional cade în inconștiență. (O afirmație mai târzie primită a declarat că băiatul s-a refăcut complet.) Băiatul, care a fost în mașina mea, Karl, a fost eliberat din spital doar în trei zile, și se simte foarte bine considerând împrejurările.

„În serviciul de vineri seara Fratele Branham ne-a spus despre viziunea pe care a văzut-o în America cu doi ani în urmă, și care s-a împlinit în după-masa aceea când s-a rugat pentru băiatul mort. Îngerul i s-a arătat în seara aceea înainte de serviciu și i-a amintit despre această viziune pe care el a văzut-o cu doi ani mai devreme, și pe care a spus-o la timpul acela la mii de oameni. Acum a fost împlinită. Venirea Fratelui Branham la Kuopio a fost în planul etern al lui Dumnezeu! Noi cei de la Kuopio Elim Assembly ne-am întrebat de ce Domnul a fost așa de bun cu noi încât El ne-a admis doar nouă privilegiul grațios să-i primim slujitorul Lui”.

Seara când am părăsit Kuopio o mare mulțime de oameni s-au adunat la stație și au cântat în gama lor minoră obișnuită, cântările frumoase Finlandeze. Cum trenul s-a îndepărtat din depou, cântările treptat s-au stins, dar amintirile plăcute ale zilelor petrecute în Kuopio nu vor fi uitate curând.

Șase Sute de Yarzi de La „Cortina de Fier”.

Întorcându-se la Helsinki Fratele Branham a continuat serviciile pentru încă câteva zile în Messuhalli. Într-o dimineață ne-am aventurat afară până la marginea „Cortinei de Fier”. La un punct noi eram numai la șase sute de iarzi de soldații Roșii. Garda Finlandeză a înconjurat mașina noastră și ne-au avertizat că acesta nu era un loc unde să fim. Noi am fost bucuroși să ne întoarcem la hotelul nostru. Elementul Comunist s-a opus puternic adunărilor noastre, și într-adevăr au cerut arestarea noastră. Un fost Șef de Poliție din Kuopio, un om de foarte mare influență, a fost prezent și a intervenit pentru noi, și ni s-a permis să continuăm serviciile fără întrerupere. Trei zile s-au petrecut odihnindu-ne la încheierea campaniei, într-un castel care era proprietatea unei doamne bogate Creștine. Noi am fost tratați ca regi în timp ce am fost acolo. Oricum, când știrile din Moscova s-au

transmis într-o seară, am fost uimiți de anunțul (tradus pentru noi) care a declarat că spioni Americani au operat sub mască în Helsinki. Noi am știut la cine se referea radio Moscova, și nu eram în niciun fel încântați de notorietatea care ni s-a dat. În cazul unei izbucniri bruște a ostilităților, noi știam că toate porțile de ieșire vor fi închise imediat, cu arme Rusești numai la zece mii de capitală. Odată a circulat un zvon că o ruptură a venit între America și Rusia, despre doborârea unui avion American de către Sovietici. S-a dovedit a fi numai un zvon, dar ne-a ținut neliniștiți. Teama domină Europa, și cei mai mulți dintre Finlandezi știu că este numai o chestiune de timp până când zăgazul puterii Comuniste va bătui peste granițe, și va împinge lumea în chinurile Armagedonului.

Predicatori Din Biserica de Stat Finlandeză Acceptă Vindecare în ziua când am părăsit Finlanda, noi am primit o scrisoare specială de la unul din predicatorii Bisericii de Stat, informându-ne că acolo a fost o adunare în masă a predicatorilor bisericii, și că după discuții considerabile, corpul sub inspirația adunărilor Branham, au votat să accepte slujba de vindecare. Scrisoarea era una splendidă, și sperăm să o avem tipărită în TVH, îndată ce putem obține o traducere certificată. Fratele Branham a scris o scrisoare de răspuns de mulțumire și a încurajat frații să creadă pe Dumnezeu pentru lucrări puternice în rândurile lor. Deși ni s-a dat să înțelegem că tot grupul care s-a adunat au votat să accepte adevărul vindecării Divine, noi știam că nu a însemnat în mod necesar că fiecare predicator din Biserica de Stat a sprijinit-o. Că unii opozanți pot apare mai târziu se poate aștepta, dar sentimentul covârșitor în favoare care a apărut în scrisoarea care a apărut în acea ultimă dimineață a fost într-adevăr încurajator pentru noi, și ne-a făcut să simțim căci călătoria noastră în Finlanda nu a fost în zadar.

Norvegia

După un ultim rămas bun către bunii noștri prieteni din Finlanda, ne-am îmbarcat într-un avion și două ore mai târziu am fost în Oslo, Norvegia. Acolo noi am găsit un interes asemănător printre oameni. Din nefericire, acolo a fost reacție în cercurile guvernamentale împotriva slujbei de vindecare Divină. Administratorul Sănătății a strâns șurubul cu o interdicție împotriva rugăciunii pentru bolnavi, și noi fiind străini, știam că în momentul care ne împotrivim la această interdicere am fi expulzați din țară. Cu toate acestea acolo a fost un

rezultat neașteptat și remarcabil al interdicției. Grupul predicatorilor din oraș într-o adunare de protest în masă de două sute de predicatori „a durat numai un minut să strige literal acordul lor unanim că un protest trebuie făcut”. Următorul protest a fost atunci alcătuit și semnat de unele dintre cele mai ilustre nume din viața religioasă Norvegiană.

Către Guvernul Norvegian

Oslo

Domnilor:

Vindecarea prin credință și rugăciune este o parte inherentă a Evangheliei, și este ca o ancoră în viața și lucrarea lui Iisus Cristos. Prin toate veacurile această învățătură a avut o poziție fermă în comunitatea de bunuri a vieții Creștine și predicare.

Populația Creștină a Norvegiei stă în principiu ca un om în această chestiune, chiar dacă detaliile și căile de procedură pot să difere în biserici și țări.

Subsemnații, de aceea, regretă cu însuflețire măsurile luate de autoritățile noastre și formăm un protest împotriva regulilor de interdicere date, străduindu-se să exercite cenzură asupra predicării Creștine. Această procedură este de natură să ofenseze drepturi fundamentale umane într-o țară liberă, și să dispute principiile de închinare liberă.

Noi sugerăm ca restricțiile de interdicere să fie imediat anulate, impuse prin act de către Oslo Chamber of Police.

Oslo, 5 Mai 1950.

Numele Celor Din Comitetul de Protest

H. Asak-Christiansen.

Secretarul General al Baptiștilor Norvegieni. Eivind Berggrav.

Episcop al Bisericii de Stat. O. Hallesby.

Profesor și autor renumit. Ludvig Hope.

Șef Secretar pentru Armata de Salvare în Norvegia. J.B. Jarnes.

vicepreședinte al Părtășiei Bisericilor Evanghelice. Nils Lavik.

Membru al Parlamentului și vicepreședinte al Societății Misionare a Casei Vest Norvegiene.

Dr. Alf Fier.

Președinte al Parlamentului Non-conformist și Președinte al Conferinței Metodiste.

Thv. Storbye.

Președinte al Părtășiei Predicatorilor Evanghelici. Alf Bastiansen.

Lucrătorul Districtului Bisericii de Stat. Daniel Braendeland.

Editor.

Aproape de Țara Soarelui Miezelui Noptii

Din Norvegia noi am mers în Suedia, unde s-au ținut câteva servicii la Gotenburg, într-o seară la Jonkoping, iar apoi pentru cinci zile la Örebro unde se află renumita Evangelipress, care trimite un flux constant de literatură Creștină. O mulțime de cinci mii au participat la primul serviciu care s-a ținut în aer liber în parc. Șederea noastră în Örebro a fost în toate căile foarte plăcută și nădăjduim că a fost profitabilă.

Din Örebro, echipa Branham a mers la nord spre Omskoldsvik care este așezată numai la o distanță scurtă la sud de Cercul Arctic. Vreo 6.000 de persoane, s-a estimat, s-au înghesuit înăuntru și în jurul cortului. S-a spus, și noi avem motive să credem că este adevărat, că aceasta a fost cea mai mare adunare religioasă din istoria lumii, aproape de Cercul Arctic. Deși la timpul acela era încă în mijlocul lunii mai, era suficientă lumină la miezul nopții să se facă o fotografie a cortului!

De la Omskoldsvik, am călătorit la sud de Stockholm unde se află cea mai mare Biserică Penticostală din lume de vreo 6500 de membri activi și o Școală Duminicală de vreo 5.000. Vizita noastră cu Fratele Lewi Pethrus și fiul lui, Oliver, care a fost translatorul nostru în timp ce eram acolo, a fost un centru de atenție al șederii noastre în Stockholm. Total modest în aparență, totuși înzestrat cu înțelepciune prin care el a călăuzit la o mare extindere triumful mișcării Evangheliei Depline în Suedia în timpul ultimilor patruzeci de ani, Fratele Lewi Pethrus ne-a fermecat pe toți așa cum l-am ascultat în conversații particulare, așa cum a fost privilegiul nostru în două după-mese. Fratele Pethrus are o simplitate a credinței și totuși o înțelepciune spirituală care l-a făcut în stare să zidească pe temelii puternice, încât astăzi lucrarea Evangheliei Depline din Suedia este recunoscută în toată lumea. Slujba Fratelui Branham a fost bine primită în Stockholm, și într-adevăr când a venit timpul să plecăm, Fratele Pethrus și-a exprimat speranța că Fratele Branham va găsi posibil să se reîntoarcă din nou curând în Suedia. Și astfel călătoria în străinătate a venit la o încheiere. Fratele Branham și noi toți ne-am bucurat de șederea

noastră în Europa, dar noi trebuie să admitem că am fost bucuroși când avionul nostru uriaș a decolat de pe câmpul din Stockholm, și am început călătoria noastră acasă.

Din Nou Acasă

Când avionul nostru a aterizat cu siguranță la Idlewild în dimineața următoare, a fost cu zâmbete fericite că membri echipei Branham și-au pus picioarele încă o dată pe pământ American.

Fratele Branham era înapoi în America. Călătoria Scandinavă acum era istorie. Nerăbdător el a așteptat o odihnă bine câștigată și o călătorie de vacanță în munți. Curând oricum, el va fi din nou înapoi să continue să predice și să slujească în marile campanii de vară, și să termine alergarea care Dumnezeu i-a dat-o, știind că Dumnezeu îl va păzi de la orice lucrare rea, și-l va păstra pentru împărăția Lui Cerească. Ca și Daniel din vechime, el se va odihni și va sta în partea lui de moștenire la sfârșitul zilelor.

Sfârșit

Există peste 1100 Mesaje prin Fratele William Marrion Branham în Engleză care au fost înregistrate pe bandă magnetică. Multe dintre acestea sunt disponibile în formă tipărită. Informații suplimentare referitor la benzi și cărți vor fi trimise la cerere.

e2003 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

Voice Of God Recordings P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131 U.S.a.